

پنک نامہ

تالیف

شیخ فرید الدین عطار

بتحشیہ

مولانا قاضی ساجد حسین

صدر مدرس مدرسہ عالیہ، فتح پوری، دہلی

مکتبہ النبوی

کراچی - پاکستان

پنک نامہ

تألیف

شیخ فرید الدین عطار

بتحشیہ

مولانا قاضی سجاد حسین رحمۃ اللہ علیہ

صدر مدرس مدرسہ عالیہ، فتح پوری، دہلی

کتاب کا نام : پند نامہ

مؤلف : شیخ فرید الدین عطار

تعداد صفحات : ۹۶

قیمت برائے قارئین : =/۲۸ روپے

سن اشاعت : ۱۴۳۱ھ / ۲۰۱۰ء

ناشر : مکتبۃ البشری

چوہدری محمد علی چیرٹیل ٹرسٹ (رجسٹرڈ)

Z-3، اوور سیز بنگلوں، گلستان جوہر، کراچی۔ پاکستان

فون نمبر : +92-21-7740738، +92-21-34541739

فیکس نمبر : +92-21-34023113

ویب سائٹ : www.ibnabbasaisha.edu.pk

ای میل : al-bushra@cyber.net.pk

ملنے کا پتہ : مکتبۃ البشری، کراچی۔ +92-321-2196170

مکتبۃ الحرمین، اردو بازار، لاہور۔ +92-321-4399313

المصباح، ۱۶، اردو بازار، لاہور۔ +92-42-37124656, 37223210

بلک لینڈ، سٹی پلازہ کالج روڈ، راولپنڈی۔ +92-51-5773341, 5557926

دار الإخلاص، نزد قلعہ خوانی بازار، پشاور۔ +92-91-2567539

اور تمام مشہور کتب خانوں میں دستیاب ہے۔

فہرست

صفحہ	عنوان	صفحہ	عنوان
۳۰	در بیان آثار اہلبہاں	۵	پیش لفظ
۳۱	در بیان عافیت	۸	در حمد باری تعالیٰ عز اسمہ
۳۲	در بیان عقل عاقلان	۱۰	در نعت سید المرسلین ﷺ
۳۳	در بیان رستگاری	۱۱	در فضیلت ائمہ دین مجتہدین
۳۴	در بیان فضیلت ذکر	۱۲	مناجات بہ جناب مجیب الدعوات
۳۶	در بیان عمل چار چیز	۱۳	در بیان مخالفت نفس امارہ
۳۶	در بیان خصلت ذمیرہ	۱۵	در بیان فوائد خاموشی
۳۷	در بیان سعادت و نصیحت	۱۶	در بیان عمل خالص
۳۸	در بیان علامت مدبراں	۱۷	در سیرت ملوک
۳۹	در بیان آنکہ چہار چیز از حقیر نباید شمرد	۱۷	در بیان حسن خلق
۴۰	در بیان مذمت خشم و غضب	۱۸	در بیان مہلکات
۴۱	در بیان بے ثباتی چہار چیز و پرہیز از اں	۱۹	در بیان اہل سعادت
۴۲	در بیان آنکہ چہار چیز از چہار چیز کمال می یابد	۲۰	در بیان سبب عافیت
۴۳	در بیان آنکہ باز گردانیدن آن محالست	۲۳	در بیان تواضع و صحبت درویشان
۴۳	در بیان غنیمت دانستن عمر	۲۳	در بیان دلائل شقاوت
۴۴	در بیان خاموشی و سخاوت	۲۴	در بیان ریاضت
۴۴	در بیان چیزے کہ خواری آرد	۲۵	در بیان مجاہدات نفس
۴۵	در بیان آنچہ آدمی را شکست آرد	۲۶	در بیان فقر
۴۵	در بیان صفت زنان و صبیان	۲۷	در بیان دریافتن حقیقت نفس امارہ
۴۶	در بیان عطائے حق	۲۹	در بیان ترک خود رائی و خود ستائی

صفحه	عنوان	صفحه	عنوان
۶۷	در بیان علامات فاسق	۴۶	در بیان آنکه عمر زیاده کند
۶۸	در بیان علامات شقی	۴۶	در بیان آنکه عمر را بکا هد
۶۸	در بیان علامات بخیل	۴۷	در بیان باعث زوال سلطنت
۶۹	در بیان قساوت قلب	۴۸	در بیان آنکه آبرو نریزد
۶۹	در بیان حاجت خواستن	۴۹	در بیان آنکه آبرو بیفزاند
۶۹	در بیان قناعت	۵۱	در بیان علامت نادان
۷۱	در بیان نتائج سخا	۵۱	در بیان صفت زندگانی
۷۲	در بیان کارهای شیطانی	۵۳	در بیان احترام از دشمنان
۷۳	در بیان علامات منافق	۵۴	در بیان آنکه خواری آورد
۷۳	در بیان علامات متقی	۵۵	در بیان زندگانی خوش
۷۴	در بیان علامات اهل جنت	۵۶	در بیان آنکه اعتماد در انشاید
۷۵	در بیان آنکه در دنیا از آس خوش نباید بود	۵۶	در بیان نصیحت و خیر اندیشی
۷۶	در بیان نصح و نتائج دینی و دنیوی	۵۷	در بیان تسلیم
۷۹	در بیان فوائد صبر	۵۷	در بیان کرامات حق
۸۰	در بیان تجرید و تفرید	۵۸	در بیان فرو خوردن خشم
۸۲	در بیان کرامت الهی	۵۹	در بیان جهان فانی
۸۳	در بیان آنکه دوستی را انشاید	۵۹	در بیان معرفت الله
۸۳	در بیان غم خواری مردم	۶۰	در بیان مذمت دنیا
۸۵	در بیان صلہ رحم	۶۱	در بیان ورع
۸۵	در بیان فتوت	۶۲	در بیان تقوی
۸۶	در بیان فقر	۶۲	در بیان فوائد خدمت
۸۷	در بیان انتباه از غفلت	۶۳	در بیان صدقه
۸۹	خاتمه	۶۴	در بیان تعظیم مهمان
۹۱	صد پند لقمان حکیم بصاحب زاده ذوالاحرام	۶۶	در بیان علامات احمق

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

پیش لفظ

شیخ فرید الدین عطار بھی مشرق کے ان علما میں سے ہیں جن کا شہرہ مشرق سے گزر کر مغرب تک پہنچا، اور جن کے پند و نصائح سے مشرقی قوموں نے ہی نہیں بلکہ مغرب کے بسنے والوں نے بھی فائدہ حاصل کیا، شیخ کو حضرت حق نے ایسی جاوید زندگی عنایت فرمائی جو وقت گزرنے کے ساتھ ساتھ، اور زیادہ روشن ہوتی جاتی ہے ان کا تعارف دنیا میں محض ایک ادیب اور شاعر کی حیثیت سے ہی نہیں ہے بلکہ وہ علم تصوف اور علم اخلاق کے ایسے نامور استاد مانے گئے جن کے زریں اقوال پر آج تک دنیا سردھن رہی ہے اور ان شاء اللہ دھنتی رہے گی۔

فرید الدین لقب ہے، ابو حامد اور ابو طالب کنیت ہے، پورا نام محمد بن ابوبکر ابراہیم بن اسحاق ہے، چوں کہ آبائی پیشہ عطاری تھا اس لیے عطار اور فرید تخلص کے طور پر لکھتے تھے۔ ۵۱۳ھ میں گدہ کن نامی قصبہ میں پیدا ہوئے جو نیشاپور کے علاقہ میں واقع ہے۔ ان کے والد ابوبکر ابراہیم چوں کہ مشہور عطار تھے شیخ نے ابتدائی عمر میں اسی عطاری کی دکان پر کام کیا اسی دوران میں طب بھی پڑھی، اور بحیثیت ایک طبیب خدمتِ خلق کرنے لگے، فنِ طب شیخ نے کس سے حاصل کیا یہ کچھ زیادہ واضح نہیں ہے۔ بہر حال شیخ کا بہت بڑا مطب تھا، اور اس میں کئی سومریض یومیہ دیکھتے تھے۔ اپنے اس شغل کے دوران بھی شیخ تصوف اور تصانیف کی طرف متوجہ رہے، پھر شیخ کی زندگی میں ایک موڑ آیا اور اپنا سب کچھ خیرات کر کے شیخ سیاحی کے لیے نکل کھڑے ہوئے۔ اس کا اصل سبب کیا تھا؟

مورخین اور ناقدین صحیح تسلیم کریں نہ کریں لیکن شیخ جامی رحمہ اللہ علیہ نے لکھا ہے۔

ایک روز شیخ عطار اپنی دکان کے کاروبار میں منہمک تھے، دکان کا مال سنبھال رہے تھے اور روپے کی الٹ پھیر میں مصروف تھے اچانک ایک فقیر آیا اور اس نے ”خدا کے نام پر کچھ دو“ کا نعرہ لگایا۔ شیخ اپنے کام میں منہمک تھے فقیر کی صدا پر کان نہ دھرا۔ اس فقیر نے گبڑ کر کہا کہ دنیا میں اس قدر انہماک ہے تو آخر کیسے مرے گا۔ شیخ عطار نے غصہ میں جواب دیا جس طرح تو مرے گا۔ اس نے کہا میں اس طرح مروں گا، لیٹ کر کاسہ گدائی کو سرہانے رکھا، کھلی اوڑھی اور لا اللہ کا ایک نعرہ لگایا، دیکھا گیا کہ وہ فقیر جاں بحق ہو چکا ہے، اور اس دار فانی سے کوچ کر گیا ہے۔ شیخ عطار پر اس واقعہ کا گہرا اثر پڑا۔ فوراً ہی تمام دکان کو خیرات کر ڈالا اور تارک الدنیا ہو کر نکل پڑے۔

شیخ جامی نے عطار کو شیخ مجد الدین بغدادی خوافی کے مریدوں میں شمار کیا ہے، اور شیخ مجد الدین شیخ نجم الدین کبریٰ کے مشہور خلیفہ ہیں۔

معلوم ہوتا ہے کہ شیخ نے ابتدائی سلوک شیخ قطب عالم حیدر سے حاصل کیا ہے، اور اسی دور میں ”حیدری نامہ“ تصنیف کیا ہے۔ شیخ جلال الدین رومی جن کو مولانا روم بھی کہا جاتا ہے اپنے بچپن میں شیخ عطار کی خدمت میں حاضر ہوئے ہیں اور اسی وقت شیخ عطار نے اپنا رسالہ ”اسرار نامہ“ ان کو دیا ہے۔

شیخ عطار کی ایک نمایاں خصوصیت یہ ہے کہ انہوں نے زندگی کے ہر دور میں تالیف و تصنیف کو اپنا شیوہ بنائے رکھا چنانچہ مشہور ہے کہ مثنویوں کے علاوہ شیخ نے تقریباً چالیس ہزار اشعار کہے ہیں اور شیخ کی جملہ تصانیف ۱۱۲ ہیں۔

اسرار نامہ، الہی نامہ، مصیبت نامہ، جواہر الذات، وصیت نامہ، بلبل نامہ، حیدر نامہ، شتر نامہ، مختار نامہ، شاہ نامہ، منطق الطیر، شیخ عطار کی مشہور کتابیں ہیں۔ بعض کتابیں شیخ کی

طرف اور بھی منسوب کی گئی ہیں لیکن اُن کے طرز بیان کی وجہ سے محققین کا خیال ہے کہ یہ کتابیں غلط طور پر شیخ عطار کی طرف منسوب کر دی گئی ہیں۔

شیخ عطار کی تاریخ وفات میں مختلف اقوال ملتے ہیں۔ شیخ جامی نے ۶۲۷ھ تحریر فرمایا ہے۔ مشہور ہے کہ چنگیزی فتنہ میں وہ ایک مغل کے ہاتھوں شہید ہوئے جب اس مغل کو ان کی بزرگی کا علم ہوا تو اپنی خطا پر نادم ہوا اور مسلمان ہو کر اُن ہی کی قبر پر مجاور بن گیا۔ شیخ عطار کا مقبرہ نیشاپور کے اطراف میں آج تک عوام و خواص کا مرجع بنا ہوا ہے۔

تصوف میں شیخ عطار کے مرتبہ کا اندازہ اسی سے لگایا جاسکتا ہے کہ مولانا رومی جیسا شخص اپنے آپ کو ان کا پیرو قرار دیتا ہے بعض صاحبان کا خیال ہے کہ شیخ عطار آخری عمر میں مذہب اہل سنت والجماعت چھوڑ کر اثنا عشری شیعہ بن گئے تھے اور اپنے خیال کی تائید میں کتاب ”مظہر العجائب“ کو پیش کرتے ہیں۔ اصحاب ذوق مظہر العجائب کتاب کو شیخ عطار کی تصنیف کسی طرح قرار دینے کو تیار نہیں۔ ہر وہ شخص جس نے شیخ عطار کی کتب کا مطالعہ کیا ہے بلا تامل کہہ سکتا ہے مظہر العجائب جیسی بے مزہ کتاب کبھی شیخ کی تصنیف نہیں ہو سکتی۔

وہ شیخ جس نے تمام عمر خلفائے راشدین کی مدح سرائی کی ہو اور چاروں خلفا کو برحق کہا ہو یہ تاریخ کا بہت بڑا ظلم ہوگا کہ کسی کتاب کے غلط انتساب سے اس کو اثنا عشری شیعہ قرار دیا جائے۔

سجاد حسین

۹/ رجب المرجب ۱۳۷۹ھ

در حمد باری تعالیٰ عز اسمہ

حمدؑ بے حد مر خدائے پاک را آنکہ ایماں داد مشّتِ خاک را
 آنکہ در آدمِ دمید او روح را داد از طوفاں نجات او نوحؑ را
 آنکہ فرماں کردؑ قہرش باد را تا سزائے کرد قومِ عاد را
 آنکہ لطفؑ خویش را اظہار کرد با خلیشِ نار را گلزار کرد
 آں خداوندے کہ ہنگامؑ سحر کرد قومِ لوط را زیر و زبر
 سوئے او نصھؑ کہ تیر انداختہ پشہٗ کارش کفایتِ ساختہ
 آنکہ اعداؑک را بدریا در کشید ناقہ را از سنگِ خارا بر کشید
 چوں عنایتِ قادرِ قیومِ کرد در کفِ داؤدؑ آہنِ مومِ کرد
 با سلیمان داد ملک و سروریؑ شد مطیعِ خاتمش دیو و پری

۱۔ بسم اللہ الرحمن الرحیم۔ حمد: تعریف، باری: اللہ، تعالیٰ: وہ بلند ہوا، عز اسمہ: اس کا نام با عزت ہوا، مر: خاص، مشّت: خاک، یعنی انسان، حضرت آدم علیہ السلام کے پتلے کو مٹی سے بنایا گیا تھا۔

۲۔ نوح: حضرت نوح کی قوم پر نافرمانی کی وجہ سے طوفانی بارش کا عذاب آیا اور برباد ہو گئی، حضرت نوح بچے۔
 ۳۔ فرماں کرد: حکم دیا، قہر: غضب، عاد: حضرت ہود علیہ السلام کی قوم عاد نافرمانی کی وجہ سے آندھی سے ہلاک ہوئی۔
 ۴۔ لطف: مہربانی، خلیل: حضرت ابراہیم علیہ السلام کو نمرود نے آگ میں جلا نا چاہا لیکن وہ انکے لیے گلزار بن گئی۔ گلزار: باغ،
 ۵۔ ہنگام: وقت، سحر: صبح، لوط: حضرت لوط علیہ السلام کی قوم اپنی بدکاری کی وجہ سے ہلاک ہوئی۔ زیر و زبر: تہ و بالا۔
 ۶۔ خصم: دشمن، پشہ: مجھڑ، نمرود نے خدا کی طرف تیر چلائے ایک پتوں نے اسکے دماغ میں گھس کر اس کو ہلاک کر دیا۔
 ۷۔ اعدا: عدو کی جمع، دشمن، فرعون کے غرق ہونے کی طرف اشارہ ہے، ناقہ: اونٹنی، سنگ خارا: ایک خاص قسم کا پتھر ہے، بر کشید: حضرت صالح علیہ السلام کی اونٹنی پتھر سے پیدا ہوئی تھی۔

۸۔ داؤد: حضرت داؤد علیہ السلام کے ہاتھ میں لوہا موم کی طرح نرم ہو جاتا تھا۔

۹۔ سروری: سرداری، خاتم: انگوٹھی، دیو: حضرت سلیمان علیہ السلام کی حکومت انسانوں کے علاوہ جنات پر بھی تھی۔

از تن صابرؑ بکرمایں قوت داد
ہم ز یونس لقمہٗ باحوت داد
آں یکےؑ را ازہ بر سر می کشد
دیگرے را تاج بر سر می نہد
اوست سلطانؑ ہرچہ خواہد آں کند
عالے را در دے ویراں کند
ہست سلطانی مسلمؑ مر او را
نیست کس را زہرہٗ چون و چرا
آں یکے را گنجؑ و نعمت میدہد
دیگرے را رنج و زحمت میدہد
آں یکے را زر دوصد ہمایاں دہد
دیگرے در حسرت ناں جاں دہد
آں یکے بر تختؑ با صد عز و ناز
دیگرے کردہ دہاں از فاقہ باز
آں یکے پوشیدہ سنجابؑ و سمور
دیگرے خفتہ برہنہ در تنور
آں یکے بر بستر کخابؑ و نخ
دیگرے برخاک خواری بستہ بخ
طرفہٗ العینےؑ جہاں برہم زند
کس نمی آرد کہ آنجا دم زند
آنکہ با مرغؑ ہوا ماہی دہد
بندگاں را دولت و شاہی دہد

۱۔ صابر: یعنی حضرت ایوب علیہ السلام، کرمایں: کرم کی جمع، کیرا: حوت: مچھلی۔

۲۔ یکے: یعنی حضرت زکریا علیہ السلام، ازہ: آرہ۔

۳۔ سلطان: بادشاہ، دم: سانس۔

۴۔ مسلم: مانی ہوئی، زہرہ: پتہ، طاقت، چون و چرا: یعنی ٹال مٹول۔

۵۔ گنج: خزانہ، زحمت: تکلیف۔

۶۔ تخت: یعنی شاہی، دہان: منہ۔

کے سنجاب: ایک جانور ہے جس کی کھال سے پوستیں بناتے ہیں، سمور: یہ بھی ایک جانور ہے جس کی کھال سے پوستیں بنائی جاتی ہے، برہنہ: ننگا۔

۷۔ کخاب: بلارونے کا ریشمین کپڑا، نخ: دھاگا، گلیم، بخ: برف۔

۸۔ طرفہٗ العین: پلک جھپکنے کا وقت، برہم زند: تباہ کر دے۔

۹۔ مرغ: پرند، ماہی: مچھلی۔

بے پدر ۱؎ فرزند پیدا او کند طفل را در مہد گویا او کند
مردہ صد سالہ را ۲؎ می کند ایں بجز حق دیگرے کے می کند
صانع ۳؎ کز طیں سلاطیں می کند نجم را رجم شیاطیں می کند
از زمین خشک رویاند گیاہ ۴؎ آسماں را بے ستوں دارد نگاہ
ہیچ کس در ملک او انباز ۵؎ نے قولی او را لحن نے آواز نے

در نعت سید المرسلین ﷺ

بعد ازیں گوئیم نعت مصطفیٰ آنکہ عالم یافت از نورش صفا
سید کونین ۶؎ ختم المرسلین آخر آمد بود فخر الاولیں
آنکہ آمد ۷؎ فلک معراج ۸؎ او انبیاء اولیا محتاج او
شد و جودش رحمۃ للعالمیں مسجد او ۹؎ شد ہمہ روئے زمیں

۱؎ پدر: باپ، طفل: بچہ، مہد: گہوارہ، گویا: حضرت عیسیٰ ﷺ ابلا باپ کے حضرت مریم کے پیٹ سے پیدا ہوئے اور پالنے ہی میں بولنے لگے۔

۲؎ زندہ، کے: کون۔

۳؎ صانع: بنانے والا، طین: مٹی، سلاطین: سلطان کی جمع بادشاہ، نجم: ستارہ۔

۴؎ گیاہ: گھاس، دارد نگاہ: حفاظت کرے۔ ۵؎ انباز: شریک، لحن: آواز کا طرز۔

۶؎ نعت: تعریف، سید: سردار، مصطفیٰ: آنحضور ﷺ کا نام، صفا: صفائی۔

۷؎ کونین: دونوں جہان، آخر آمد: آنحضور ﷺ تمام نبیوں اور رسولوں کے بعد تشریف لائے لیکن سب کو ان پر فخر ہے۔

۸؎ معراج: آنحضور ﷺ معراج میں سات آسمانوں اور عرش و کرسی تک تشریف لے گئے، انبیاء: نبی کی جمع، اولیاء:

ولی کی جمع۔

۹؎ مسجد او: پہلے نبی صرف عبادت خانوں میں نماز ادا کر سکتے تھے آنحضور ﷺ کو زمین کے ہر حصہ پر سجدہ کرنے کی

اجازت ملی۔

صد ہزاراں رحمتِ جاں آفریں بروے و بر آلِ پاک طاہرین
 آنکہ شد یارش ابوبکر و عمر از سر انگشتِ او شق شد قمرؑ
 آں یکےؑ او را رفیقِ غار بود واں دگر لشکر کشِ ابرار بود
 صاحبشؑ بودند عثمان و علی بہر آں گشتند در عالم ولی
 آں یکے کانِ ھ حیا و حلم بود واں دگر بابِ مدینہ علم بود
 آں رسولِ حق کہ خیر الناس بود عمؑ پاکش حمزہ و عباس بود
 ہر دم از ما صد درود و صد سلام بر رسول و آل و اصحابش تمام

در فضیلت ائمہ دین مجتہدین

آں امامانے کہ کردند اجتہاد رحمتِ حق بر روانِ جملہ باد
 بو حنیفہؑ بُد امام با صفا آں سراجِ امتانِ مصطفیٰ
 باد فضلِ حق قرینؑ جان او شاد باد ارواحِ شاگردانِ او

۱۔ آل: اہل و عیال، طاہرین: اہل بیت کو اللہ نے کفر و شرک سے پاک فرمادیا۔

۲۔ قمر: آنحضور ﷺ کی انگلی کے اشارہ سے چاند کے دو ٹکڑے ہو گئے تھے۔

۳۔ آں یکے: حضرت ابوبکر رضی اللہ عنہ ہجرت کے وقت آنحضور ﷺ کے ساتھ غارِ ثور میں روپوش تھے، دگر: یعنی حضرت عمر رضی اللہ عنہ، ابرار: نیک لوگ۔

۴۔ صاحب: ساتھی، ولی: یعنی خدا کے دوست۔

۵۔ کان حیا: یعنی حضرت عثمان رضی اللہ عنہ، باب: دروازہ، مدینہ: شہر۔

۶۔ عم: چچا۔

۷۔ ائمہ: امام کی جمع، مجتہد: وہ عالم جو دین کے اصول و دیکھ کر جزئیات کا حکم بتائے۔ امامان: امام کی جمع، روان: روح۔

۸۔ بو حنیفہ: کنیت ہے، نام نعمان ابن ثابت رضی اللہ علیہ ہے۔ سراج: چراغ۔

۹۔ قرین: ساتھی، ارواح: روح کی جمع۔

صاحبش بو یوسف قاضیؑ شدہ و ز محمد ذوالمنن راضیؑ شدہ
شافعیؑ اور یس و مالک با زفر یافت زیشان دین احمد زیب و فر
احمد حنبلؑ کہ بود او مرد حق در ہمہ چیز از ہمہ بردہ سبق
روح شاں در صدرِ جنت شاد باد قصرے دیں از علم شاں آباد باد

مناجاتؑ بہ جناب مجیب الدعوات

بادشاہا جرم ما را در گذار ما گنہگاریم و تو آمرز گار
تو نکو کاری و ما بد کردہ ایم جرم بے اندازہ بے حد کردہ ایم
سالہا در بندۂ عصیاں گشتہ ایم آخر از کردہ پشیاں گشتہ ایم
دائمًا در فسق و عصیاں ماندہ ایم ہم قرینۂ نفس و شیطان ماندہ ایم
روز و شب اندر معاصیؑ بودہ ایم غافل از امر و نواہیؑ بودہ ایم
بے گنہ نگذشت بر ما ساعتےؑ با حضور دل نہ کردم طاعتے
بر در آمد بندۂ بگریختہؑ آبروئے خود بعصیاں ریختہ
مغفرت دارد امید از لطف تو زانکہ خود فرمودۂ لاتقنطواؑ

۱۔ قاضی: بغداد کے قاضی القضاۃ تھے، ذوالمنن: احسانوں والا یعنی اللہ۔

۲۔ شافعی: لقب ہے، نام محمد بن اور یس ہے، زفر: امام ابو حنیفہ رحمہ اللہ کے شاگرد ہیں، زیب: زینت، فر: شوکت۔

۳۔ احمد حنبل: یعنی احمد بن حنبل رحمہ اللہ۔ ۴۔ قصر: محل۔

۵۔ مناجات: دعا، مجیب الدعوات: دعاؤں کو قبول کرنیوالا، بادشاہا: الف نداء کا ہے۔ جرم: گناہ، آمرز گار: بخشنے والا۔

۶۔ بند: قید، عصیاں: گناہ۔ ۷۔ ہم قرین: ساتھی۔

۸۔ معاصی: معصیت کی جمع گناہ، امر: خدائی حکم، نواہی: جن سے خدا نے روکا۔

۹۔ ساعتے: گھڑی، طاعت: عبادت۔ ۱۰۔ بگریختہ: بھاگا ہوا۔ ۱۱۔ لاتقنطوا: مایوس نہ ہو۔

بحرِ الطافِ تو بے پایاں بود نا اُمید از رحمتِ شیطان بود
نفس و شیطان زد کریمائے راہِ من رحمت باشد شفاعتِ خواہِ من
چشمِ دارم سے از گنہ پاکم کنی پیش ازیں کاندہ لحدِ خاکم کنی
اندراں دم کز بدنِ جانم بری سے از جہاں با نورِ ایمانم بری

در بیان مخالفتِ نفسِ امارہ

عاقل آں باشد کہ او شاکر بود و انگہ بر نفسِ خود قادر بود
ہر کہ خشم سے خود فرو خورد اے جواں باشد او از رستگارانِ جہاں
آں بود ابلہ کے ترین مردماں کز پے نفس و ہوا باشد دواں
و انگہ پندارد آں تاریک رای سے خواہد آمرزیدنش آخرِ خدای
گرچہ درویشی سے بود سخت اے پسر ہم ز درویشی نباشد خوب تر
ہر کہ او را نفسِ توسن سے رام شد از خردمندانِ نیکو نام شد
بر مرادِ نفسِ تالہ گردی اسیر صبر بگوین و قناعت پیشہ گیر

۱۔ بحر: سمند، الطاف: لطف کی جمع، مہربانی، بے پایاں: بے انتہا، نا اُمید: خدا کی رحمت سے مایوسی کفر ہے۔
۲۔ کریم: اے کریم۔

۳۔ چشمِ دارم: میں امیدوار ہوں، لحد: قبر، خاکم کنی: مجھے خاک بنائے۔
۴۔ جانم بری: یعنی مرتے وقت۔

۵۔ نفسِ امارہ: وہ نفس جو انسان کو برائی کرنے کی ترغیب دیتا ہے، شاکر: شکر گزار، قادر: قابو یافتہ۔

۶۔ خشم: غصہ، رستگار: چھٹکارا پانے والا۔ ۷۔ ابلہ: بیوقوف، ہوا: خواہش، نفسانی۔

۸۔ تاریک رای: بیوقوف، آمرزیدن: بخشا۔ ۹۔ درویشی: فقری۔

۱۰۔ توسن: سرکش گھوڑا، رام شد: فرماں بردار ہوا، خردمند: عقل مند۔

۱۱۔ تالہ: کب تک، اسیر: قیدی، قناعت: تھوڑے پر گذر کرنا۔

در ریاضت^۱ نفس بد را گوش مال
تا نیندازد ترا اندر و بال
ہر کہ خواہد تا سلامت^۲ ماند او
از جمیع خلق رو گرداند او
مردماں^۳ را سر بسر در خواب داں
گشت بیدار آنکہ او رفت از جہاں
آنکہ رنجاند ترا^۴ عذرش پذیر
تایبانی مغفرت بروے مگیر
حق^۵ ندارد دوست خلق آزار را
نیت ایں خصلت یکے دیندار را
از ستم ہر کو دلے را ریش^۶ کرد
آں جراحت بر وجود خویش کرد
آنکہ در بند^۷ دل آزاری بود
در عقوبت کار او زاری بود
اے پسر قصد دل آزاری مکن
و ز خدائے خویش بیزاری^۸ مکن
خاطر کس را رنجائے^۹ اے پسر
ورنہ خوردی زخم بر جان و جگر
نام مردم جز بہ نیکوئی مبر^{۱۰}
گرہمی خواہی کہ گردی معتبر
قوت^{۱۱} نیکی نداری بد مکن
بر وجود خود ستم بے حد مکن
رو^{۱۲} زباں از غیبت مردم بہ بند
تا نہ بینی دست و پائے خود بہ بند
ہر کہ از غیبت زبانش بستہ نیست
آں چناں کس از عقوبت^{۱۳} رستہ نیست

۱۔ ریاضت: عبادت میں محنت، گوش مال: کان مروڑ، وبال: مصیبت۔

۲۔ سلامت ماند: خدا کے عذاب سے بچے، جمیع: سب۔

۳۔ مردمان: یعنی دنیا کی زندگی خواب ہے، بیداری مرنے کے بعد حاصل ہوتی ہے۔

۴۔ رنجاند ترا: تجھے ستائے، مغفرت: بخشش۔ ۵۔ حق: اللہ، خلق آزار: مخلوق کو ستانے والا، خصلت: عادت۔

۶۔ ریش: زخمی، جراحت: زخم۔ ۷۔ بند: فکر، عقوبت: سزا، زاری: زلیل۔

۸۔ بیزاری: مخالفت۔ ۹۔ رنجائے: رنجیدہ نہ کر۔

۱۰۔ مبر: یعنی بھلائی سے لوگوں کو یاد کر، معتبر: اللہ کے نزدیک اعتبار والا۔

۱۱۔ قوت: یعنی اگر نیکی کرنے کی طاقت نہیں ہے تو کم از کم لوگوں کے ساتھ برائی نہ کر۔

۱۲۔ رو: رفق سے امر ہے یعنی اس طرح چلا چل، غیبت: پیٹ پیچھے برائی کرنا، بند، قید۔

۱۳۔ عقوبت: سزا، رستہ: چھوٹا ہوا۔

در بیان فوائد خاموشی

اے برادرِ گر تو ہستی حق طلب
 گر خبر داری ز حقیقت لایموت
 اے پسرِ پند و نصیحت گوش کن
 ہر کہ را گفتارِ بے بسیارش بود
 عاقلان را پیشہ خاموشی بود
 خامشی از کذب و غیبت واجب است
 اے برادر جز ثنائے حق مگو
 ہر کہ در بند عمارت می شود
 دل ز پر گفتن ببرد در بدن
 آنکہ سعی اندر فصاحت میکند
 روئے زباں را در دہاں محبوس دار
 ہر کہ او بر عیب خود بینا شود
 جز بہ فرمان خدا مکشائی لب
 بر دہان خود بنہ مہر سکوت
 گر نجاتے بایت خاموش کن
 دل درون سینہ بیمارش بود
 پیشہ جاہل فراموشی بود
 ابلہ است آن کو بہ گفتن راغب است
 قول خود را از برائے حق مگو
 ہر کہ دارد جملہ غارت می شود
 گرچہ گفتارش بود دُرِّ عدن
 چہرہ دل را جراحت می کند
 وز خلایق خویش را مایوس دار
 روح اورا قوتے پیدا شود

۱۔ فرمان: حکم۔ ۲۔ حی: زندہ، لایموت: جو نہ مرے گا یعنی اللہ، سکوت: خاموشی۔

۳۔ گوش کن: سن۔ ۴۔ گفتار: گفتگو، دل: یعنی بیہودہ بکواس سے دل مردہ ہو جاتا ہے۔

۵۔ فراموشی: بھول۔ ۶۔ کذب: جھوٹ، ابلہ: بیوقوف، راغب: مائل۔

۷۔ ثناء: تعریف، حق: کوئی یعنی دوسروں کو ستانے کی بات نہ کر۔

۸۔ پر گفتن: بیہودہ بکنا، در: موتی، عدن: یمن کے ایک جزیرہ کا نام ہے وہاں کے موتی بہت مشہور ہیں۔

۹۔ سعی: کوشش، فصاحت: زبان درازی، جراحت: زخم۔

۱۰۔ رو: یعنی زندگی اس طرح گزار، دہاں: منہ، محبوس: قیدی، وز: یعنی لوگوں سے زیادہ سروکار نہ رکھ۔

۱۱۔ بینا شود: یعنی اس کو اپنے عیب نظر آنے لگتے ہیں۔

در بیان عمل خالص

ہر کہ باشد اہل ایمان^۱ اے عزیز
 از حسد^۲ اول تو دل را پاک دار
 پاک دار از کذب و از غیبت^۳ زباں
 پاک گر داری عمل را از ریا^۴
 چون شکم را پاک داری از حرام^۵
 ہر کہ دارد این صفت^۶ باشد شریف
 ہر کہ باطن^۷ از حرامش پاک نیست
 چون نباشد پاک اعمال^۸ از ریا
 ہر کہ را اندر عمل اخلاص نیست
 ہر کہ کارش^۹ از برائے حق بود

۱۔ اہل ایمان: ایمان دار، چار چیز: اس کا ایمان اگلے شعر میں ہے۔

۲۔ حسد: دوسرے کی اچھی چیز پر یہ خواہش کہ اس کے پاس نہ رہے اور مجھے حاصل ہو جائے۔

۳۔ غیبت: پیٹ پیچھے برائی کرنا، زیاں: بربادی۔

۴۔ ریا: لوگ دیکھاوا، ضیا: روشنی۔

۵۔ حرام: ناجائز۔

۶۔ اس صفت: یعنی چاروں باتیں، ضعیف: کمزور۔

۷۔ باطن: یعنی پیٹ، سو: جانب، افلاک: فلک کی جمع آسمان۔

۸۔ اعمال: یعنی عبادات، نقش بویا: بویا بچھانے سے زمین پر جو نقش بن جاتا ہے وہ بوریے کی طرح کار آمد نہیں ہے۔

۹۔ کارش: یعنی عبادت میں اگر اخلاص ہے۔

در سیرت ملوک

چار خصلت اے برادر در جہاں
پادشہ چوں برملائے خنداں بود
باز صحبت داشتن سے باہر فقیر
بازناں بسیار اگر خلوت سے کند
ہر کہ فرہ جہاں داری بود
عدل سے باید پادشاہاں را و داد
گر کند آہنگ سے ظلمے پادشاہ
بازناں شاہے کہ در خلوت نشست
چونکہ عادل باشد و میمون سے لقا
چوں کند سلطان کرم بالشکری سے

پادشاہاں را ہی دارد زیاں
بگماں در بیتش، نقصان بود
پادشاہاں را ہی سازد حقیر
خوشتن را شاہ بے ہیبت کند
میل او سوئے آزاری بود
تا زعدش عالے گردند شاد
سود نکند مر و را گنج و سپاہ
دور نبوده گر رود ملکش زدست
باشد اندر مملکت شہ را بقا
بہر او بازند صد جاں سرسری

در بیان حسن خلق

چار چیز آمد بزرگی را دلیل
ہر کہ ایں دارد بود مرد جلیل

۱۔ سیرت: عادت، ملوک: ملک کی جمع بادشاہ، خصلت: عادت، زیاں: بربادی۔

۲۔ برملا: عام مجموعوں میں، ہیبت: رعب، دبدبہ۔

۳۔ خلوت: تنہائی۔

۴۔ فر: دبدبہ، جہاں داری: بادشاہت، میل: میلان۔

۵۔ آہنگ: ارادہ، سود: فائدہ، گنج: خزانہ، سپاہ: لشکر۔

۶۔ میمون: بابرکت، لقاء: ملاقات، مملکت: حکومت۔

۷۔ لشکری: سپاہی، بازند: یعنی جان کی بازی لگا دیں گے۔

۸۔ حسن خلق: خوش خلقی، دلیل: علامت، جلیل: بڑا۔

علم را اعزاز کردن^۱ بے حساب
ہر کہ دارد دانش و عقل و تمیز
دیگر آں باشد کہ جوید وصل^۲ دوست
اے برادر گر خرد^۳ داری تمام
ہر کہ باشد تلخ^۴ گوی و ترش روے
ہر کہ از دشمن نباشد پر حذر
در میان دوستان مسرور^۵ باش
در جوار^۶ خود عدو را رہ مدہ
با محباں باش دائم^۷ ہمنشین
اے پسر تدبیر^۸ رہ را توشہ کن

خلق را دادن جواب با صواب
اہل علم و حلم^۹ را دارد عزیز
زانکہ از دشمن حذر کردن نکوست
نرم و شیریں گوئی با مردم کلام
دوستان از دے بگردانند روے
عاقبت^{۱۰} بند از و رنج و ضرر
گر خبر داری ز دشمن دور باش
از برائے آنکہ دشمن دور بہ
تا توانی روئے اعدا را مہ بین
پس حدیث این وآں یک گوشہ کن

در بیان مہلکات^{۱۱}

چار چیز ست اے برادر با خطر
قربت^{۱۲} سلطان و الفت بابدال
تا توانی باش زمینہا پر حذر
رغبت دنیا و صحبت با زناں

۱ اعزاز کردن: عزت کرنا، صواب: درست۔ ۲ وصل: مل جلنا، حذر: پرہیز، بچاؤ۔

۳ خرد: عقل، تمام: مکمل۔ ۴ تلخ: سخت بات کہنے والا، ترش رو: بد مزاج۔

۵ مسرور: خوش، دور باش: بچ۔ ۶ جوار: پڑوس، دشمن، دور بہ: یعنی دشمن کا دور رہنا ہی بہتر ہے۔

۷ دائم: ہمیشہ، اعداء: دشمن کی جمع دشمن۔ ۸ تدبیر: انجام سوچنا، توشہ کن: ہتھیار رکھ، حدیث: بات، گوشہ کن: یعنی ہر کس و ناکس کی بات پر عمل نہ کر۔

۹ حلم: بردباری۔ ۱۰ عاقبت: انجام، ضرر: نقصان۔ ۱۱ مہلکات: ہلاک کرنے والی چیزیں۔ خطر: خطرہ، پر حذر: خائف۔

۱۲ قربت: نزدیکی، الفت: دوستی۔

قرب سلطان آتش سوزاں^۱ بود زہر دارد در دروں دنیا چوں مارے
می نماید خوب و زیباے در نظر زہر ایں مارِ منقش^۲ قاتل ست
ہمچو طفلان مگرے اندر سرخ و زرد زال^۳ دنیا چوں عروس آراست ست
مقبل^۴ آں مردیکہ شد زین جفت طاق لب بہ پیش شوی^۵ خنداں می کند
بابدان الفت ہلاک جاں بود گرچہ بینی ظاہرش نقش و نگار
لیک از زہرش بود جاں را خطر باشد از وے دور ہر کو عاقل ست
چوں زناں مغرور^۶ رنگ و بو مگرد در دوروزے شوے دیگر خواست ست
پشت بروے کرد و دادش سہ طلاق پس ہلاک از زخم دندان می کند

در بیان اہل سعادت^۷

شد دلیل نیک بختی چار چیز ہر کہ ایں چارش بود باشد عزیز
اصل^۸ پاک آمد دلیل نیک بخت نیست بد اصلے سزائے تاج و تخت
نیک بختاں را بود رائے صواب آنکہ بد رایست^۹ باشد در عذاب

۱ آتش سوزاں: جلا ڈالنے والی آگ، بدان: بدکار لوگ۔

۲ مار: سانپ، نقش و نگار: پھول بوٹے۔ سہ زیبا: حسین۔

۳ منقش: جس میں نقش و نگار ہوں، قاتل: مار ڈالنے والا، کو: کہ او۔

۴ مگر: مت دیکھ، مغرور: دھوکے میں مبتلا، مگرد: مت ہو۔

۵ زال: بوڑھی، عروس: دلہن، شوے: دیگر: دوسرا شوہر۔

۶ مقبل: بابخت، جفت: جوڑا، طاق: بے جوڑ، پشت: یعنی دنیا سے منہ پھیرا،

۷ شوی: شوہر، دندان: دانت۔ ۸ سعادت: نیک بختی، عزیز: عزت والا۔

۹ اصل پاک: نبی شرافت، دلیل: نشان، سزا: مناسب یعنی بد طبیعت تاج و تخت کے لائق نہیں ہے۔

۱۰ بد رای: غلط رائے رکھنے والا۔

ہر کہ ایمن^۱ از عذاب حق بود نیست مومن کافر مطلق بود
عمر دنیا چند روزے بیش^۲ نیست غافل ست آنکس کہ پیش اندیش نیست
ترک^۳ لذات جہاں باید گرفت دامن صاحبداں باید گرفت
درپے لذات نفسانی مباش دوستدار عالم فانی^۴ مباش
نیست حاصل رنج دنیا بُردنت عاقبت^۵ چوں می ببايد مردنت
از تنت چوں جاں رواں^۶ خواہد شدن خاک اندر استخوان خواہد شدن
مر ترا از دادنِ جاں چارہ نیست رہزنت جز نفسک^۷ امارہ نیست

در بیان سبب عافیت^۸

عافیت را گر بخوای اے عزیز می تواند یافتن در چار چیز
ایمنی^۹ و نعمت اندر خاندان تندرستی و فراغت بعد ازاں
چوں کہ بانعمت^{۱۰} امانے باشدت عافیت را زو نشانے باشدت
بادل^{۱۱} فارغ چو باشی تندرست دیگر از دنیا نباید ہیج جست
برمیآور^{۱۲} تا توانی کام نفس تانیفتی اے پسر در دام نفس

۱۔ ایمن: مطمئن، کافر مطلق، پورا کافر۔

۲۔ بیش: زیادہ، پیش اندیش: آگے کی سوچنے والا۔

۳۔ ترک: چھوڑنا، صاحبداں: اولیاء اللہ۔

۴۔ فانی: فنا ہونے والا جہان۔

۵۔ عاقبت: انجام کار۔

۶۔ رواں: طمینان، فراغت: دنیا کے دھندوں سے چھٹکارا۔

۷۔ نفسک: ذلیل نفس۔

۸۔ عافیت: آرام۔

۹۔ ایمنی: اطمینان، فراغت: دنیا کے دھندوں سے چھٹکارا۔

۱۰۔ بانعمت: نعمت، امان: طمینان، زو: ازاں۔

۱۱۔ بادل: فارغ، یعنی وہ دل جو فکروں سے خالی ہو، دیگر: یعنی ان چار چیزوں کے علاوہ۔

۱۲۔ برمیآور: کام نہ نکال، کام: مقصد، دام: جال، نفس: یعنی نفسِ امارہ۔

زیر پا آور ہوئے ۱ نفس را
نفس و شیطان می برند از رہ ۲ ترا
نفس را سرکوب ۳ و دائم خوار دار
نفس بد را ہر کہ سیرش ۴ میکند
حلق خود ار دور دار از ہر مزہ
ز آب ۵ و نان تالب شکم را پر مساز
روز ۶ کم خور گرچہ صائم نیستی
اے کہ در خوابی ہمہ شب تا بہ روز ۷
خواب و خور جز پیشہ انعام ۸ نیست
اے پسر بسیار خواہی خفت ۹ خیز
دل دریں دنیائے دوں ۱۰ بستن خطاست
از چہ ۱۱ دل بندی بدنایے دنی

۱ ہوا: خواہش، بدو: بہ او، بہرہ ہا: حصے۔

۲ از رہ: یعنی سیدھے راستے سے، چہ: چاہہا، کا مخفف کنواں۔

۳ سرکوب: سرکچل، خوار: ذلیل، مردار: حرام۔ ۴ سیر: پیٹ بھرا، دلیر: بہادر۔

۵ آب: پانی، نان: روٹی، لب: ہونٹ، آخور: ناند، تھان۔ ۶ روزہ: گناہ۔

۷ کے روز: دن، صائم: روزہ دار، بہائم: چوپائے۔ ۸ تا بہ روز: دن نکلنے تک، پرفروز: روشن کر۔

۹ انعام: نعم کی جمع، چوپایا، بہرہ: نصیب، انعام: یعنی خداوندی انعام سونے والوں کو حاصل نہیں ہوتا ہے۔

۱۰ خوابی خفت: یعنی قبر میں، بے گفت: بدوں کہے، خیز: رات کو اٹھ کر عبادت کر۔

۱۱ دنیائے دوں: کمینی دنیا، برچینی: تو کنارہ کرے، روا: درست۔

۱۲ از چہ: کس وجہ سے، دنی: کمینہ، جاوید: ہمیشہ۔

طاہر خود را میارالے فقیر تا کہ گردد باطنت بدر منیر
طالب لے ہر صورت زیبا مباح در ہوائے اطلس و دیبا مباح
از ہوائے بگذر خدا را بندہ شو زندگی می بایت ورژندہ شو
خرقہ پشمینے لے را بردوش کن شربتے از نامرادی نوش کن
ایکہ در بر ۵ میکنی پشمینہ را پاک ساز از کینہ اول سینہ را
گرہمی خواہی نصیب لے از آخرت رو بدرکن جامہائے فاخرت
بے تکلف باش و آرائش لے مجو ترک راحت گیر و آسائش مجو
در برت گو کسوت ۵ نیکو مباح زیر پہلو جامہ خوبت گو مباح
ہچو صوفی در لباس صوف باش در صفتہائے ۹ خدا موصوف باش
مرد رہ لے را بوریا قالیں بود زانکہ خشتش عاقبت بالیں بود
مرد رہ را بود دنیا سود لے نیست ہرگز اندیشہ نابود نیست

۱۔ میارالے: یعنی زیادہ بناؤ سنگھار نہ کر، بدر منیر: روشن کرنے والا چاند۔

۲۔ طالب: طلب کرنے والا، اطلس: ایک ریشمین کپڑا ہے جس میں عموماً نقش و نگار نہیں ہوتے ہیں، دیبا: ایک ریشمین کپڑا ہے۔

۳۔ پشمینہ: مراد اُون کا موٹا لباس ہے جو صوفیا پہنتے تھے۔ ۴۔ در بر: بغل میں۔

۵۔ نصیب: حصہ، رو: یعنی یہ روش اختیار کر، بدرکن: نکال دے، فاخرت: قابل فخر۔

۶۔ آرائش: ٹیپ ٹاپ، ترک: چھوڑنا، مجو: مت ڈھونڈھ۔

۷۔ کسوت: نیکو: عمدہ لباس، گو: اگرچہ، جامہ خوبت: یعنی جامہ خوب برائے تو۔

۸۔ در صفت ہائے: یعنی عفو و درگزر جو خدائی صفتیں ہیں وہ اختیار کر۔

۹۔ مرد رہ: یعنی وہ لوگ جو راہ سلوک چلتے ہیں، خشتش: یعنی قبر کی اینٹ، بالیں: سر ہانا۔

۱۰۔ سود: فائدہ، نابود: نہ ہونا۔

در بیان تواضع^۱ و صحبت درویشاں

گر ترا عقل ست بارائش قرین باش درویش و بدرویشاں نشین
ہمنشین جز بدرویشاں مکن تا توانی غیبت^۲ ایشاں مکن
حب^۳ درویشاں کلید جنت است دشمن ایشاں سزائے لعنت است
پوشش^۴ درویش غیر از دلق نیست در پے کام و ہوائے خلق نیست
مرد تانہد بفرق^۵ نفس پائے رہ کجا یابد بدرگاہ خدائے
مرد رہ^۶ در بند قصر و باغ نیست در دل او غیر درد و داغ نیست
گر عمارت^۷ را بری بر آسماں عاقبت زیر زمیں گردی نہاں
گر چو رستم^۸ شوکت و زورت بود جائے چوں بہرام در گورت بود
اے پسر از آخرت غافل مباش با متاع^۹ ایں جہاں خوشدل مباش
در بلیات^{۱۰} جہاں صبار باش گاہ نعمت شاکر جبار باش

در بیان دلائل^{۱۱} شقاوت

چار چیز آثار بد بختی بود جاہلی و کاہلی سختی بود

۱ تواضع: انکساری، قرین: ساتھی، دانش: سمجھ۔ ۲ غیبت: پیٹھ پیچھے برائی۔

۳ حب: محبت، کلید: کنجی، سزائے: سزاوار۔ ۴ پوشش: لباس، دلق: گدڑی، کام: مقصد، ہوا: خواہش۔

۵ فرق: مانگ مراد سر ہے۔ ۶ مردہ: خدائی راستہ پر چلنے والا، بند: فکر، قصر: محل، درد: یعنی محبت خداوندی کا۔

۷ عمارت: تعمیر، عاقبت: انجام کار۔ ۸ رستم: سیستان کا مشہور پہلوان ہے، گور: قبر۔

۹ متاع: سامان۔ ۱۰ بلیات: مصیبتیں، صبار: بہت زیادہ صبر کر نیوالا، گاہ: وقت، شاکر: شکر کر نیوالا، جبار: اللہ۔

۱۱ دلائل: دلیل کی جمع، علامت، شقاوت: بد بختی، آثار: اثر کی جمع، علامت، سختی: سخت مزاجی۔

بیکسی ۱ و ناکسی مر چار شد
آنکہ در بندۂ عبادت می شود
بر ہوائے ۲ خود قدم ہر کو نہاد
ہر کہ ۳ سازد در جہاں با خواب و خور
رو بگرداں ۴ از مراد و آرزوی
کامرانی ۵ سر بنا کامی کشد
امر و نہی حق چوداری اے ولید ۶
امر و نہی حق ز قرآن گوش دار ۷

بخت بد را ایں ہمہ آثار شد
بیشک از اہل سعادت می شود
کے تواند کرد بانفسک جہاد
در قیامت باشدش ز آتش گذر
پس بدرگاہِ خدای آر روی
مرد رہ خط در نکو نامی کشد
پس مرو دنبالہ نفس پلید
جائے شادی نیست دنیا ہوش دار

در بیان ریاضت ۸

گرہمی خواہی کہ گردی سر بلند
ہر کہ بر بست او در راحت تمام
غیر حق را ہر کہ خواہد اے پسر
اے برادر ترک عز و جاہ ۹ کن

اے پسر بر خود در راحت بہ بند
باز شد بروے در دارالسلام ۱۰
کیست در عالم ۱۱ ازو گمراہ تر
خولیش را شائستہ درگاہ کن

۱ بے کسی: مجبوری، بخت: نصیب۔

۲ ہوا: خواہش نفسانی، نفسک: ذلیل نفس، جہاد: لڑائی۔

۳ ہر کہ: یعنی جو تمام عمر سونے اور کھانے میں گزار دے گا، آتش: یعنی جہنم۔

۴ رو بگرداں: منہ موڑ، آرزوی: متوجہ ہو۔

۵ کامرانی: فتح مندی، سر: انجام، مردورہ: یعنی طالب حق ناموری نہیں چاہتا۔

۶ ولید: لڑکا، دنبالہ: پچھاوا، پلید: ناپاک۔

۷ ریاضت: محنت، در: دروازہ، راحت: آرام طلبی۔

۸ عالم: دنیا۔

۹ جاہ: مرتبہ، شائستہ: لائق۔

۱۰ بند: فکر، سعادت: نیک بختی۔

۱۱ گوش دار: سن، شادی: خوشی۔

۱۲ جاہ: مرتبہ، شائستہ: لائق۔

عز و جاہت سر بہ پستی می کشد مرلے ترا بر تن پرستی می کشد
خوارے گردد ہر کہ باشد جاہ جوی اے برادر قرب آں درگاہ جوی
نفس در ترک ہواے۔ مسکین بود گو شمل نفس نادان ایں۔ بود
چوں دلتے از یاد حق ایمن بود نفسک امارہ کے ساکن بود
ہر کہ اورا تکیہ ۵ بر صانع بود در جہاں بالقمۃ قانع بود
اکتفا بر روزے ہر روزہ کن گرداری از خدا دریوزہ کن

در بیان مجاہدات نفس

نفس نتواں کشت ۱ الا با سہ چیز چوں بگویم یادگیرش اے عزیز
خنجر خاموشی و شمشیر ۹ جوع نیزہ تنہائی و ترک ہجوع
ہر کہ را نبود مرتب ایں سلاح ۷ نفس او ہرگز نیاید باصلاح
چونکہ ۱۱ دل بے یاد اللہت بود دیو ملعون یار و ہمراہت بود
اہل دنیا را چو زر ۱۲ سیم آیدش لقمہائے چرب و شیریں آیدش

۱ مر: خاص، تن پرستی: راحت طلبی۔

۲ خوار: ذلیل، قرب: نزدیکی، درگاہ: یعنی دربار خداوندی۔

۳ ترک ہوا: خواہش نفسانی کو چھوڑنا، مسکین: عاجز، گوشمال: سزا۔

۴ دلت: دل تو، ایمن: مطمئن۔ ۵ تکیہ: بھروسہ، صانع: بنانے والا، یعنی خدا، قانع: صابر۔

۶ دریوزہ: بھیک۔ ۷ مجاہدات: مشقتیں۔

۸ کشت: یعنی نفس کشی ان چیزوں سے ہو سکتی ہے۔

۹ شمشیر: تلوار، جوع: بھوک، ترک: چھوڑنا، ہجوع: نیند۔

۱۰ سلاح: ہتھیار، صلاح: نیکی۔ ۱۱ چونکہ: جب کہ، دیو: یعنی نفس۔

۱۲ زر: سونا، سیم: چاندی۔

ہر کہ او در بند سیم و زر بود در عقوبت عاقبت مضطر بود
آنکہ بہرِ آخرت^۱ کارش بود از خدا تشریفِ بسیارش بود
مالِ دنیا خاکساراں^۲ را دہند آخرت پرہیزگاراں را دہند
ہست شیطان اے برادرِ دشمنت غلّ^۳ آتش خواہد اندر گردنت
مدبرے^۴ کو رو بدینا آورد بہرہ کے از عالمِ عقبی برد
اے پسر با یادِ حق مشغول باش وز خلّاق دور بہجوں غول^۵ باش

در بیان فقر^۱

فقرِ خود را پیش کس پیدا مکن محنتِ امروز را فردا مکن
مر ترا^۲ آنکس کہ فردا جاں دہد غمِ مخور آخر کہ آب و ناں دہد
تا بکے^۳ چوں مور باشی دانہ کش گر تو مردی فاقہ را مردانہ کش
بر توکل^۴ گر بود فیروزیت حق دہد مانند مرغانِ روزیت
از خدا شاکر بود مردِ فقیر گر دہد قوتش^۵ لب نانِ فطیر

۱۔ آخرت: یعنی آخرت کی راتیں، تشریف: اعزاز۔ ۲۔ خاکسار: ذلیل۔ ۳۔ غل: طوق۔

۴۔ مدبر: مدبخت، کو: کہ او، بہرہ: نصیب، عقبی: آخرت۔ ۵۔ غول: مجنون جو جنگلوں میں رہتا ہے۔

۱۔ فقر: مفلسی، لیکن صوفی کی اصطلاح میں فقیر وہ ہوتا ہے جو اپنی احتیاج صرف اللہ کے سامنے رکھے، پیدا: ظاہر، فردا: کل آئندہ، یعنی کل کی ضرورت کے لیے آج پریشان نہ ہو۔

۲۔ مر ترا: جو تجھے کل کو زندہ رکھے گا کھانے کو بھی دے گا۔

۳۔ تا بکے: کب تک، مور: چوٹی، چوئیاں آئندہ کے لیے ذخیرہ جمع کر لیتی ہیں، مردانہ: مردوں کی طرح،

۴۔ توکل: بھروسہ یعنی ظاہری اسباب سے قطع نظر کر کے صرف خدا پر بھروسہ کرنا، فیروزی: کامیابی، مرغان: پرند، صبح کو گھونسلوں سے بھوکے نکلتے ہیں اور شام کو بغیر کسی محنت و مشقت کے پیٹ بھر کر لوٹتے ہیں۔

۵۔ قوت: روزی، لب: کنارہ، نانِ فطیر: وہ روٹی جو خمیری نہ ہو۔

خم مشو^۱ پیش توانگر همچو طاق
مردِ رہ را نام و نگ^۲ از خلق نیست
ہر کہ را ذوقِ کو نامی بود
گر ترا دل فارغ^۳ از زینت بود
روئے دل چوں از ہوا بر تافتی
تاگردی جفت با اہل نفاق
نفرش از جامہائے دلق نیست
خاص^۴ شمارش کہ او عامی بود
کے ہوائے مرکب و زینت بود
بعد از اں می داں^۵ کہ حق را یافتی

در بیان دریافتن حقیقت نفس امارہ

چوں شتر مرغ^۱ شناس ایں نفس را
گر پر^۲ گویش گوید اشترم
چوں گیاه زہر^۳ رنگش دلکش ست
گر بطاعت^۴ خوانیش سستی کند
نفس را آں بہ کہ در زنداں^۵ کنی
کام^۶ نفس بد بر آوردن خطاست
نیست در مانش^۷ بجز جوع و عطش
نے کشد بار و نہ پرد بر ہوا
ورہنی بارش بگوید طائر^۸ م
لیک طعمش تلخ و بولیش ناخوش ست
لیک اندر معصیت چستی کند
ہرچہ فرماید خلاف آں کنی
زانکہ دشمن را پروردن خطاست
تا کہ سازی رام اندر طاعتش

۱۔ خم مشو: نہ جھک، طاق: محراب، جفت: جوڑا، اہل نفاق: مومن کا کام صرف خدا کے سامنے جھکانے۔

۲۔ نگ: عار، خلق: مخلوق، دلق: گدڑی۔

۳۔ فارغ: خالی، ہوا: خواہش، مرکب: سواری۔

۴۔ می داں: سمجھ۔

۵۔ دریافتن: جاننا، شتر مرغ: ایک جانور ہے جس کی بالائی ساخت اونٹ کی سی ہے اور پر بھی ہیں لیکن ان سے وہ اڑ نہیں سکتا ہے، نے کشید بار: بوجھ نہیں کھینچتا ہے۔

۶۔ کے پر: اڑ، شتر: اونٹ، نہی: نہادن کا امر ہے، طائر: پرند۔

۷۔ گیاه زہر: زہریلی گھاس۔

۸۔ طاعت: فرماں برداری، معصیت: گناہ۔

۹۔ رام: رام، پیاس، عطش، بھوک، جوع: علاج، جوع: عطش، پیاس، رام: فرمانبردار۔

چوں شتر در رہلے در آئی و بار کش
بار ایزدؑ را بجاں باید کشید
ہر کہ گردن می کشدؑ زیں بارہا
چوں شتر مرغ آنکہ از بارش گریخت
ہر کہ بارش را تحملؑ می کند
کردہٗ بار امانتؑ را قبول
روز اولؑ خود فضولی کردہٗ
جنبشہٗ کن اے پسر غافل مباش
ہر کہ اندر طاعتش کسلاںؑ بود
وقت طاعت تیز رو چوں بادؑ باش
بار طاعت بر در جبار کش
ورنہ ہجو سگ زباں باید کشید
باشد از نفیس برو انبارہا
از گلستان حیاتشؑ پر بریخت
در جہاں جانش تجملؑ می کند
از کشیدن پس نباید شد ملول
واں فضولی از جہولی کردہٗ
چوں بلی گفتمی بہ تن تنبل مباش
حاصلش گمراہی و خدلاں بود
وزہمہ کار جہاں آزاد باش

لہ: رہ: راہ خدا، در آئی: در زائد ہے، بار: بوجھ، در: دروازہ، جبار: کارساز یعنی اللہ۔

ؑ ایزد: اللہ، ورنہ: یعنی کتے کی طرح ہانپنا پڑے گا۔

ؑ گردن می کشد: سر کشی کرتا ہے، نفیس: نفرت، انبار: بوجھ۔

ؑ گلستان حیات: زندگی کا باغ یعنی جنت، پر بریخت: عاجز رہا۔

ؑ تحمل: برداشت کرنا، تجمل: خوبصورت ہونا۔

ؑ امانت: یعنی انسان میں وہ استعداد ہے جس کی بنا پر اس کو مکلف بنایا گیا ہے اس شعر میں آیت انما عرضنا

الامانۃ کی طرف اشارہ ہے، اور دوسرے شعر میں انہ کان ظلوما جھولا کی طرف اشارہ ہے۔

کے روز اول: ازل، فضولی: وہ شخص ہے جو بدون استحقاق کے کوئی معاملہ کرے امانت کے قبول کرنے کو فضولی سے

تعبیر کیا ہے۔ جہولی: نادانی۔

ؑ جنبش: یعنی عبادت کر، بلی: ہاں قرآن پاک میں ہے کہ ازل میں اللہ نے روحوں سے پوچھا تھا کہ کیا میں تمہارا

رب نہیں ہوں؟ تو سب نے جواب میں ”ہاں“ کہا تھا اسی کو عہد الست کہتے ہیں۔ تنبل: سست۔

ؑ کسلاں: کابل، خدلاں: رسوائی۔

ؑ باد: ہوا۔

راہ پر خوف ست و دزدان^۱ در کمیں
منزلت^۲ دورست و بارت بس گراں
ہر کہ در رہ از گراں باران^۳ بود
لاشہ^۴ داری سبک کن بارِ خویش
چیت بارت؟ جیفہ^۵ دنیائے دون
کز پے آں گشتہ خوار و زبوں
رہبرے بر تانمانی بر زمیں
کوششے کن پس ممان از دیگران
ہر دمش از دیدہ چوں باران بود
ورنہ در رہ سخت بنی کارِ خویش
کز پے آں گشتہ خوار و زبوں

در بیان ترک خودرائی^۱ و خودستائی

سرچہ آرائی بدستار اے پسر
تاگیری ترک^۲ عے عز و مال و جاہ
نیست مردی خویش را آراستن
نیست برتن^۳ بہتر از تقویٰ لباس
ہر کہ او در بند^۴ آرائش بود
عاقبت جز نامرادی^۵ نبودش
تا توانی دل بدست آراے پسر
از ہمہ بر سر نیائی چوں کلاہ
قصد جان^۶ کرد آنکہ او آراست تن
در تکلف مرد را نبود اساس
در جہاں فرزند آسائش بود
بہرہ از عیش و شادی نبودش

۱۔ دزدان: دزد کی جمع چور، کمیں: چھپاؤ کی جگہ، رہبرے بر: یعنی کسی مرشد کا ہاتھ پکڑ۔

۲۔ منزل: یعنی معرفت خداوندی کی منزل، پس: پیچھے، ممان: مت رہ۔

۳۔ گراں بار: بوجھل، ہر دمش: یعنی ہر وقت روئے گا۔

۴۔ لاشہ: کزد و گدھا، سبک: ہلکا۔

۵۔ خودرائی: کسی کی نہ ماننا، خودستائی: خود اپنی تعریف کرنا، سر: یعنی خودرائی سے یہ بہتر ہے کہ کسی کا دل موہ لے،

۶۔ قصد جان: ہلاک۔

۷۔ جیفہ: مردار، خوار: ذلیل، زبوں: خستہ۔

۸۔ ترک: چھوڑنا۔

۹۔ بدستار: عمامہ۔

۱۰۔ عے: یعنی اس نے اپنی روح کو مار ڈالا، تن: جسم۔

۱۱۔ برتن: جسم پر تقویٰ و پرہیزگاری، اساس: بنیاد۔ ۱۲۔ بند: فکر۔

۱۳۔ نامرادی: یعنی اللہ کے فضل سے محرومی۔

خود ستائی پیشہ شیطان بود ہر کہ خود را کم زندہ مرد آں بود
گفت شیطان من ز آدم بہترم تا قیامت گشت ملعون^۱ لا جرم
از تواضع^۲ خاک مردم می شود نورِ نار از سر کشی گم می شود
رانده شد ابلیس^۳ از مستکبری گشت مقبل آدم از مستغفری
شد عزیز^۴ آدم چو استغفار کرد خوار شد شیطان چو استکبار کرد
دانہ^۵ پست افتد زبر دستش کنند خوشہ چوں سر بر کشد پستش کنند

در بیان آثار ابلہاں

چار چیز آمد نشانِ ابلہی با تو گویم تابیابی آگہی
عیب خود را بد^۱ نہ بیند در جہاں باشد اندر جستن عیب کساں
ختم^۲ بخل اندر دل خود کاشتن آنگہ اُمید سخاوت داشتن
ہر کہ خلق از خلق^۳ او خوشنود نیست ہیچ قدرش بر درِ معبود نیست
ہر کہ او را پیشہ بد خوئی^۴ بود کارِ او پیوستہ بد روئی بود

۱۔ خود را کم زند: اپنے آپ کو کسی شمار میں نہ سمجھے۔

۲۔ ملعون: پھنکارا ہوا، لا جرم: لامحالہ۔

۳۔ از تواضع: یعنی انکساری کی وجہ سے مٹی انسان کے مرتبہ کو پہنچ جاتی ہے، نار: آگ۔

۴۔ ابلیس: شیطان، مستکبری: تکبر، مقبل: باجنت، مستغفری: توبہ کرنا۔

۵۔ عزیز: باعزت، استغفار: معافی چاہنا، استکبار: تکبر کرنا۔

۶۔ دانہ: یعنی مٹی میں ملتا ہے تو ابھرتا ہے خوشہ سر کشی کرتا ہے تو توڑا جاتا ہے۔

۷۔ آثار: اثر کی جمع، علامت، ابلہاں: ابلہ کی جمع، بیوقوف، آگہی: اطلاع۔

۸۔ بد: برا، کساں: یعنی دوسرے لوگ۔ ۹۔ ختم: ہیچ، سخاوت: بخشش۔

۱۰۔ خلق: اخلاق، معبود: خدا۔ ۱۱۔ بد خوئی: بد مزاجی۔

خوئے بدلے در تن بلائے جاں بود مردم بد خو نہ از انساں بود
 بخل شائے از درختِ دوزخ است واں بخیلکے از سگانِ مسلخ است
 روئے جنت را کجا بیند بخیل پشہ افتادہ زیر پائے پیل
 باش از بخل بخیلاں برکراں ہے تا نباشی از شمارِ ابلہاں

در بیان عافیت ہے

از بلا تارستہ گردی اے عزیز باز باید داشتن دست از دو چیز
 روئے تو دست از نفس و دنیا باز دار تا بلاہا را نباشد با تو کار
 گر بخرص و آزلہ گردی مبتلا با تو رو آورد زہر سو صد بلا
 آنکہ نبود ہیچ نقدش در میاں ہے ہر کجا باشد بود اندر اماں
 نفس و دنیا را رہا کن اے پسر تا رہی از ہر بلاؤ ہر خطر
 اے بسا کس کے کز برائے نفس زار در بلا افتاد و گشت از غم نزار
 از برائے نفس مرغ ہے نامراد آمد و در دام صیاد اوفتاد

۱۔ خوئے بد: بری عادت، از انسان: انسان تو وہی ہے جس نے اُس اور محبت کا مادہ ہو۔
 ۲۔ بخیلک: ذلیل بخیل، مسلخ: بوچڑ خانہ، بوچڑ خانہ کا کتا ہر وقت گوشت کو دیکھتا ہے لیکن کھانہ نہیں سکتا اسی طرح بخیل
 کے پاس مال ہوتا ہے اور وہ اس سے فائدہ نہیں حاصل کرتا ہے۔

۳۔ کراں: کنارہ۔

۴۔ عافیت: مصیبتوں سے چھٹکارا، رستہ: بچا ہوا، باز: یعنی دو باتوں سے بے تعلق رہ۔

۵۔ رو: یعنی اس طرح زندگی گزار کر نفس اور دنیا سے بے تعلق رہ۔

۶۔ آزلہ: لالچ، رو آورد: متوجہ ہوگی، صد سو: کے میان: جیبانی، امان: حفاظت۔

۷۔ رہا کن: چھوڑ دے، رہی: تو چھٹکارا پائے، خطر: خطرہ۔

۸۔ بسا کس: بہت سے آدمی، زار: ذلیل، نزار: لاغر۔ ۹۔ مرغ: پرند، دام: جال، صیاد: شکاری۔

تا دلت آرام یابد اے پسر بود و نابود^۱ جہاں یکسر شمر
از عذاب قہر حق ایمن^۲ مباحش در پے آزار ہر مومن مباحش
در بلا یاری^۳ مخواه از چچ کس زانکہ نبود جز خدا فریاد رس
ہر کرا^۴ رنجاندہ عذرش بخواہ تا نباشد خصم تو در عرصہ گاہ
گر غنا^۵ خواہد کسے از ذوالمنن در قناعت می توانش یافتن

در بیان عقل عاقلان

ہر کرا عقل ست و دانش^۱ اے عزیز دور باید بودش از چار چیز
کار خود با ناسزا^۲ نکند رہا مردی نکند بجائے ناسزا
عقل داری میل^۳ بدکاری مکن زیں چو بگذشتی سبکساری مکن
ہر کرا از حلم دل روشن بود در زمانہ باصلاح تن بود
تاشوی پیش از ہمہ^۴ از روزگار دست برنان و نمک بکشادہ دار
تا تو باشی در زمانہ دادگر^۵ زیر دستاں را نکو دار اے پسر
ہر کہ^۶ بر پند خود آمد استوار پند او را دیگران بندند کار

۱۔ بود و نابود: ہونا نہ ہونا، شمر: شمار کر

۲۔ یاری، مدد، فریاد رس: فریاد کو پہنچنے والا۔

۳۔ کرا: کہہ اور، عذرش: بخواہ، معافی مانگ لے، خصم: مخالف، عرصہ گاہ: یعنی میدان قیامت۔

۴۔ غنا: بے نیازی، ذوالمنن: احسانات والا یعنی اللہ، قناعت: تھوڑے پر صبر

۵۔ دانش: سمجھ۔

۶۔ میل: خواہش، سبکساری: ہلکا پن۔

۷۔ دادگر: انصاف کرنے والا، زیر دست: کمزور۔

۸۔ ہر کہ: یعنی جو نصیحت پر خود بھی عمل کرتا ہے دوسرے اس کی نصیحت پر کار بند ہوتے ہیں۔

ہر کہ از گفتار خود باشد ملول^۱ قولِ او را دیگرے کند قبول
 ہر چہ^۲ باشد در شریعت ناپسند دور باش از وے چو ہستی ہوشمند
 تا صواب^۳ کار بینی سر بسر بر مرادِ خود مکن کار اے پسر

در بیان رستگاری^۴

ہست بیشک رستگاری در سہ چیز با تو گویم یادگیری اے عزیز
 ز اں یکے ترسیدن ست از ذوالجلال^۵ دوم آمد جستن قوتِ حلال
 سو می رفتن بود بر راہِ راست^۶ رستگار است آنکہ ایں خصلت و راست
 گر تواضع^۷ پیش گیری اے جواں دوست دارندت ہمہ خلق جہاں
 سر مکن^۸ در پیش دنیا دار پست ورکنی بیشک رود دینت زدست
 ہر کہ او را حرص دنیا دار شد بیگماں از وے خدا بیزار شد^۹
 بہر زر متائے^{۱۰} دنیا دار را تا چہ خواہی کردن ایں مردار را
 مردگانند اغنیائے روزگار اے پسر بامردگان^{۱۱} صحبت مدار
 مال و زر بجمد بدست آورده گیر بعد از اں در گور^{۱۲} حسرت بردہ گیر

۱ ملول: رنجیدہ۔ ۲ ہر چہ: یعنی شریعت جس بات کو پسند نہ کرے، دور باش: جدارہ۔

۳ تا صواب: دوسرا مصرع پہلے پڑھیے مطلب واضح ہے۔

۴ رستگاری: چھٹکارا، یادگیری: یاد رکھ۔ ۵ ذوالجلال: اللہ، قوت: روزی۔

۶ راہِ راست: سیدھا راستہ، و: او کا محقق ہے۔ ۷ تواضع: انکساری۔

۸ سر مکن: یعنی کسی دنیا دار کے سامنے نہ جھک، ور: اگر۔ ۹ بیزار شد: ناراض ہوا،

۱۰ متائے: تعریف نہ کر، مردار: یعنی دنیا کا مال و دولت۔

۱۱ مردگان: مردہ کی جمع، اغنیاء: غنی کی جمع مال دار۔

۱۲ گور: قبر، حسرت: یعنی مال و دولت کی حسرت قبر میں ساتھ جائے گی۔

در بیان فضیلت ذکر

باش دائم اے پسر در یاد حق	گر خبرداری ز عدل و داد حق
زنده دار از ذکر صبح و شام را	در تغافل مگذران ایام را
یاد حق آمد غذا این روح را	مرہم آمد این دل مجروح را
یاد حق گر مونس ہے جانت بود	کے ہوئے کاخ و ایوانت بود
گر زمانے غافل از رحماں شوی	اندر اں دم ہدم شیطان شوی
مومناں ذکر خدا بسیار گوی	تا بیابی در دو عالم آبروی
ذکر را اخلاص ہے می باید نخست	ذکر بے اخلاص کے باشد درست
ذکر بر سہ وجہ باشد بے خلاف	توندانی این سخن را از گزاف
عام را نبود بجز ذکر زباں	ذکر خاصاں باشد از دل بیگماں
ذکر خاص الخاص ہے ذکر سر بود	ہر کہ ذاکر نیست او خاسر بود

۱۔ ذکر: یاد خدا، دائم: ہمیشہ، داد: بخشش۔

۲۔ زندہ دار: وقت کی زندگی یہ ہے کہ اس میں خدا کا ذکر ہو، ایام: یوم کی جمع دن، زمانہ۔

۳۔ مجروح: زخمی۔ مونس: ساتھی، کے: کب، کاخ: محل، ایوان: محل۔

۴۔ رحمان: اللہ، اندراں: یعنی جب دل میں اللہ کی یاد نہیں ہوگی تو اس کو شیطان اپنا گھر بنا لیتا ہے۔

۵۔ مومناں: اے مومن، دو عالم: یعنی دنیا اور عقبی۔ بے اخلاص: یعنی ذکر صرف خدا کے لیے کرے، نخست: پہلے۔

۶۔ سہ وجہ: تین طریقے، گزاف: بیکار بات۔

۷۔ عام: یعنی عام لوگ، ذکر زباں: زبان سے اللہ کا نام لینا، خاصاں: جو خدا کے مخصوص بندے ہیں، دل: یعنی ان کا دل ذکر الہی میں مصروف رہتا ہے۔

۸۔ خاص الخاص: یعنی اللہ کے بہت ہی مخصوص بندے، سر: پوشیدہ مراد ذکر روح ہے جس میں ساتوں لطائف جاری ہو جاتے ہیں، ذاکر: ذکر کرنے والا، خاسر: ٹوٹے میں پڑا ہوا۔

ذکر بے تعظیم ۱ گفتن بدعت است
 ہست مرے ہر عضو را ذکرے دگر
 ذکر چشم ۲ از خوف حق بگریستن
 یاری ۳ ہر عاجز آمد ذکر دست
 استماع ۴ قولِ رحمن ذکر گوش
 اشتیاق حق بود ذکر دلت ۵
 آنکہ از جہل ۶ ست دائم در گناہ
 خواندن قرآن بود ذکر لسان ۷
 شکر نعمتہائے حق می کن مدام ۸
 حمد ۹ خالق بر زباں دار اے پسر
 لب ۱۰ محبناں جز بذکر کردگار
 و اندراں یک شرط دیگر حرمت است
 ہفت اعضا ہست ذا کر اے پسر
 باز در آیات او نگریستن
 ذکر پا خویشاں زیارت کردن ست
 تا توانی روز و شب در ذکر کوش
 کوش تا این ذکر گردد حاصلت
 کے حلاوت یابد از ذکر آلہ
 ہر کرا این نیست ہست از مفلساں
 تا کند حق بر تو نعمتہا مدام
 عمر تا برباد ندہی سر بسر
 زانکہ پاکاں را ہمیں بودست کار

۱۔ ذکر بے تعظیم: یعنی ذکر کرتے وقت خدا کی بڑائی کا دھیان رکھے، حرمت: عزت و احترام۔

۲۔ مر: خاص، اعضا: عضو کی جمع، بدن کا حصہ۔

۳۔ ذکر چشم: یعنی آنکھ کا ذکر یہ ہے کہ وہ اللہ کے ڈر سے روئے، آیات: آیت کی جمع کی نشانی، یعنی وہ چیزیں جو خدا کو یاد دلائیں۔

۴۔ یاری: مدد، خویشاں: اپنے لوگ، زیارت: ملاقات۔

۵۔ استماع: سنا، گوش: کان، کوش: کوشش کر۔

۶۔ ذکر دلت: یعنی تیرے دل کا ذکر یہ ہے کہ اس میں اللہ کا شوق ہو، کوش: یعنی دل میں خدا کا شوق کوشش کرنے سے پیدا ہوتا ہے۔

۷۔ جہل: نادانی، دائم: ہمیشہ، حلاوت: مٹھاس۔ ۸۔ لسان: زبان، مفلساں: یعنی آخرت کی دولت سے محروم۔

۹۔ مدام: ہمیشہ۔ ۱۰۔ حمد: تعریف، خالق: پیدا کرنے والا، سر بسر: بالکل۔

اللہ لب: ہونٹ، کردگار: اللہ، پاکاں: گناہوں سے پاک بندے۔

در بیان عمل چار چیز

بر ہمہ کس نیک^۱ باشد چار چیز با تو گویم یادگیرش اے عزیز
اول آں باشد کہ باشی دادگر^۲ ہم ز عقل خویش باشی با خبر
با شکیبائی^۳ تقرب کردن ست حرمت مردم بجا آوردن ست

در بیان خصلت ذمیمہ

چار چیز دیگر اے نیکو سرشت هست از جملہ خلایق نیک زشت
زاں چهار اول حسد کیننی^۴ بود زاں گذشتے عجب و خود بینی بود
خشم^۵ را دیگر فرو ناخوردست خصلت چارم بخیلی کردست
اے پسر کم گرد^۶ گرد این خصال از برائے آں کہ زشت اندایں فعال
غل^۷ و غش بگذار چوں زر پاک شو پیش از آنکہ خاک گردی خاک شو
حرص^۸ بگذار و قناعت پیشہ کن آخر از مردن یکے اندیشہ کن
با مجاں باش دائم^۹ ہمنشین تا توانی روئے اعدا را مبیں

۱۔ نیک: بھلا۔

۲۔ دادگر: انصاف کرنے والا، بخشش کرنے والا۔

۳۔ شکیبائی: صبر، تقرب: یعنی بارگاہ خداوندی سے نزدیکی، حرمت: عزت۔

۴۔ خصلت: عادت، ذمیمہ: بری، سرشت: طبیعت، خلایق: عادتیں، نیک زشت: بہت بری۔

۵۔ حسد کیننی: کینہ پروری کے ساتھ حسد، عجب: تکبر۔ ۶۔ خشم: غصہ، فرو خوردن: نکل لینا، خصلت: عادت۔

۷۔ کم گرد: چکر نہ لگا، خصال: خصلت کی جمع عادت، زشت: برا، فعال: کام۔

۸۔ غل: کدورت، غش: ملاوٹ، خاک گردی: یعنی مر کر۔

۹۔ حرص: لالچ، پیشہ کن: عادت بنا، اندیشہ کن: سوچ۔ ۱۰۔ دائم: ہمیشہ، اعدا: عداوت کی جمع دشمن۔

در بیان سعادت و نصیحت

بر سعادت چار چیز آمد دلیل
از سعادت ہر کرا باشد نشان^۱
ہر کرا باشد سعادت رہنمائے
ہر کرا بخت و سعادت گشت یار
گر تو خود نار^۲ ہوا را کُشتے
گر بود با دوستان تدبیر تو
از سر خود^۳ ہر کہ کارے میکند
دشمن خود را نباید زد تیر^۴
تا توانی جور^۵ نااہلاں بکُش
چوں ترا آمد مقامے سازگار
در نصیحت آں کہ پذیرد^۶ سخن
خوی^۷ بد را نیک کردن مشکل ست

شرح ایں ہر چار بشنو اے خلیل
باشدش تدبیر ہا با دوستان
صبر دارد از جفائے ناسزائے
در جہاں باشد بدشمن سازگار
داں کہ از اہل سعادت گشتے
یار باشد دولت^۱ شبگیر تو
بخت و دولت زو فرارے میکند
گر توانی کشت او را باشکر
گرہمی خواہی کہ یابی عیش خوش
بر نہ بندی رخت زانجا زینہار
با چنین کس پند خود ضائع مکن
جہد کردن بہر او بے حاصل ست

۱ نشان: علامت، تدبیر ہا: مصلحتیں۔

۲ نار: آگ، ہوا: ناسزا: نامناسب۔

۳ از سر خود: یعنی جو خود سری سے کام لیتا ہے۔

۴ تیر: کھاڑی کی وضع کا ایک ہتھیار ہوتا ہے، شکر: یعنی دشمن کو اگر احسان کر کے ختم کر سکتا ہے تو لڑ کر ختم کرنے کی ضرورت نہیں ہے۔

۵ جور: ظلم، عیش خوش: خوش عیشی۔

۶ پذیرد: جگہ، رخت: سامان، زینہار: ہرگز۔

۷ خوی: عادت، جہد: کوشش۔

۸ نہ پزیرد: نہ قبول کرے، پند: نصیحت۔

بندہ^۱ را گر نیست درکار رضا کے تواند باز گرداند قضا
 ہر کہ او استیزہ^۲ با سلطان کند کار خود را سر بسر ویراں کند
 ہر کہ او باغی شود از بادشاہ روز او چوں تیرہ شب^۳ گردد تباہ

در بیان علامت مدبراں

چار چیز آمد نشانِ مدبری^۴ یادگیرش گر تو روشن خاطری
 مدبری باشد بابلہ^۵ مشورت پس بجاہل دادن سیم و زرت
 ہر کہ پند^۶ دوستاں نکند قبول در حقیقت مدبراست آں بوالفضول
 ہر کہ از دنیا نگیرد عبرتے^۷ ہست ازاں مدبر جہاں را نفرتے
 مشورت^۸ ہر کس کہ با ابلہ کند دیو ملعونش سبک گمرہ کند
 آنکہ مال و زر دہد با جاہلاں آنچناں کس کے بود^۹ از مقبلاں
 زر^{۱۰} چو جاہل را ہی آید بکف میکند اسراف و می سازد تلف
 نشود از دوست مدبر پند را از جہالت^{۱۱} بکسلد پیوند را
 عبرتے^{۱۲} گیر از زمانہ اے جواں تا نباشی از شمار مدبراں

۱۔ بندہ: یعنی قضائے خداوندی نہیں مل سکتی، لہذا اس پر خوشنودی کا اظہار ضروری ہے۔ ۲۔ استیزہ: لڑائی۔

۳۔ تیرہ شب: تاریک رات۔ ۴۔ مدبراں: مدبر کی جمع بد بخت، مدبری: بد بختی، خاطر: طبیعت، خیال۔

۵۔ ابلہ: بیوقوف، جاہل: نادان، زرت: یعنی اپنا سونا۔ ۶۔ پند: نصیحت، بوالفضول: بیہودہ۔

۷۔ عبرت، دوسروں کو دیکھ کر نصیحت حاصل کرنا۔ ۸۔ مشورت: مشورہ، دیو: یعنی شیطان، سبک: جلد۔

۹۔ کے بود: کب ہو، مقبلاں: قبل کی جمع نیک بخت۔

۱۰۔ زر: یعنی مال دولت، بکف: ہاتھ میں، اسراف: فضول خرچی، تلف: تباہ۔

۱۱۔ از جہالت: نصیحت سے ناراض ہو کر تعلق منقطع کر لیتا ہے، پیوند: تعلق۔

۱۲۔ عبرتے: یعنی دوسروں کے احوال سے نصیحت حاصل کرو۔

ہر کرا از عقل آگاہی ۱ بود نزد او ادبار گمراہی بود

در بیان آنکہ چہار چیز از حقیر نباید شمرد

چار چیز آمد بزرگ و معتبر ۱
زاں یکے خصم ۲ ست و دیگر آتش ست
چاری ۳ دانش کہ آراید ترا
ہر کہ در چشمش عدو ۴ باشد حقیر
ذرہ ۵ آتش ۶ چو شد افروختہ
علم اگر اندک ۷ بود خوارش مدار
رنج ۸ اندک را بکن غم خواری
درد ۹ سر را اگر نجوید کس علاج
باش از قول مخالف پر حذر ۱۰

می نماید خُرد لیکن در نظر
باز بیماری کزو دل ناخوش ست
ایں ہمہ تا خُرد نماید ترا
از بلائے او کند روزے نفیر
بنی از وے عالمے را سوختہ
زانکہ دارد علم قدر بے شمار
ورنہ بنی عجز در بے چاری
خوف آں باشد کہ برگردد مزاج
پیش از اں کز پا در آئی اے پسر

۱ آگاہی: واقفیت، ادبار: پشت پھیرنا، قطع تعلق کرنا۔

۲ معتبر: یعنی قابل قدر، خُرد: حقیر، در نظر: یعنی بظاہر۔

۳ خصم: دشمن، ناخوش: رنجیدہ۔

۴ چاری: یعنی چوتی چیز جو بظاہر چھوٹی ہے مگر اس کو بڑا سمجھنا چاہیے، تا: ہرگز۔

۵ عدو: دشمن۔ نفیر: کوچ یعنی دشمن کو اگر حقیر سمجھے گا تو ایک نہ ایک دن اس کی وجہ سے گھر سے بے گھر ہونا پڑے گا۔

۶ ذرہ آتش: یعنی ایک چنگاری عالم کو جلا ڈالتی ہے۔

۷ اندک: تھوڑا، خوار: ذلیل، قدر: مرتبہ۔

۸ رنج: مرض، غم خواری: یعنی علاج، بے چاری: لاعلاج ہونا۔

۹ درد: یعنی دردِ دوسرے کا علاج نہ کیا جائے تو انسان پاگل ہو سکتا ہے۔

۱۰ پر حذر: محتاط، از پا در آئی: تو اوندھا ہو۔

آتش اندک تو اس کشتن باب ۱ وائے آں ساعت کہ گیرد التهاب

در بیان مذمت خشم و غضب

اے پسر ہر کس کہ دارد چار چیز عاقبت رسوائی آید از لجاج ۱
 چار دیگر ہم شود موجود نیز خشم را نکند پشیمانی علاج ۲
 بے گماں از کبر ۳ خیزد دشمنی حاصل آید خواری از کاهل تنی ۴
 چون لجوجی ۵ در میاں پیدا شود بنده از شومی او رسوا شود ۶
 خشم خود ۷ را چونکہ راند جاہلے جز پشیمانی نہ بود حاصلے ۸
 ہر کہ گشت از کبر ۹ بالا گردش دوستاں گردند آخر دشمنش ۱۰
 کاہل را ہر کہ سازد پیشہ ۱۱ آید از خواری پاپیش تیشہ ۱۲
 خشم خود را گر فرو خورد ۱۳ کسے عاقبت بیند پشیمانی بے ۱۴
 ہر کہ او افتادہ ۱۵ تن پرورست نیست آدم کمتر از گاؤ و خرست ۱۶

۱ آب: پانی، وائے: ہائے، ساعت: وقت، التهاب: لپٹے مارنا۔

۲ مذمت: برائی، خشم: غصہ، اے پسر: یعنی آئندہ بیان کی جانے والی چار چیزیں چار چیزوں سے پیدا ہوتی ہیں۔

۳ لجاج: چمٹنا، پشیمانی: شرمندگی۔

۴ کبر: تکبر، خواری: ذلت، کاہل تن: سست بدن۔

۵ لجوجی: چمٹالوپن، شومی: بدبختی۔

۶ خشم خود: یعنی جب کوئی غصہ کرتا ہے۔

۷ کبر: تکبر، بالا گردن: یعنی اکڑکی وجہ سے سر اونچا کرتا ہے۔

۸ پیشہ: یعنی عادت، تیشہ: بسولہ۔

۹ فرو خوردن: نکل لینا، بے بہت۔

۱۰ افتادہ: یعنی سستی سے پڑا ہوا، تن پرور: آرام طلب، گاؤ: گائے نیل، خر: گدھا۔

در بیان بے ثباتی^۱ چہار چیز و پرہیز ازاں

چار چیز اے خواجہ کم دارد بقا
جور^۲ سلطان را بقا کمتر بود
دیگر آں مہرے^۳ کہ باشد از زناں
با رعیت^۴ چوں کند سلطان ستم
گر ترا از دوستاں آید عتاب^۵
گرچہ باشد زن^۶ زمانے مہرباں
چوں بنا جنسان نشیند آدمی
زاغ^۷ چوں فارغ ز بوئے گل بود
صحبت ناجنس جاں کا ہی^۸ بود
چوں ترا ناجنس آید در نظر
گوش دار اے مومن نیکو لقا
پس عتاب^۹ اصدقا کمتر بود
بے بقا چوں صحبت ناجنس داں
مر ورا باشد بقا در ملک کم
کم بقا باشد چو خط بر روئے آب
چوں کم آید بہرہ بکشايد زبان
کمترک^{۱۰} بیند از ایشاں ہمدی
نفرتش از صحبت بلبل بود
جملہ را زیں حال آگاہی بود
اے پسر چون باد^{۱۱} ازو در گذر

۱۔ بے ثباتی: ناپائیداری، خواجہ: صاحب، بقا: ٹھیراؤ، گوش دار: یاد رکھ، نیکو لقا: جو دیکھنے میں بھلا معلوم ہو۔

۲۔ جور: ظلم، سلطان: بادشاہ، عتاب: ناراضی، اصدقا: صدیق کی جمع دوست۔

۳۔ مہر: محبت، صحبت: ساتھ، ناجنس: بے میل۔

۴۔ رعیت: رعایا، ستم: مرورا: یعنی خاص اُس کے لیے۔

۵۔ عتاب: ناراضی، خط: پانی کی لکیر۔

۶۔ زن: عورت، بہرہ: یعنی گھر کے خرچ کا حصہ، بکشايد: یعنی لڑے گی۔

۷۔ کمترک: بہت تھوڑی، ہمدی: ساتھ۔

۸۔ زاغ: کوا، نفرتش: یعنی بلبل کا ساتھ چھوڑ دے گا۔

۹۔ جاں کا ہی: روح کا گھٹاؤ۔

۱۰۔ چوں باد: یعنی ہوا کی طرح گذر جا۔

در بیان آنکہ چہار چیز از چہار چیز کمال می یابد

چار چیز از چار دیگر شد تمام ۱
دانش ۲ مرد از خرد گیرد کمال
دینت از پرہیز ۳ کامل می شود
ہست دانش را کمالات از خرد
شکر نعمت را کمالے میدہد
شکر ناکردن ۴ زوال نعمت است
علم ۵ را بے عقل نتواں کار بست
بے خرد ۶ دانش و بال است اے پسر
ہر کہ علمے دارد و نبود بر آں ۷

چون شنیدی یاد میدار اے غلام
از عمل دینت ہی یابد جمال
نعمت از شکر شامل می شود
بے عمل را اہل دیں کس نشمرد
غافلاں را گوشمالے ۸ میدہد
بہرہ ۹ شاکر کمال نعمت است
پیش بے عقلاں نمی باید نشست
علم مرغ و عقل بال است اے پسر
از طریق عقل باشد بر کراں

۱۔ تمام: بکمل، غلام: لڑکا۔

۲۔ دانش: سمجھ، خرد: عقل، از عمل: یعنی دین عمل سے خوبصورت بنتا ہے۔

۳۔ پرہیز: تقویٰ یعنی بری باتوں سے بچاؤ، نعمت: یعنی اللہ کا شکر کرنے سے نعمتوں میں اضافہ ہوتا ہے۔

۴۔ گوشمال: کان ایٹھنا بمعنی سزا۔

۵۔ شکر ناکردن: یعنی اللہ کی نعمت کی ناشکری اس کے زوال کا سبب ہے، بہرہ: نصیب۔

۶۔ علم: یعنی بے عقل علم سے کام نہیں لے سکتا ہے، پیش: یعنی بے عقل سے علم حاصل نہ کرنا چاہیے مشہور ہے کہ ایک من علم کے لیے دس من عقل درکار ہے۔

۷۔ بے خرد: یعنی بیوقوف کا علم تباہ کن ہے، علم مرغ: یعنی علم میں پرواز عقل سے حاصل ہوتی ہے۔

۸۔ گوشمال: یعنی عمل نہ ہو، کراں: کنارہ۔

در بیان آنکہ باز گردانیدن آں محالست

چار چیز ست آنکہ بعد از رفتن
از محالات ست باز آوردن
چوں حدیث^۱ رفت ناگہ بر زباں
یا کہ تیرے جست بیروں از کماں
باز چوں آرد حدیث گفتہ^۲ را
کس نہ گرداند قضائے رفتہ را
باز کے گردد چو تیر انداختی
ہم چنین^۳ عمرت کہ ضائع ساختی
ہر کہ بے اندیشہ^۴ گفتارش بود
پس ندامتہائے بیارش بود
تا نہ گفتی^۵ می توانی گفتش
چوں بہ گفتی کی توان نہفتش

در بیان غنیمت دانستن عمر

عمر را می داں غنیمت ہر نفس
چوں رود دیگر نباید باز پس
ہیچ کس از خود قضا^۱ را رد نہ کرد
ہر کہ راضی از قضا شد بد نہ کرد
ہر کہ می خواهد کہ باشد در اماں^۲
مہر می باید نہادن بر دہاں
می^۳ سزد گر عمر را داری عزیز
چوں رود پیشش نخواہی دید نیز

۱۔ باز گردانیدن: واپس لوٹانا۔

۲۔ حدیث: بات، ناگہ: اچانک، از کماں: جب تیر کمان سے نکل جائے۔

۳۔ حدیث گفتہ: کہی ہوئی بات، کس نہ گرداند: خدا کے فیصلہ کو کوئی نہیں لوٹا سکتا۔

۴۔ ہم چنین: جو عمر ضائع ہوگئی وہ بھی واپس نہیں آسکتی ہے۔

۵۔ بے اندیشہ: بے سوچے سمجھے، ندامت: شرمندگی۔

۱۔ تا نہ گفتی: یعنی نہ کہی ہوئی بات تو کہی جاسکتی ہے، نہفتن: چھپانا۔

۲۔ عمر: زندگی، نفس: سانس، دیگر: پھر، باز پس: واپس۔ ۳۔ قضا: یعنی خدائی فیصلہ، رد: لوٹانا، بد نہ کرد: اچھا کیا۔

۴۔ اماں: حفاظت، مہر: یعنی زبان پر خاموشی کی مہر لگالے۔ ۵۔ می سزد: مناسب ہے، عزیز: پیارا، نیز: پھر۔

در بیان خاموشی و سخاوت

حاصل آید^۱ چار چیز از چار چیز یاد گیر ایں نکته از من اے عزیز
خامشی را ہر کہ سازد پیشہ^۲ گردد ایمن نبودش اندیشہ
گر سلامت بایدت خاموش باش گشت ایمن ہر کہ نیکی کرد فاش^۳
از سخاوت^۴ مرد یابد سروری شکر نعمت را دہد افزون تری
ہر کہ او شد ساکت و خاموش کرد از سلامت کسوتے بر دوش کرد
گر ہی خواہی کہ باشی در اماں رو^۵ نکوئی کن تو با خلق جہاں
ہر کرا عادت شود جود^۶ و کرم در میان خلق گردد محترم
ہر^۷ کہ کار نیک یا بد می کند آں ہمہ می داں کہ با خود می کند
اے برادر بندہ^۸ معبود^۹ باش تا توانی با سخا و جود باش
باش از بخل بخیلاں پر حذر^{۱۰} تا نہ سوزد مر ترا نار سقر

در بیان چیزے کہ خواری آرد

چار چیزت بردہد از چار چیز نشنود ایں نکته جز اہل تمیز

۱۔ حاصل آید: چار چیزیں چار چیزوں سے حاصل ہوتی ہیں۔ ۲۔ پیشہ: عادت، ایمن: محفوظ، اندیشہ: فکر۔
۳۔ فاش: ظاہر۔ ۴۔ سخاوت: بخشش، سروری: سرداری، شکر: شکر ادا کرنے سے نعمتوں میں اضافہ ہوتا ہے۔
۵۔ رو: یعنی اس طرح چلا چل، نکوئی: بھلائی، خلق: مخلوق۔ ۶۔ جود: عطا، کرم: بخشش، محترم: باعزت۔
۷۔ ہر کہ: یعنی انسان نیک اور بد اپنے ہی لیے کرتا ہے۔ ۸۔ معبود: خدا، تا توانی: جب تک ہو سکے۔
۹۔ پر حذر: پر خوف، نار: آگ، سقر: دوزخ۔
۱۰۔ خواری: ذلت، بردہد: پھل دے، اہل تمیز: جو اچھے برے میں فرق کریں۔

ہر کہ زو صادر شود^۱ ایں چارکار
چوں سوال آورد^۲ گردد خوار مرد
ہر کہ در پایان^۳ کاری نہ نگرد
ہر کہ نکند احتیاط^۴ کارہا
ہر کہ گشت از خوئے بد ناسازگار^۵
دوستاں بے شک کنند از وے فرار

در بیان آنچہ آدمی راشکست آرد

آدمی را چار چیز آرد شکست
دشمن بسیار و دام^۱ بے شمار
وائے مسکینے کہ غرق دام^۲ شد
ہر کرا بسیار باشد دشمنش
ہر کرا اطفال بسیارش بود
در زمانہ زاری^۳ کارش بود

در بیان صفت زنان و صبیان

چار چیز است از خطاہا اے پسر
اول از زن داشتن چشم وفا^۱
گوش دارش با تو گویم سر بسر
سادہ دل را بس خطا باشد خطا

۱۔ صادر شود: ہووے۔ ۲۔ سوال آوردن: مانگنا، خوار: ذلیل، استخفاف: توہین۔

۳۔ پایاں: انجام، عاقبت: انجام کار۔ ۴۔ احتیاط: بچاؤ، بار: بوجھ۔ ۵۔ ناسازگار: ناموافق، فرار: بھاگنا۔

۱۔ شکست: ہار، گوش دار: سن لے۔ ۲۔ دام: قرض، جرم: خطا، عیال: بال بچے، پر قطار: یعنی بہت۔

۳۔ غرق دام: قرض میں ڈوبا ہوا، آشام: پینے والا۔ ۴۔ خیرہ: بے نور۔ ۵۔ زار: ذلیل۔

۱۔ زنان: زن کی جمع عورت، صبیان: صبی کی جمع بچہ، سر بسر: پوری۔

۲۔ چشم وفا: وفاداری کی امید، سادہ دل: بیوقوف۔

ایمنیؑ از بلہ خطائے دیگرست صحبت صباں ازینہا بدترست
چاری از مکرؑ دشمن ایمنی کے کند دشمن بغیر از دشمنی

در بیان عطاءے حق

چار چیزست از عطاہائے کریمؑ با تو گویم یادگیرش اے سلیم
فرض حق اول بجا آوردنؑ ست والدین از خویش راضی کردن ست
حکم دیگر چیت با شیطان جہاد چاری نیکی بہ خلق نامرادؑ

در بیان آنکہ عمر زیادہ کند

می فزایدؑ عمر مرد از چار چیز میں نصیحت بشنو اے جان عزیز
اول آوردن بگوش آواز خوشؑ وانگہے دیدن جمالِ ماہِ وش
سوم آمد ایمنیؑ بر مال و جاں می فزاید عمر مردم را ازاں
آنکہ کارش بر مراد دلؑ بود در بقا افزونیش حاصل بود

در بیان آنکہ عمر را بکاہدؑ

عمر مردم را بکاہد پنج چیز یاد دارش چوں شنیدی اے عزیز

۱۔ ایمنی: اطمینان، ابلہ: بیوقوف، صحبت: ساتھ۔ ۲۔ مکر: چالاک، کے کند: کب کرے۔

۳۔ کریم: بخشنے والا، یعنی اللہ، سلیم: سالم۔ ۴۔ بجا آوردن: کرنا، والدین: یعنی اپنے ماں باپ۔

۵۔ خلق نامراد: محتاج انسان۔ ۶۔ می فزاید: بڑھائے، بشنو: سن۔

۷۔ آواز خوش: اچھی آواز، جمال: خوبصورتی، ماہ وش: چاند جیسا۔ ۸۔ ایمنی: اطمینان۔

۹۔ بر مراد دل: تمنا کے مطابق، بھٹا: یعنی عمر۔

۱۰۔ کاہد: گھٹائی، عمر: یعنی پانچ چیزیں عمر کو گھٹاتی ہیں۔

شد یکے زان پنج در پیری نیاز^۱ پس غریبی وانگہے رنج دراز
 ہر کہ^۲ او بر مردہ اندازد نظر عمر او بیشک بکاہد اے پسر
 پنجم آمد ترس^۳ و بیم از دشمنان عمر را اینہا ہی دارد زیاں
 ہر کہ او از دشمنان ترساں^۴ بود کار او ہر لحظہ دیگرساں بود
 از خدا ترس^۵ و مترس از دشمنان کز ہمہ دارد خدایت در اماں

در بیان باعث زوال سلطنت

چار چیز آمد فساد^۱ پادشاہ با تو می گویم ولے دارش نگاہ
 اول اندر مملکت کے جور امیر دیگران غفلت کہ باشد در وزیر
 رنج شہ باشد خیانت در دبیر^۲ بد بودگر قوتے یابد اسیر
 چوں کند در ملک شہ میرے^۳ ستم پادشہ را زیں سبب باشد الم
 چوں بود غافل وزیر بے خبر ملک شہ ازوے بود زیر و زبر^۴
 گر خلل^۵ در کاتب دیواں بود عاقبت رنج دل سلطان بود

۱۔ نیاز: یعنی دنیاوی خواہش، غریبی: مسافرت۔ ۲۔ ترس: خوف، بیم، مایوسی، زیاں: بربادی۔

۳۔ دشمنان ترساں: خوف کے قابل دشمن، لحظہ: گھڑی، دیگرساں: دوسری طرح۔

۴۔ ترس: ڈر، مترس: نہ ڈر، خدایت: یعنی تجھے خدا، اماں: حفاظت۔

۵۔ فساد: خرابی، نگاہ دار: یاد رکھ۔

۶۔ مملکت: بادشاہت، جور: ظلم، امیر، حاکم، غفلت: یعنی سلطنت کے کاموں سے۔

۷۔ دبیر: میرنشی یعنی میرنشی کی خیانت بادشاہ کو رنج پہنچاتی ہے، اسیر: قیدی۔

۸۔ میر: امیر سردار، ستم: ظلم، الم: رنج۔ ۹۔ زیر و زبر: تذبذب۔

۱۰۔ خلل: نقصان، کاتب: منشی، دیوان: دفتر۔

گر اسیراں^۱ را شود قوت پدید در ولایت فتنہا گردد جدید
چوں صلاحیت^۲ در وجود شہ بود دست میراں از ستم کو تہ بود
گر نباشد واقف و دانا وزیر پادشہ را زو بود رنج کثیر^۳
گر ندارد شہ سیاست^۴ را بکار ملک ویراں گردد از ہر نابکار

در بیان آنکہ آبرو نریزد

دور باش از پنج خصلت اے پسر دور باش از پنج خصلت اے پسر
اولاً کم گوئی^۱ با مردم دروغ اولاً کم گوئی^۱ با مردم دروغ
ہر کہ استیزہ^۲ کند با مہتراں ہر کہ استیزہ^۲ کند با مہتراں
پیش مردم^۳ ہر کہ را نبود ادب پیش مردم^۳ ہر کہ را نبود ادب
از سبکساراں^۴ مباحث اے نیک خوی از سبکساراں^۴ مباحث اے نیک خوی
اے پسر با مہتران کمتر ستیز^۵ اے پسر با مہتران کمتر ستیز^۵
گر بعالم^۶ آبرو می بایدت گر بعالم^۶ آبرو می بایدت
ہر کہ آہنگ^۷ سبکساری کند ہر کہ آہنگ^۷ سبکساری کند

۱۔ اسیران: اسیر کی جمع قیدی، ولایت: سلطنت، جدید: نیا۔

۲۔ کثیر: گھنا۔

۳۔ آبرو: عزت، خصلت: عادت، نہ ریزد: نہ بہائے۔

۴۔ استیزہ: جنگ، مہتر: بڑا آدمی۔

۵۔ پیش مردم: یعنی جو آدمیوں کے سامنے ادب سے نہ رہے گا اپنی آبروریزی کرے گا۔ عجب: تعجب۔

۶۔ سبکسار: اوجھا آدمی۔

۷۔ عالم: جہان، دائماً، ہمیشہ، خلق: اخلاق۔

۱۔ صلاحیت: نیکی، میران: سرداران۔

۲۔ سیاست: تدبیر، نابکار: نااہل۔

۳۔ کم گو: یعنی نہ کہہ، بے فروغ: بے رونق۔

۴۔ کمتر ستیز: نہ لڑ، حماقت: بے وقوفی۔

۵۔ آہنگ: قصد، بیزاری: مخالفت۔

جز حدیث^۱ راست با مردم مگوی تا نگرود آبرویت آجوی
از خلاف^۲ و از خیانت باش دور تا بود پیوستہ در روئے تو نور
گر ہی^۳ خواهی کہ گویندت نکو اے برادر ہیچ کس را بد مگو
تا نباشی در جهان اندوگین^۴ از حسد در روزگار کس میں

در بیان آنکہ آبرو بیفزاند

می فزاید آبرو از پنج چیز با تو گویم بشنو اے اہل تمیز
در سخاوت^۵ کوش گر داری غنا تا فزاید آبرویت در سخا
برد باری^۶ و وفاداری گزین زانکہ آب روئے افزاید ازین
ہر کہ او بر خلق بخشاید ہی بیشک آب روئے^۷ افزاید ہی
چوں^۸ بکار خویش حاضر بودہ آب روئے خویش را افزودہ
از سخاوت آب روئے افزوں شود در بخیلی بے خرد^۹ ملعون شود
ہر کرا بر خلق بخشاش^{۱۰} بود آبروئے او در افزایش بود
باش دائم^{۱۱} بردبار و با وفا تا بروئے خویش بنی صد ضیا

۱۔ حدیث راست: سچی بات، آب جو: نہر کا پانی، جو بے قدری میں مشہور ہے۔

۲۔ خلاف: اختلاف، خیانت: بددیانتی، نور: یعنی وہ رونق جو نیکی سے چہرے پر پیدا ہوتی ہے۔

۳۔ گر ہی: اگر تو یہ چاہتا ہے کہ لوگ تجھے نیک کہیں تو کسی کے ساتھ برانہ کر۔

۴۔ اندوگین: غمگین، روزگار: زمانہ۔ ۵۔ بیفزاند: بڑھائے، اہل تمیز: اچھے برے کو سمجھنے والا۔

۶۔ بردباری: برداشت۔ ۷۔ آب روئے: عزت،

۸۔ چوں: جب انسان اپنا فرض پور کرتا ہے۔ ۹۔ بے خرد: بے عقل، ملعون: پھینکا رہا ہوا۔

۱۰۔ بخشاش: بخشش، افزایش: بڑھوتری۔ ۱۱۔ دائم: ہمیشہ، ضیا: روشنی۔

تا بماند رازت از دشمن نہاں
تا نگردی پیش مردم شرمسار^۱
اے برادر پردہ مردم مدرس^۲
با ہوائے دل مکن ز نہار کار
تا زبانت باشد اے خواجہ دراز
قدر مردم را شناس اے محترم^۳
ہر کرا^۴ قدرے نباشد در جہاں
از قناعت^۵ ہر کرا نبود نشان
بر عدو^۶ے خویش چوں یابی ظفر
دائمی باش از حق ترسگار^۷
با تواضع باش و خو کن^۸ با ادب
بردباری جوی^۹ و بے آزار باش
صبر و حلم و علم تریاق^{۱۰} دل اند
ہچو تریاقت دانایان^{۱۱} دہر

۱۔ سر: راز یعنی دوست سے بھی اپنا راز ظاہر نہ کر۔ ۲۔ شرمسار: شرمندہ، انچہ: یعنی دوسرے کا رکھا ہوا تو نہ اٹھا۔
۳۔ مدرس: یعنی دوسرے کی پردہ دری نہ کر، ہوا: خواہش، پس: پیچھے۔

۴۔ ہر کرا: یعنی بے قدر انسان دراصل مردہ ہے۔ ۵۔ قناعت: صبر، تواضع: ہم: یعنی نیز۔

۶۔ عدو: دشمن، ظفر: فتح، مغو: معاف کرنا، جرم: خطا۔ ۷۔ ترسگار: ڈرنے والا۔

۸۔ خو کن: عادت ڈال، پرہیزگاراں: پاکباز لوگ۔ ۹۔ جوی: تلاش کر، بے آزار: نہ ستانے والا، فاش: مشہور۔

۱۰۔ تریاق: زہر مہرہ، زہر قاتل: ہلاک کرنے والا زہر۔ ۱۱۔ دانایان: سمجھ دار لوگ، دہر: زمانہ، خواجہ: سردار۔

مردم از تریاق می باید نجات^۱ خورد کس از زہر کے یابد حیات
فخرِ جملہ عملہا^۲ نان دادن ست در بروئے دوستان بکشادن ست
گرچہ^۳ دانا باشی و اہل ہنر خویش را کمتر زہر نادان شمر

در بیان علامت ناداں

شد دو خصلت^۴ مرد ناداں را نشان صحبت صبیای و رغبت بازناں

در بیان صفت زندگانی

نا خوشی^۵ در زندگانی اے ولید مرد را از خوئے بد گردد پدید
آنکہ نبود مرد را فعل نکو^۶ مردہ میدانش کہ نبود زندہ او
ہر کہ گوید عیب تو اندر حضور^۷ می نماید راہت از ظلمت بنور
مر ترا ہر کس کہ باشد رہنمائی^۸ شکر او می باید آوردن بجای
مر خردمندان^۹ عالم را شناس خلق نیکو شرم نیکو تر لباس

۱۔ نجات: بچاؤ، خورد کس از: یعنی اگر کسے زہر خورد۔

۲۔ عملہا: میم اور لام کو ساکن پڑھا جائے گا، یعنی سب سے بہتر عمل سخاوت اور مہمان نوازی ہے، در: دروازہ۔

۳۔ گرچہ: یعنی تمام خوبیوں کے باوجود اپنے کو کمتر ہی سمجھنا چاہیے۔

۴۔ شد دو خصلت: نادانی کی دو علامتیں ہیں بچوں سے یاری اور عورتوں سے رغبت۔

۵۔ ناخوشی: تکلیف، ولید: لڑکا، خوئے بد: بری عادت۔

۶۔ فعل نکو: نیک کام۔

۷۔ حضور: سامنے، راہت: راہ تو، ظلمت: تاریکی یعنی گناہ، نور: روشنی یعنی نیکی۔

۸۔ رہنما: یعنی وہ شخص جس نے تیرے منہ پر تیری برائی ظاہر کی، شکر: چونکہ اس نے نیکی کی طرف تیری رہنمائی کی ہے۔

۹۔ مر خردمندان: یعنی عقل مندی کی شناخت عمدہ اخلاق اور شرم و حیا کا لباس ہے، نیکو تر: بہت زیادہ نیک۔

حال خود را از دو کس پنہاں مدار^۱ تا توانی^۲ با زناں صحبت مجوی^۳ انچه اندر شرع^۴ باشد ناپسند^۵ ہر چہ را کردست بر تو حق^۶ حرام^۷ چونکہ روزی بر تو بکشاید^۸ خدای تازہ روی^۹ و خوب سخن باش اے انی بر مخور^{۱۰} اندوہ مرگ اے بوالہوس^{۱۱} دل ز غل^{۱۲} و غش ہمیشہ پاک دار^{۱۳} تکیہ کم کن^{۱۴} خواجہ بر کردار خویش بہترین چیزے بود خلق^{۱۵} نکوست رو فرو تر^{۱۶} باش دائم اے خلف

از طبیب حاذق و از یار غار^{۱۷} راز خود را نیز با ایشان مگوی^{۱۸} گرد او ہرگز مگرد اے ہوشمند^{۱۹} دور باش از وی کہ باشی نیک نام^{۲۰} دل کشادہ دار و تنگی کم نمای^{۲۱} تا بود نام تو در عالم سخی^{۲۲} چونکہ وقت آید نہ گردد پیش و پس^{۲۳} تا توانی کینہ در سینہ مدار^{۲۴} دل بنہ بر رحمت جبار خویش^{۲۵} خلق خلقت نیک را دارند دوست^{۲۶} کیں بود آرائش اہل سلف^{۲۷}

۱۔ پنہاں مدار: چھپا، حاذق: ماہر، یار غار: مخلص دوست۔

۲۔ تا توانی: جتنا بھی تجھ سے ہو سکے، راز: یعنی عورتوں سے اپنا راز نہ کہہ۔

۳۔ شرع: شریعت، گرداو: یعنی اس کام کے قریب بھی نہ جا۔

۴۔ حق: یعنی شریعت، حرام: ناجائز۔

۵۔ کشاید: یعنی روزی تو خدا دیتا ہے، تنگی: بخل۔

۶۔ تازہ رو: ہنس کھ، انی: میرے بھائی۔

۷۔ بر مخور: موت سے نہ ڈر کیوں کہ وہ معین وقت سے آگے پیچھے نہیں آ سکتی ہے۔

۸۔ غل: کینہ، غش: بھوٹ۔

۹۔ تکیہ کم کن: بھروسہ نہ کر، کردار: عمل، دل بنہ: بھروسہ کر۔

۱۰۔ خلق: اخلاق، خلق: مخلوق۔

۱۱۔ فرو تر: کمتر، دائم: ہمیشہ، خلف: بعد میں آنے والا، سلف: پہلے گذرنے والا یعنی بزرگان دین۔

آنکہ باشد در کف^۱ شہوت اسیر گرچہ آزادست او را بندہ گیر
گر تو بنی نا کسے^۲ را دستگاہ حاجت خود را ازو ہرگز مخواہ
بر در^۳ے ناکس قدم ہرگز مبر ور بہ بنی ہم مپرس از وے خبر
تا توانی^۴ے کار، ابلہ را مساز کار فرمایش وے کمتر نواز

در بیان احتراز از دشمنان

از دو کس پرہیز کن اے ہوشیار تا نہ بنی نکتبے در روزگار
اول از دشمن کہ او استیزہ روست وانگہے از صحبت نادان دوست
خویش را از نزد دشمن دور دار یار نادان را ز خود مجبور^۵ دار
اے پسر کم گوئی با مردم درشت^۶ ور بگوئی از تو گردانند پشت
بہترین^۷ے خصلت اگر دانی کراست آنکہ داد انصاف و انصافش خواست
چوں^۸ے حدیث خوب گوئی با فقیر بہ بود زانش کہ پوشانی حریر
خشم خوردن^۹ے پیشہ ہر سرورست تلخ باشد و ز شکر شیریں ترست

۱ کف: ہاتھ، اسیر: قیدی، بندہ: یعنی اس کو غلام سمجھ۔ ۲ ناکس: کمینہ، دستگاہ: طاقت، حاجت: ضرورت۔

۳ در: دروازہ، ور بہ بنی: یعنی ملاقات کے وقت اس سے بات چیت نہ کر۔

۴ تا توانی: یعنی کسی بے وقوف کے کام میں نہ پڑا اگر بیوقوف سے مجبوری میں کام لینا پڑے تو اس کو زیادہ نہ نواز۔

۵ مجبور: چھوڑا ہوا۔ ۶ درشت: سخت، گردانند پشت: یعنی تجھ سے قطع تعلق کر لیں گے۔

۷ بہترین: یعنی اگر تو یہ جاننا چاہتا ہے کہ کس کو بہترین خصلت حاصل ہے تو سمجھ لے وہ شخص جو انصاف کرے اور پھر بھی اپنی تعریف کا متنی نہ ہو۔

۸ چوں: یعنی میٹھی بات دینے سے بھی بہتر ہے، حریر: ریشمین کپڑا۔

۹ خشم خوردن: غصہ پی جانا، سرور: سردار، تلخ: یعنی غصہ پینا اگرچہ کڑوا ہے، لیکن انجام کار شکر سے بھی زیادہ شیریں ہے۔

ہر کہ با مردم نہ سازد^۱ در جہاں زندگانی تلخ دارد بے گماں
آنکہ شوخ^۲ ست و ندارد شرم نیز دانکہ او ناپاک زادست اے عزیز
از ملامت^۳ تا بمانی در اماں باش دائم ہمنشین زیر کان

در بیان آنکہ خواری آورد

ہشت خصلت آورد خواری بروی باتو گویم گرہی گوئی بگوی
اول آں باشد کہ مانند گس^۴ مرد ناخواندہ شود مہمان کس
ہر کہ او مہمان کس ناخواندہ شد نزد مردم خوار^۵ و زار و راندہ شد
دیگر آں باشد کہ نادانے رود کد خدائے^۶ خانہ مردم شود
کار کردن^۷ بر حدیث آں دو مرد کز سر جہل اند دائم در نبرد
ہر کہ^۸ بنشیند زبردست صدور گر رسد خواری برویش نیست دور
نیست جمعے^۹ را چو بر قول تو گوش صد سخن گر باشدش یکسر پیش
حاجت خود را مگو بادشمنان زیں بتر^{۱۰} خواری نباشد در جہاں

۱۔ نہ سازد: بنائے نہ رکھے۔ ۲۔ شوخ: بے حیا، ناپاک زاد: خراب نسل۔

۳۔ از ملامت: یعنی اگر ملامت سے چننا چاہتے ہو تو عقل مندوں کی صحبت اختیار کرو۔

۴۔ گوئی: ذلت، باتو گویم: تجھے بتائے دیتا ہوں اگر تو بیان کرنا چاہے تو بیان کر دے۔

۵۔ گس: بکھی، ناخواندہ: بلا بلائے۔ ۶۔ خوار: ذلیل، راندہ: پھنکارا ہوا۔

۷۔ کد خدا: بالک یعنی یہ بھی بے وقوفی کی بات ہے کہ دوسروں کے گھروں پر جا کر حکم چلائے۔

۸۔ کار کردن: یعنی ایسے دوا دی جو جہالت کی وجہ سے لڑے ہوں ان کی کسی بات میں پڑنا بھی نادانی ہے۔

۹۔ ہر کہ: یعنی دوسروں کی مسند پر چڑھ کر بیٹھنا بھی رسوائی کا سبب ہوتا ہے۔

۱۰۔ جمعے: مجمع، قول: بات، گوش: دھیان، یکسر: بالکل، پیش: چھپالے۔

۱۱۔ بتر: بدتر، خواری: ذلت۔

از فرومایہ ۱ مراد خود مجوی تا نیاید مر ترا خواری بروی
بازن و کودک ۲ مکن بازی ہلا تا نہ گردی خوار و زار و مبتلا

در بیان زندگانی خوش

در جہاں شش چیز می آید بکار ۱
خوش بود یار موافق در جہاں
ہر سخن ۲ کاں راست گوئی و درست
انچہ ارزانست ۳ عالم در بہاش
دشمن حق ۴ را نباید داشت دوست
عیب کس ۵ با او نمی باید نمود
از خدا خواہ ۶ انچہ خواہی اے پسر
بندگان را نیست ناصر ۷ جز الہ
آنکہ ۸ از قہر خدا ترسد بے
از بدی گفتن زباں را ہر کہ بست

۱ فرومایہ: کمینہ، مراد: حاجت۔ ۲ کودک: بچہ، ہلا: آگاہ، مبتلا: مصیبت زدہ۔ ۳ طعام: کھانا۔

۴ مخدوم: خدمت کے لائق۔ ۵ سخن: بات، راست: سچی۔

۶ ارزاں: سستا، بہا: قیمت، عقل کامل: یعنی عقل کامل اس قدر قیمتی چیز ہے کہ دنیا اسکے مقابلہ میں بیچ ہے، زو: ازاد۔
۷ دشمن حق: یعنی جو اللہ کا حکم نہ مانے، بازگشت: یعنی سب کو اللہ ہی کی طرف لوٹنا ہے، بدوست: بہاوست۔

۸ عیب کس: یعنی کسی کی عیب جوئی مناسب نہیں ہے، ہر انسان میں کچھ نہ کچھ عیب ہوتا ہی ہے، بیچ لکے: یعنی گوشت
چھپھڑے سے خالی نہیں ہوتا۔ ۹ خواہ: مانگ، خیر: بھلائی، شر: برائی۔ ۱۰ ناصر: مددگار، یاری: مدد۔

۱۱ آنکہ: جو خدا سے ڈرتا ہے اس کا سب لحاظ کرتے ہیں۔ ۱۲ لعین: پھنکارا ہوا، زیر دست: مغلوب۔

در بیان آنکہ اعتماد را نشاید

کس نیابد پنج چیز از پنج کس یادگیر از ناصح خود اے صاحب نفس
نیست اول دوستی اندر ملوک^۱ ایس سخن باور کند اہل سلوک
سفلہ^۲ را با مروت ننگری ہیچ بد خوے نیابد مہتری
ہر کہ بر مال کساں دارد حسد^۳ بوئے رحمت بر دماغش کے رسد
آنکہ کذاب^۴ ست وی گوید دروغ نیست او را در وفا داری فروغ

در بیان نصیحت و خیر اندیشی

ہر کہ را سہ کار عادت باشدش در جہاں بخت و سعادت باشدش
اولاً^۱ گر بیند او عیب کساں در ملامت ہیچ نکشاید زباں
ہر کرا بینی براہ ناصواب^۲ سر براہش آرتا یابی ثواب
زحمت^۳ خود را ز مردم دور دار بار خود بر کس میفلن زینہار

۱۔ اعتماد: بھروسہ، کس نیابد: یعنی پانچ باتیں پانچ شخصوں سے کسی کو حاصل نہیں ہوتی ہیں، ناصح: نصیحت کرنے والا، نفس: سانس۔

۲۔ ملوک: ملک کی جمع بادشاہ، اہل سلوک: یعنی وہ لوگ جو طریقت کے راستے پر چلتے ہیں۔

۳۔ سفلہ: کمینہ، مروت: انسانیت، بدخو: بدعادت، مہتری: سرداری۔

۴۔ حسد: دوسرے کی اچھی بات سے جلنا۔ ۵۔ کذاب: بہت جھوٹا، فروغ: بڑھاؤ۔

۱۔ خیر اندیش: بھلائی کی بات سوچنا۔ بخت: نصیب۔

۲۔ اولاً: یعنی دوسروں کی عیب جوئی نہ کرے۔

۳۔ ناصواب: غلط، سر: یعنی اس کو سیدھے راستے پر ڈال دے، ثواب: نیک بدلا۔

۴۔ زحمت: تکلیف، بار: بوجھ، زینہار: ہرگز۔

در بیان تسلیم

گر ہی خواہی کہ باشی رستگار^۱ رخ مگرداں اے برادر از سہ کار
 اولاً دیدن بود حکم قضا^۲ بعد از اں جستن بجان و دل رضا
 چیست سویم دور بودن از جفا^۳ ہر کہ ایں دارد بود اہل صفا
 ہر کہ دارد دانش و عقل و تمیز جز^۴ براہ حق نہ مخشد ہیچ چیز
 صدقہ^۵ کالودہ گردد با ریا کے بود آں خیر مقبول خدا
 گر عمل خالص نباشد ہجو زر قلب را ناقد^۶ نیارد در نظر
 تا توانگر^۷ باشی اندر روزگار نفس را از آرزوہا دور دار

در بیان کرامات حق

چار چیز است از کرامتہائے حق یاد دارش چوں ز من گیری سبق
 اولاً صدق^۱ زبانت در سخن وانگہے حفظ امانت فہم کن
 پس سخاوت ہست از فضل اللہ^۲ فضل حق داں در نظر داری نگاہ
 تا توانی دور باش از سود خوار زانکہ ہست از دشمنان^۳ کردگار

۱۔ رستگار: چھکارا پانے والا، رخ مگرداں: منہ نہ موڑ۔ ۲۔ قضا: یعنی خدائی فیصلہ، رضا: یعنی خدا کی خوشنودی۔

۳۔ جفا: ظلم، اہل صفا: پاکباز۔ ۴۔ جز: یعنی وہ صرف خدا کے راستہ میں صرف کرتا ہے۔

۵۔ صدقہ: خیرات، ریا: لوگ دیکھا، وا آں خیر: یعنی وہ خیرات۔ ۶۔ ناقد: پرکھنے والا یعنی خدا۔

۷۔ تا توانگر: یعنی جو آرزوں میں پھنسا ہوا ہے وہ تو مفلس ہے۔ ۸۔ کرامت: بخشش۔

۹۔ صدق: سچائی، حفظ امانت: امانت داری، فہم کن: سمجھ لے۔

۱۰۔ فضل اللہ: خدا کی مہربانی، از نظر: یعنی اس کو دھیان میں رکھ۔

۱۱۔ از دشمنان: قرآن میں ہے اگر سود کا لین دین نہیں چھوڑتے ہو تو خدا سے جنگ کے لیے تیار ہو جاؤ۔

ہر کرا حق دادہ باشد ایں چہار
پیش مردم آنکہ رازتے کرد فاش
ہر کہ باشد مانع عشرتے و زکوٰۃ
پر حذرے باش از چناں کس زینہار
باشد آنکس مومنے و پرہیزگار
ہدم آن ابلہ باطل مباح
وانکہ غافل وار بگذارد صلوٰۃ
تا نہ سوزد مر ترا آسیب نار

در بیان فرو خوردن خشم

لذتِ عمرت اگر باید بدہر
چونے نگر دو خلق با خوئے تو راست
اے برادر تکیہ کے بر دولت مکن
سودے نکند گر گریزی از قضا
باش دائم پر حذر از خشم و قہر
گر بخوئے مردماں سازی رواست
یاد دار از ناصح خود ایں سخن
ہر چہ می آید بداں میدہ رضا
گوش دل را جانب ایں پند دار
جملہ مقصود دلش حاصل بود
زاں چہ حاصل نیست دل خرسند دار
ہر کہ او با دوستان یک دلے بود

۱۔ مومن: ایمان دار۔

۲۔ راز: پوشیدہ بات، فاش: ظاہر۔

۳۔ عشر: دسواں کھیتی باڑی کا دسواں حصہ خیرات کرنا ضروری ہے، وانکہ: جو کہ نماز میں غفلت برتے۔

۴۔ پر حذر: پر خوف، زینہار: یقیناً، آسیب: تکلیف، نار: آگ یعنی جہنم۔

۵۔ فرو خوردن: نگل لینا، لذتِ عمر: زندگی کا مزہ، دہر: زمانہ، خشم: غصہ، قہر: غضب۔

۶۔ چون: یعنی اگر لوگ تیرے اخلاق و عادات کے مطابق نہیں ہیں تو تو ہی ان کے اخلاق کے مطابق بن جا۔

۷۔ تکیہ: بھروسہ، دولت: حکومت، مالداری، ناصح: نصیحت کرنے والا۔

۸۔ سود: یعنی خدا کے فیصلہ سے بھاگنا مفید نہیں ہے اس پر راضی ہو جا۔

۹۔ زانچہ: نہ ملنے والی چیز پر غم نہ کر، خرسند: راضی، گوش دل: دل کا کان۔

۱۰۔ یک دل: متفق، جملہ: سب، مقصود دل: دل کی آرزو۔

در بیان جهان فانی^۱

در جہاں دانی کہ باشد معتبر آں کہ او را باک نبود از خطر
کم کند^۲ با کس وفا، ایں روزگار جور دارد نیستش با مہر کار
آنکہ^۳ با تو روزِ غم بودست یار روزِ شادی ہم پرش زینہار
روزِ نعمت^۴ گر تو پردازی بہ کس روزِ محنت باشدت فریاد رس
چوں بیابی دولتے از مستعان^۵ اندر آں دولت پرس از دوستان
مر ترا ہر کس کہ یار غم^۶ بود چوں رسد شادی ہماں ہمد بود

در بیان معرفت اللہ

معرفت حاصل کن اے جانِ پدر تا بیابی از خدائے خود خبر
ہر کہ عارف^۷ شد خدائے خویش را در فنا بیند بقائے خویش را
ہر کہ^۸ او عارف نباشد زندہ نیست قرب حق را لائق و از زندہ نیست

۱۔ فانی: فنا ہونے والا، معتبر: اعتبار والا یعنی با عزت، باک: خوف، خطر: خطرہ۔

۲۔ کم کند: یعنی دنیا کسی کی نہیں ہے، جور: ظلم، مہر: محبت۔

۳۔ آنکہ: یعنی جو تیرے غم میں شریک ہے خوشی کے وقت اس کو یاد رکھ۔

۴۔ روزِ نعمت: یعنی خوشی کے وقت تو جسے نوازے گا، مصیبت کے وقت وہ کام آئے گا، فریاد رس: مددگار۔

۵۔ مستعان: مددگار یعنی خدا، اندر اں: یعنی عیش کے وقت دوستوں کو نہ بھول۔

۶۔ یارِ غم: یعنی غمی کے وقت کا دوست، ہمد: ساتھی۔

۷۔ عارف: جاننے والا یعنی خدا کی ذات و صفات کا، در فنا: یعنی حضرت حق کی ذات میں اپنے کو گم کرنے میں ہی اپنی

بقا سمجھے گا۔

۸۔ ہر کہ: یعنی جس کو خدا کی معرفت حاصل نہیں ہے وہ مردہ ہے، از زندہ: مناسب،

ہر کہ او را معرفت حاصل نشد
ہر کہ عارف آں باشد کہ باشد حق شناس^۱
نفس خود^۲ را چوں تو بشناسی دلا
ہست عارف^۳ را بدل مہر و وفا
ہر کہ^۴ او را معرفت بخشد خدائے
نزد عارف نیست دنیا را خطر^۵
معرفت^۶ فانی شدن در وے بود
عارف از دنیا و عقبی^۷ فارغ ست
ہمت^۸ عارف لقائے حق بود
ہر کہ عارف جملہ باشد با صفا
غیر حق را در دل او نیست جائے
بلکہ بر خود نیستش ہرگز نظر
ہر کہ فانی نیست عارف کے بود
زانچہ باشد غیر مولیٰ فارغ ست
زانکہ در حق فانی مطلق بود

در بیان مذمت دنیا

باچہ مانند^۱ ایں جہاں گویم جواب آنکہ بیند آدمی چیزے بخواب

۱۔ اصل نشد: نہ ملا، چوں کہ زندگی کا مقصد ہی خدا کی معرفت حاصل کرنا ہے۔

۲۔ نفس خود: یعنی جو اپنی حقیقت سمجھ گیا اس کو معرفت خداوندی حاصل ہوگئی من عرف نفسه عرف ربہ میں بھی یہی مضمون ادا کیا گیا ہے، دلا: اے دل۔ ۳۔ حق شناس: ہر معاملہ میں صحیح بات کو پہچاننے والا، ناسپاس: ناشکر۔

۴۔ ہست عارف را: یعنی عارف کے دل میں خدا کی محبت اور وفا ہوتی ہے۔ صفا: اخلاص۔

۵۔ ہر کہ: یعنی جس کو معرفت خداوندی حاصل ہو جاتی ہے اس کے دل میں غیر کی گنجائش نہیں رہتی۔

۶۔ خطر: خیال، بلکہ: یعنی اس کی نگاہ میں تو اپنا وجود بھی نہیں ہوتا۔

۷۔ معرفت: یعنی معرفت یہ ہے کہ اپنی ذات کو ذات حق میں فنا کر دے، ہر کہ: یعنی جو اپنی ذات کو فنا نہ کر دے وہ عارف نہیں ہو سکتا۔

۸۔ عقبی: آخرت یعنی جنت و دوزخ۔ فارغ: خالی، غیر مولیٰ: یعنی عارف صرف خدا کا طالب ہوتا ہے اس کی عبادت نہ دوزخ کے ڈر سے ہے نہ جنت کی لالچ سے۔ ۹۔ ہمت: ارادہ، لقاء: ملاقات، مطلق: بالکل۔

۱۰۔ باچہ مانند: کس کے مشابہ ہے، آنکہ می بیند: یعنی دنیا کی مثال محض خواب کی سی ہے۔

چوں شوی بیدار از خواب اے عزیز
 ہم چنیں چوں زندہ افتادے و مرد
 ہر کرا بودست کردارے نکو
 ایں جہاں را چوں زنہ داں خوبروی
 مرد را می پرورد اندر کنارے
 چوں بیابد خفته شورا ناگہاں
 بر تو باید اے عزیز پر ہنر
 حاصلے نبود ز خوابت ہیچ چیز
 ہیچ چیزے از جہاں با خود نبرد
 در رہ عقبی بود ہمراہ او
 خویش را آراید اندر چشم شوی
 مکر و شیوہ می نماید بے شمار
 بے گماں سازد ہلاکش آں زماں
 کز چنیں مکارہ کے باشی پر حذر

در بیان ورع

در ورع ثابت قدم باش اے پسر
 خانہ دیں گردد آباد از ورع
 ہر کہ از علم ورع گیرد سبق
 ترسگاری از ورع پیدا شود
 با ورع ہر کس کہ خود را کرد راست
 گر ہی خواہی کہ گردی معتبر
 لیک می گردد خرابی از طمع
 دورے باید بولش از غیر حق
 ہر کہ باشد بے ورع رسوا شود
 جنبش و آرامش از بہر خداست

۱۔ حاصلے: یعنی خواب میں دیکھنے سے وہ چیز حاصل نہیں ہوتی۔

۲۔ افتادہ مرد: مر گیا، از جہاں: یعنی دنیا کا مال و دولت۔

۳۔ خوبروی: خوبصورت، شوی: شوہر۔

۴۔ خفته: سویا ہوا، ناگہاں: اچانک، بے گماں: بدوں خیال۔

۵۔ ورع: پرہیزگاری۔ معتبر: اعتبار والا یعنی باعزت۔

۶۔ طمع: لالچ یعنی دین کی رونق پرہیزگاری سے اور بربادی لالچ سے ہے۔

۷۔ دور باید بولش: اس کو دور رہنا چاہیے۔ ۸۔ ترسگاری: خدا کا خوف، رسوا شود: یعنی قیامت میں اس کو رسوائی ہوگی۔

۹۔ راست: سزاوار، جنبش: یعنی اس کا حرکت و سکون خدا کے لیے ہوگا۔

آنکہ از حق دوستی دارد طبع در محبت کاؤش داں بے ورع

در بیان تقویٰ

چیت تقوی ترک شبہات و حرام از لباس و از شراب و از طعام
ہرچہ افزونست اگر باشد حلال نزد اصحاب ورع باشد وبال
چوں ورع شد یارے با علم و عمل حسن اخلاص ترا ناید خلل
ناگہاں اے بندہ گر کردی گناہ توبہ کن در حال و عذر آں بخواہ
چوں گناہ نقد آمد در وجود توبہ نیسہ ندارد پیچ سود
در انابت کے کاہلی کردن خطاست بر امید زندگی کاں بیوفاست

در بیان فوائد خدمت

تا توانی اے پسر خدمت گزین تا شود اسپ مرادت زیر زین

۱۔ آنکہ: یعنی خدا سے دوستی کسی لالچ کی وجہ سے خواہ جنت اور دوزخ کا ہی ہو پرہیزگاری کے خلاف ہے۔
۲۔ تقویٰ: ناجائز باتوں سے بچنا، شبہات: وہ باتیں جن کا حرام یا حلال ہونا مشتبہ ہو، لباس: پہنے کی چیزیں۔ شراب: پینے کی چیزیں، طعام: کھانے کی چیزیں۔

۳۔ ہرچہ: یعنی جو بھی ضرورت سے زیادہ ہو خواہ وہ حلال ہی ہو متقیوں کے نزدیک وبال ہے۔
۴۔ یار: یعنی اگر پرہیزگاری حاصل ہو جائے، حسن اخلاص، خالص نیت کی خوبی، خلل: نقصان یعنی علم و عمل کے ساتھ
اگر پرہیزگاری میسر آجائے تو پھر ایمان کا کمال حاصل ہے۔
۵۔ در حال: فوراً۔

۶۔ گناہ نقد: یعنی فوری گناہ، نیسہ: ادھار یعنی جس وقت گناہ ہو فوراً توبہ کرنی چاہیے۔

۷۔ انابت: یعنی رجوع، کاں: کہ آں، بیوفا: یعنی زندگی کا بھروسہ نہیں ہے۔

۸۔ فوائد: جمع، گزین: اختیار کر، اسپ: گھوڑے کا زین تلے ہونا یعنی قابو میں ہونا۔

بندۂ چوں خدمت مرداں ۱؎ کند
بہر خدمت ہر کہ بر بند میاں
ہر کہ پیش صالحاں ۲؎ خدمت کند
خادماں را ہست در جنت مآب ۳؎
خادماں باشند اخواں ۴؎ را شفیع
گرچہ خادم عاصی ۵؎ و مفلس بود
می دہد ہر خادمے را مستعان ۶؎
بہر خدمت ہر کہ بر بند کمر
ہر کہ خادم شد جنانش ۷؎ میدہند

خدمت او گنبد گرداں کند
باشد از آفات ۱؎ دنیا در اماں
ایزدش بادولت و حرمت کند
روز محشر بے حساب و بے عقاب
جائے ایشاں در جہاں باشد رفیع
بہتر از صد عابد ممک بود
اجر و مُزد صائمان قائمان
از درخت معرفت یابد ثمر
مر ثواب غازیانش میدہند

در بیان صدقہ

تا اماں ۱؎ باشی ز قہر کردگار
صدقہ میدہ در نہان و آشکار
صدقہ دہ ہر بامداد ۲؎ و ہر پگاہ
تا بلاہا از تو گرداند الہ

۱؎ مردان: یعنی نیک بندے۔ ۲؎ آفات: مصیبتیں۔

۳؎ صالحاں: اللہ کے نیک بندے، حرمت: عزت۔ ۴؎ مآب: ٹھکانا، محشر: قیامت، عقاب: عذاب۔

۵؎ اخواں: ان کی جمع بھائی، شفیع: یعنی قیامت میں بخشناؤنے والا، رفیع: بلند۔

۶؎ عاصی: گناہ گار، عابد: عبادت کرنے والا، ممک: بخیل۔

۷؎ مستعان: جس سے مدد چاہی جائے یعنی خدا، مزد: مزدوری، صائمان: صائم کی جمع روزہ دار، قائمان: قائم کی جمع

شب بیدار۔ ۸؎ بند کمر: تیار ہوئے، معرفت: یعنی خدا کی ذات و صفات کی پہچان، ثمر: پھل۔

۹؎ جنان: جنت کی جمع، غازی: جہاد کرنے والا۔ ۱۰؎ اماں: یعنی درامان، نہان: پوشیدہ، آشکار: بھلم کھلا۔

۱۱؎ بامداد: صبح، پگاہ: تڑکا۔

ہر کہ او را خیر^۱ عادت می شود
آنکہ نیکی می کند در حق ناس^۲
آنکہ از وے ہست مردم را ضرر
دیں ندارد ہر کہ نبود ترسگار^۳
با ورع باش اے پسر گر مومن^۴
ہر کرا^۵ نبود ورع ایمانش نیست
توبہ^۶ نبود ہر کرا توفیق نیست
حق نہ بیند ہر کرا تحقیق نیست

در بیان تعظیم مہمان

اے برادر مہمان را نیک دار
مہمان روزی بخود^۷ می آورد
ہر کرا^۸ جبار دارد دشمنش
ہست مہمان از عطائے کردگار
پس گناہ میزباں را می برد
باز دارد مہمان از مسکنش

۱۔ خیر: بھلائی، عمر: یعنی نیکی سے عمر بڑھتی ہے۔

۲۔ ناس: انسان، ضرر: نقصان ۳۔ بتر: بدتر۔

۴۔ ترسگار: یعنی خدا سے ڈرنے والا، نابکار: نالائق۔

۵۔ گر مومن: اگر تو مومن ہے، کافری: تو کافر ہے۔

۶۔ کرا: کہ اورا، احسان: ایمان کا کمال۔

۷۔ توبہ: یعنی توبہ کرنا بھی توفیق خداوندی ہی سے ہوتا ہے، تحقیق: جو تحقیق نہیں کرتا اس کو حق نظر نہیں آتا۔

۸۔ تعظیم: عزت کرنا، نیک دار: اچھی طرح رکھ، کردگار: خدا۔

۹۔ بخود: یعنی مہمان اپنی روزی ساتھ لاتا ہے، پس: مہمانداری سے گناہ معاف ہوتے ہیں۔

۱۰۔ ہر کرا: یعنی جس سے خدا ناراض ہوتا ہے، مسکن: گھر۔

اے برادر دار مہماں را عزیز^۱ مومنے کو داشت مہماں را نکو^۲ ہر کرا شد طبع از مہماں ملول^۳ بندہ کو خدمت مہماں کند ہر کہ مہماں را بروئے تازہ^۴ دید از تکلف دور باش اے میزبان^۵ مہماں را اے پسر اعزاز کن مہماں ہست از عطاہائے کریم^۶ معرفت^۷ داری گرہ بر زر مہند خیز^۸ و بر خوان کسے مہماں مشو ہر کہ مہماں را گرامی^۹ می کند ہر کہ مہمانت شود از خاص و عام^{۱۰} زانچہ داری اندک^{۱۱} و بیش اے پسر

تا بیابی عزت از رحماں تو نیز حق کشاید باب جنت را برو از دے آزارد خدا و ہم رسول خویش را شائستہ^{۱۲} رحماں کند از خدا الطاف بے اندازہ دید تا گرانی نبودت از مہماں گر بود کافر برو در باز کن^{۱۳} ہر کہ زو پنہاں شود باشد للیم^{۱۴} چوں رسد مہماں برویش در مہند چوں رسد مہماں ازو پنہاں مشو کوششے در نیک نامی می کند پیش او می باید آوردن طعام برد باید پیش درویش اے پسر

۱ عزیز: با عزت۔ ۲ نکو: اچھا، باب: دروازہ، برو: براو۔ ۳ ملول: رنجیدہ، آزرده: رنجیدہ۔

۴ تازہ: لائق۔ ۵ میزبان: خندہ پیشانی، الطاف: لطف کی جمع مہربانی۔

۶ کریم: اللہ، پنہاں شود: چھپے، للیم: کمینہ۔

۷ معرفت: یعنی خدا کی ذات و صفات کی پہچان، گرہ: یعنی بخل نہ کر، در: دروازہ۔

۸ خیز: یعنی دوسرے کے دسترخوان سے اٹھ جا، پنہاں مشو: نہ چھپ۔

۹ گرامی: با عزت۔ ۱۰ خاص و عام: یعنی کچھ خصوصیت ہو یا نہ ہو۔ طعام: کھانا۔

۱۱ اندک: تھوڑا، بیش: زیادہ، پیش: یعنی مہمان داری کے لیے۔

ناں بدہ بر جانعاں^۱ بہر خدائے
 با تنِ غور^۲ آں کہ بخشہ جامہ
 ہر کہ ثوبے^۳ با تنِ عارے دہد
 گر بر آری حاجت محتاج^۴ را
 ہر کرا باشد دولت^۵ بخت یار
 اے پسر ہرگز مخور^۶ نان بخیل
 نان مسک^۷ جملہ رنجست و عنا
 تا نخوانند^۸ بخوان کس مرو
 چشم نیکی از خسیس^۹ دواں مدار
 گر کنی خیرے تو آں از خود مبیں^{۱۰}

تا دہندت در بہشت عدن جائے
 حق دہد اورا ز رحمت نامہ
 در دو عالم ایزدش نورے دہد
 بر سر از اقبال یابی تاج را
 خیر ورزد در نہان و آشکار
 کم نشین در عمر بر خوان بخیل
 می شود نان سخی نور و صفا
 در پے مردار چون کرگس مرو
 سقف ویراں را تو براستوں مدار
 ہرچہ بینی نیک بین و بد مبیں

در بیان علاماتِ احمق

سہ علامت داں کہ در احمق بود اوّلًا غافل ز یادِ حق بود

۱۔ جانعاں: جامع کی جمع بھوکا، عدن: بہشت کا ایک طبقہ ہے۔ ۲۔ غور: نگاہ، یعنی رحمت کا پروانہ۔

۳۔ ثوب: کپڑا، دو عالم: یعنی دنیا و آخرت۔ ۴۔ محتاج: ضرورت مند، اقبال: عزت۔

۵۔ دولت: مال داری۔ خیر ورزد: نیکی کرے گا، نہان: پوشیدہ، آشکار: علی الاعلان۔

۶۔ مخور: نہ کھا، خوان: دسترخوان۔

۷۔ مسک: بخیل، عنا: مشقت، نور و صفا: یعنی سچی آدمی کا کھانا نورِ باطن پیدا کرتا ہے۔

۸۔ نخوانند: تجھے نہ بلانیں، مردار: یعنی وہ کھانا جس پر تجھے نہ بلایا گیا ہو، کرگس: گدھ۔

۹۔ خسیس: بخیل، دون: مکینہ، سقف: چھت، استوں، سطلون۔

۱۰۔ از خود مبیں: بلکہ اللہ کی جانب سے سمجھو، بد مبیں: برا خیال نہ کر۔

۱۱۔ علامات: علامت کی جمع نشانی، احمق: بیوقوف، حق: اللہ۔

گفتن بسیار عادت باشدش ۱؎ کاہلی ۲؎ اندر عبادت باشدش
 اے پسر چوں ۳؎ احمق و جاہل مباح ۴؎ یکدم از یادِ خدا غافل مباح
 ہر کہ او از یاد حق غافل بود ۵؎ از حماقت ۶؎ در رہِ باطل بود
 ہیچ از فرمانِ ۷؎ حق گردن متاب ۸؎ تا نمازی روزِ محشر در عذاب
 باطلے ۹؎ را اے پسر گردن منہ ۱۰؎ نقد مرداں را بہر کودن منہ
 در قضائے آسمانی دم مزن ۱۱؎ ہر کسے را بیش بین و کم مزن
 دست خود را سوئے نامحرم کے میار ۱۲؎ جانب مال یتیمیاں ہم میار
 تا توانی راز با ہمد ۱۳؎ گلوئے ۱۴؎ گر تو باشی نیز با خود ہم گلوئے
 تا شوی آزاد و مقبول ۱۵؎ اے عزیز ۱۶؎ بے طمع می باش گر داری تمیز

در بیان علاماتِ فاسق ۱۷؎

ہست فاسق را سہ خصلت در نہاد ۱۸؎ باشد اوّل در دلش حب فساد
 خصلتش آزدن ۱۹؎ خلق خداست ۲۰؎ دور دارد خویش را از راہِ راست

۱؎ کاہلی: سستی۔ ۲؎ چوں: جیسی۔

۳؎ حماقت: بیوقوفی، رہ: راستہ۔ ۴؎ فرمان: حکم، متاب: نہ موڑ۔

۵؎ باطل، غیر خدا، گردن منہ: اطاعت نہ کر، نقد مردان: یعنی اطاعت اور فرماں برداری، کودن: احمق یعنی باطل۔

۶؎ دم مزن: چوں و چرا نہ کر، بیش بین: یعنی اپنے سے بہتر سمجھ، کم مزن: کمتر نہ خیال کر۔

۷؎ نامحرم: وہ جس سے پردہ کرنا ضروری ہو، میار: نہ بڑھا، یتیمیاں: یتیم کی جمع، ہم: بھی۔

۸؎ ہمد: کی جگہ اگر تو خود بھی ہے تو اپنے آپ سے بھی راز نہ کھول۔

۹؎ مقبول: یعنی خدا کی بارگاہ میں، بے طمع: بے لالچ۔

۱۰؎ فاسق: بدکار، خصلت: عادت، نہاد: طبیعت، حب: محبت،

۱۱؎ آزدن: ستانا، راہِ راست: سیدھا راستہ۔

در بیان علامات شقی^۱

ہست ظاہر سہ علامت در شقی
بے طہارت^۲ باشد و بے گاہ خیز
اے پسر مگریز از اہل علوم^۳
تا توانی چچ کس را بدے گوئے
با طہارت باش و پاکی پیشہ کن
می خورد دائم حرام از احمق
ہم از اہل علم باشد در گریز
تا نہ سوزد مر ترا نار سموم
پیش مردم ہم عیب کس ہرگز مجوے
وزہ عذاب گور نیز اندیشہ کن

در بیان علامات بخیل

سہ علامت ظاہر آمد در بخیل
اولاً از سالکان کے ترساں بود
چوں رسد^۴ در رہ بخولیش و آشنا
نیست از مالش کسے را فائدہ
با تو گویم یاد گیرش اے خلیل^۵
وز بلائے جوع ہم لرزاں بود
بگذرد زانجا و گوید مرحبا
کم رسد با کس ز خوانش^۶ ماندہ

۱۔ شقی: بد بخت، احمق، حماقت۔

۲۔ طہارت: پاکی، بیگاہ خیز: بے وقت بیدار ہونے والا، گریز: بچاؤ۔

۳۔ علوم: علم کی جمع، سموم: لوہ۔

۴۔ بد: برا، پیش: یعنی کسی کی عیب جوئی نہ کر۔

۵۔ وز: واز، گور: قبر، اندیشہ کن: ڈر، ۶۔ خلیل: دوست۔

۷۔ سالکان: سائل کی جمع سوال کرنے والا، جوع: بھوک۔

۸۔ چوں رسد: یعنی جب کوئی ملنے والا راستہ میں مل جاتا ہے تو راستہ کاٹ کر گذر جاتا ہے، گوید مرحبا: اپنے اس فعل پر

تعریف کرتا ہے۔

۹۔ خوان: دسترخوان، ماندہ: کھانا۔

در بیان قساوت قلب^۱

سخت دل را سہ علامت یافتم چوں بدیدم رو ازو بر تافتم
 با ضعیفاں^۲ باشدش جور و ستم ہم قناعت نبودش با بیش و کم
 موعظت^۳ ہر چند گوئی بیشتر در دل سختش نباشد کار گر
 اہل دنیا را بمعنی^۴ مردہ داں تا نباشی ہمنشیں بامرد گاں

در بیان حاجت خواستن

حاجت خود را بجوئے از زشت^۵ روئے آنکہ دارد روئے خوب ازوئے بجوئے
 مومن^۶ را با تو چون افتادہ کار تا توانی حاجت او را برآر
 حاجت خود را جز از سلطان^۷ کے خواہ چوں بخوای یافت از درباں خواہ
 از وفات^۸ دشمنان شادی مکن از کسے پیش کس آزادی مکن

در بیان قناعت

با قناعت ساز دائم^۹ اے پسر گرچہ ہیچ از فقر نبود تلخ تر

۱۔ قساوت قلبی: سخت دلی، رو: میں نے اس سے منہ موڑ لیا۔

۲۔ ضعیفاں: کمزور لوگ، قناعت: صبر، بیش: زیادہ۔

۳۔ موعظت: نصیحت، کارگر: مفید۔ ۴۔ بمعنی: درحقیقت، تا: ہرگز، مردگاں: یعنی اہل دنیا۔

۵۔ زشت رو: بد صورت۔ ۶۔ مومن: یعنی ہر مومن کے کام۔

۷۔ سلطان: چوں کہ وہ ضرورت پوری کرنے کا اہل ہے، از دربان خواہ: چوں کہ اس میں اہلیت نہیں ہے۔

۸۔ وفات: موت، شادی: خوشی، از کسے: کسی کی، آزاری: تکلیف رسانی۔

۹۔ قناعت: صبر۔ دائم: ہمیشہ، تلخ: کڑوا۔

ہر سحر^۱ برخیز و استغفار کن
 ہمنشیں خویش را غیبت^۲ مکن
 چوں^۳ شود ہر روز در عالم جدید
 ہر کہ را ترسے^۴ نباشد از خدا
 تا توانی^۵ حاجت مسکین برار
 ہست مالت جملہ در کف^۶ عاریت
 عاریت را باز^۷ می باید سپرد
 حاصل از دنیا چہ باشد اے امیں^۸
 ہر چہ^۹ دادی در رہ حق آن تست
 ہر کہ با اندک^{۱۰} ز حق راضی شود
 ہست دنیا بر مثال قنطرہ^{۱۱}
 ہر کہ سازد بر سر پل خانہ
 فرصتے اکنون کہ داری کار کن
 غیر شیطاں بر کسے لعنت مکن
 از گناہاں توبہ می باید گزید
 حق بترساند ز ہر چیزی درا
 تا برآرد حاجت را کردگار
 گر بماند از تو باشد زاریت
 ہیج کس دیدی کہ زر با خود ببرد
 نہ^(۹) گزے کر پاس وسہ^(۲) گز از زمین
 انچہ ماند از تو بلائے جان تست
 حاجت او را خدا قاضی شود
 بگذر از وے گر تو داری روبرہ
 نیست عاقل او بود دیوانہ

۱۔ سحر: صبح، کار: یعنی توبہ۔

۲۔ غیبت: پیٹھ پیچھے برائی کرنا۔

۳۔ چوں: یعنی زمانہ کا ہر دن نیا آتا ہے، جدید: نیا، باید گزید: اختیار کرنا چاہیے۔

۴۔ ترس: خوف، ورا: اورا۔

۵۔ تا توانی: تجھ سے جب تک ہو سکے، مسکین: ضرورت مند، کردگار: اللہ۔

۶۔ کف: ہتھیلی، عاریت: مانگا ہوا، گر بماند: یعنی اگر تو مال جمع کر کے مر گیا اور خرچ نہ کرے گا تو یہ تیرے عجز کی بات ہے۔

۷۔ باز: واپس، باخود: یعنی قبر میں۔

۸۔ امیں: امانت دار، کر پاس: سوتی کپڑا یعنی کفن، زمین: یعنی قبر۔

۹۔ ہر چہ: یعنی جو خدا کے لیے خرچ کر دیا، آن: ملکیت، ماند: یعنی مرنے کے بعد۔

۱۰۔ اندک: تھوڑا، قاضی: پورا کرنے والا۔

۱۱۔ قنطرہ: پل، رو: یعنی قصد، رہ: راہ۔

از خدا نبود روا جستن غنا^۱ ہست مومن را غنا رنج و غنا
 فقر و درویشی شفا^۲ے مومن ست زانکہ اندر وے صفائے مومن ست
 مال و اولادت بمعنی^۳ دشمن اند گرچہ نزدیک تو چشم روشن اند
 انما اموالکم^۴ را یاد گیر مال و ملک ایں جہاں برباد گیر
 مرد رہ را بود دنیا^۵ سود نیست ہرگز اندیشہ نابود نیست
 ہر کہ از صدق^۶ دل صافی بود خرقة با لقمہ کافی بود
 ہر کہ در بند زیادت^۷ می شود دور از اہل سعادت می شود
 بندگان حق چوں جاں را باختند^۸ اسپ ہمت تا ثریا تاختند
 تا بازی در رہ حق آنچہ ہست^۹ آنچہ می باید کجا آید بدست

در بیان نتائج سخا

در سخا کوش اے برادر در سخا تا بیابی از پس شدت رخا
 باش پیوستہ جو انمرد^{۱۰} اے انی زانکہ نبود دوزخی مرد سخی

۱۔ روا: درست، غنا: مال داری، عنا: مشقت۔ ۲۔ شفا: یعنی دنیاوی امراض سے، وے: یعنی فقر۔

۳۔ بمعنی: در حقیقت، چشم روشن: بینا آنکھ۔

۴۔ انما اموالکم..... الخ: بیشک تمہارے مال اور اولاد فتنہ ہیں، گیر: سمجھ۔

۵۔ بود دنیا: دنیا کا ہونا، نابود: نہ ہونا۔

۶۔ صدق: دوستی، سخا: خرقة: یعنی پسینے کے لیے معمولی کپڑا، لقمہ: یعنی تھوڑا سا کھانا۔

۷۔ زیادت: زیادتی، اہل سعادت: نیک بخت۔ ۸۔ باختند: یعنی جان کی بازی لگادی، ثریا: تاروں کا ایک گچا ہے۔

۹۔ ہرچہ ہست: یعنی جان اور مال، آنچہ: یعنی جو حاصل کرنا چاہیے وہ حاصل نہیں ہوتا۔

۱۰۔ سخا: سخاوت، در سخا کا تکرار تاکید کے لیے ہے، شدت: سختی، رخا: نرمی۔

۱۱۔ جو انمرد: یعنی سخاوت میں، انی: میرا بھائی۔

در رُخ مرد سخی نور و صفاست زانکہ در جنت قرین^۱ مصطفاست
 حق تعالیٰ بر در جنت نوشت اینکہ جائے اخیا^۲ باشد بہشت
 اخیا را با جہنم کار^۳ نیست جائے ممک جز درون نار نیست
 کار اہل بخل را تلبیس^۴ داں در جہنم ہدم ابلیس داں
 ہیچ ممک^۵ نگذرد سوئے بہشت بلکہ با او کے رسد بوئے بہشت
 آنکہ می خوانند مر او را سقر^۶ اہل کبر و بخل را باشد مقرر
 اے پسر در مردی^۷ مشہور باش از بجلی وز تکبر دور باش
 با سخا باش و تواضع پیشہ گیر^۸ تا شود روئے دلت بدر منیر

در بیان کار ہائے شیطانی^۹

چار خصلت فعل شیطانی بود داند اینہا ہر کہ رحمانی بود
 عطسہ^{۱۰} مردم چو بگذشت از یکے باشد آں از فعل شیطان بیشکے
 خون بینی^{۱۱} نیز از شیطان بود آنکہ ظاہر دشمن انساں بود
 خامیازہ^{۱۲} فعل شیطان ست وقی ای پسر ایمن مباح از مکر وی

۱ قرین: ساتھی، مصطفیٰ: آغضور ﷺ۔

۲ اخیا: بخی کی جمع۔

۳ کار: یعنی تعلق، ممک: بخیل، نار: جہنم۔

۴ تلبیس: فریب، ہدم: ساتھی، ابلیس: شیطان۔

۵ ہیچ ممک: یعنی بخیل کا جنت میں داخلہ تو کجا اس کو بہشت کی خوشبو بھی نہ پہنچے گی۔

۶ سقر: دوزخ، کبر: تکبر، مقرر: ٹھرنے کی جگہ۔

۷ مردی: یعنی سخاوت، باش: ہو۔

۸ پیشہ گیر: عادت ڈال، بدر منیر: روشن کرنیوالا چاند۔

۹ کار ہائے شیطانی: برے کام، فعل: کام، رحمانی: خدا والا۔

۱۰ عطسہ: چھینک، بگذشت از یکے: یعنی چھینک ایک سے زیادہ آئے۔

۱۱ خون بینی: نکسیر، آنکہ: یہ پورا مصرع شیطان کی صفت ہے۔

۱۲ خامیازہ: انگڑائی، وے: شیطان۔

در بیان علاماتِ منافق^۱

دور باش اے خواجہ از اہل نفاق در جہنم داں منافق را وثاق
سہ علامت در منافق ظاہرست زان سبب مقہور^۲ قہر قاہرست
وعدہ^۳ ہائے او ہمہ باشد خلاف قول او نبود بغیر از کذب و لاف
مومنان را کم اعانت^۴ می کند ہم امانت را خیانت می کند
نیست در وعدہ منافق را وفا^۵ زان نباشد در رخس نور و صفا
تا^۶ نہ پنداری منافق را امین نیست باداشتش از روئے زمین
از منافق اے پسر پرہیز کن تیغ^۷ را از بہر قتلش تیز کن
با منافق ہر کہ ہمراہ می شود منزل او در تگ^۸ چہ می شود

در بیان علاماتِ متقی^۹

سہ علامت باشد اندر متقی کہ شود نسبت تقی را با شقی
پر حذر^{۱۰} باش اے تقی از یار بد تا نیندازد ترا در کار بد

۱۔ منافق: جو بظاہر مسلمان اور باطن کافر ہو، وثاق: بیڑی۔

۲۔ مقہور: جس پر قہر ہو، قہر: غصہ، قاہر: اللہ تعالیٰ۔

۳۔ وعدہ: یعنی وعدہ خلافی، کذب: جھوٹ، لاف: ڈینگیں۔

۴۔ اعانت: مدد۔ ۵۔ وفا: پورا کرنا، نور و صفا: یعنی ایمانی رونق۔

۶۔ تا: ہرگز، امین: امانت دار، نیست بادا: یعنی خدا کرے روئے زمین سے اس کا شرمٹ جائے۔

۷۔ تیغ: تلوار۔ ۸۔ تگ: گہرائی، چہ: چاہ کا مخفف، کنواں۔

۹۔ متقی: پرہیزگار، کب: تقی، پرہیزگار، شقی: بد بخت۔

۱۰۔ پر حذر: پر خوف، یار بد: برادر دوست، تا: کیوں کہ بروں کی صحبت بری عادتیں پیدا کر دیتی ہے۔

کم رود ۱ ذکر دروغش بر زبان
از طریق کذب باشد بر کراں
از حلال ۲ پاک کم گیرند کام
تا نیفتند اہل تقویٰ در حرام

در بیان علامات اہل جنت

ہر کراں ۱ باشد سہ خصلت در سرشت
باشد آنکس بیشک از اہل بہشت
شکر در نعمائے و صبر اندر بلا
می دہد آینہ دل را جلا
ہر کہ مستغفر ۵ بود اندر گناہ
حق ز نار دوزخش دارد نگاہ
ہر کہ ترسد از آلہ خویشتن ۶
خواہد او عذر گناہ خویشتن
معصیت ۷ را ہر کہ پے در پے کند
ایزدش از اہل جنت کے کند
اے پسر دائم ۸ باستغفار باش
وز بدان و مفسدان بیزار باش
گر کنی خیرے ۹ بدست خویش کن
خیر خود را وقف ہر درویش کن
یک درم ۱۰ کا نراز دست خود دہند
بہ بود زان کز پس او صد دہند
گر بہ بخشی خود یکے خرمائے تر ۱۱
بہتر از بعد تو صد مثقال زر
ہر چہ بخشیدی مکن با او رجوع ۱۲
گر ز پا افتادہ از دست جوع

۱ کم رود: یعنی جھوٹی بات اس کی زبان پر نہیں آتی، طریق: راستہ، کراں: کنارہ یعنی متقی جھوٹ کا راستہ اختیار نہیں کرتا۔

۲ از حلال: مصرع ثانی پہلے پڑھا جائے۔ ۳ کرا: کہ اور۔ سرشت: طبیعت۔

۴ نعمائے: نعمت کی جمع، بلا: مصیبت، جلا: نور۔ ۵ مستغفر: توبہ کرنے والا، نار: آگ، دارد نگاہ: محفوظ رکھے۔

۶ آلہ خویشتن: اپنا خدا۔ ۷ معصیت: گناہ، ایزد: اللہ، کے: کب۔

۸ دائم: ہمیشہ، استغفار: توبہ کرنا، چیزار: بے تعلق۔ ۹ خیر: یعنی خیرات۔

۱۰ درم: درہم، دست خود: یعنی اپنی زندگی میں، پس او: یعنی مرنے کے بعد۔

۱۱ خرمائے تر: کھجور، مثقال: ساڑھے چار ماشہ ۱۲ رجوع: واپسی، جوع: بھوک۔

ایں^۱ بد اں ماند کہ شخھے قے کند
 باز میل خوردن آں می کند
 با پسر گر چیز کے^۲ بخشد پدر
 می رسد گر باز گیرد ز اں پسر
 اے پسر شادی ز مال و زر مجوی
 انچه^۳ کس را دادہ دیگر مجوی

در بیان آنکہ درد دنیا از آں خوش نباید بود

شادی^۴ دنیا سراسر غم بود
 سود او را در عقب ماتم بود
 نہی^۵ لا تفرح ز دنیا گوش دار
 جائے شادی نیست دنیا ہوش دار
 شادمانی^۶ را ندارد دوست حق
 ایں سخن دارم ز استاد اں سبق
 اے پسر با محنت و غم خوئے کن^۷
 روئے دل را جانب دلجوئے کن
 گداز^۸ داری ز فضل حق رواست
 لیک از دنیا فرح جستن خطاست
 حزن^۹ و اندوہست قوت بندگاں
 غم شود یار فرح جویندگاں
 از چہ^{۱۰} موجودی بیندیش اے پسر
 ہر کسے دارد غم خویش اے پسر

۱۔ ایں: یعنی دے کرواپس لینا، آن: قے۔

۲۔ چیزک: تھوڑی سی چیز، می رسد: یعنی باپ کے لیے بیٹے سے ہدیہ واپس لے لینا درست ہے۔

۳۔ انچه: یعنی دے کرواپس نہ لے۔

۴۔ شادی: خوشی، سراسر: بالکل، سود: نفع، عقب: پچھاوا، ماتم: رنج۔

۵۔ نہی: ممانعت، لا تفرح ز دنیا: دنیا سے خوش نہ ہو۔

۶۔ شادمانی: خوشی یعنی دولت دنیا پر، ایں سخن: یعنی اس بات کا مجھے استادوں سے سبق ملا ہے۔

۷۔ خوئے کن: عادت ڈال، دلجوئے کن: دلجوئی: اللہ۔

۸۔ گداز: خوشی، روا: درست، خطا: غلط۔

۹۔ حزن: رنج، قوت: روزی، غم شود یار: یعنی غم حاصل ہوتا ہے۔

۱۰۔ از چہ: یعنی کس وجہ سے پیدا ہوا ہے اس کا فکر؟

کرد ایزد مر ترا از نیست^۱ هست از برائے آنکہ باشی حق پرست
تا تو باشی^۲ بندہٴ معبود باش با حیا و با سخا و جود باش

در بیان نصح و نتائج دینی و دنیوی

خواب کم کن اول روز اے پسر نفس را بد میاموز اے پسر
آخر روزت^۳ نکو نبود منام پیشتر از شام خواب آمد حرام
اہل حکمت^۴ را نمی آید صواب در میان آفتاب و سایہ خواب
اے پسر ہرگز مرو تنها سفر باشدت رفتن سفر^۵ تنها خطر
دست را^۶ بر رخ زدن شومست شوم استماع علم کن از اہل علوم
شب^۷ در آئینہ نظر کردن خطاست روز اگر بینی تو روئے خود رواست
خانہ گر تنها و تاریک^۸ بود مونے باید کہ نزدیک بود
دست را^۹ کم زن تو در زیر زنج نزد اہل عقل سرد آمد چون

۱۔ نیست: عدم، هست: موجود، حق پرست: یعنی عبادت گزار۔

۲۔ تا تو باشی: جس قدر بھی ہو سکے، معبود: اللہ، جود: بخشش۔

۳۔ نصح: نصیحت کی جمع، نتائج: نتیجہ کی جمع، اول روز: دن کا شروع، بد خو: بد عادت، میاموز: نہ سکھا۔

۴۔ آخر روز: یعنی دن کے چھپتے وقت، منام: نیند۔

۵۔ حکمت: دانائی، صواب: درست، در میان: یعنی بدن کا کچھ حصہ دھوپ میں، اور کچھ حصہ سائے میں۔

۶۔ سفر: یعنی سفر میں، خطر: خطرہ۔

۷۔ دست را: یعنی کسی کے منہ پر طمانچہ مارنا، شوم: نحوست۔ استماع: سنا۔

۸۔ شب: یعنی رات کو آئینہ میں منہ دیکھنا، روز: دن، روئے خود: یعنی آئینہ میں صرف چہرہ دیکھنا چاہیے پورا بدن نہیں۔

۹۔ تاریک: یعنی اندھیرے اور اکیلے گھر میں نہ رہنا چاہیے، مناس: دوست۔

۱۰۔ دست را: یعنی تھوڑی ہاتھ پر ٹیک کر نہ بیٹھ، زنج: تھوڑی، سرد آمد: یعنی مناسب نہیں، بخ: برف۔

چار پایاں^۱ را چو بٹی در قطار
تا فزاید قدر و جاہت^۲ را خدا
تا شود^۳ عمرت زیادہ در جہاں
تا نہ کاہد^۴ روزیت در روزگار
ہر کہ رُو^۵ در فسق و در عصیان کند
کم شود روزی ز گفتار دروغ^۶
فاقہ آرد خواب^۷ بسیار اے پسر
ہر کہ در شب خواب عریاں^۸ می کند
بول^۹ عریاں ہم فقیری آورد
در جنابت^{۱۰} بد بود خوردن طعام
ریزہ^{۱۱} ناں را میفلکن زیر پائے
شب^{۱۲} مزن جاروب ہرگز خانہ در
گر بخوانی اب^{۱۳} و مامت را بنام
گر بہر چو بے کنی دندان خلال

۱ چار پایاں: یعنی چوپایوں کی قطار میں نہ گھسو۔
۲ جاہ: مرتبہ، دائم: ہمیشہ۔

۳ تا شود: یعنی خفیہ طور پر نیکی کرنا عمر بڑھاتا ہے۔
۴ تا نہ کاہد: یعنی گناہ روزی گھٹاتا ہے۔

۵ رُو: رخ، عصیان: نافرمانی، ایزد: اللہ۔
۶ گفتار دروغ: جھوٹ، کذب: جھوٹا۔

۷ خواب: نیند۔
۸ عریاں: تنگا، نصیب: حصہ۔

۹ بول: پیشاب، اندہ: غم، پیری: بڑھاپا۔
۱۰ جنابت: بے غسل پن، طعام: کھانا۔

۱۱ ریزہ: ٹکڑا، میفلکن: مٹ ڈال۔
۱۲ شب: یعنی رات کو جھاڑو نہ دے، جاروب: جھاڑو۔

۱۳ اب: باپ، مام: ماں۔

دست^۱ را ہرگز بخاک و گل مشوے
از برائے دست شستن آجوائے
اے پسر بر آستان^۲ در مشیں
کم شود روزی ز کردار چینیں
تکیہ کم کن نیز بر پہلوئے^۳ در
باش دائم از چینیں خصلت بدر
در خلا جائے گر طہارت می کنی
جامہ را^۴ بر تن نشاید دوختن
گر بدامن^۵ پاک سازی روئے خویش
دیر^۶ رو بازار و بیروں آئی زود
نیک نبود^۷ گر کشی از دم چراغ
کم زن^۸ اندر ریش شانہ مشترک
از گدایان^۹ پارہائے ناں مخر
دور کن از خانہ تار عنکبوت^{۱۰}

۱۔ دست: یعنی پانی کے بجائے خاک اور مٹی سے ہاتھ صاف نہ کرنے چاہئیں، آب جو: پانی تلاش کر۔
۲۔ آستان: دہلیز، مشیں: منشیں، کردار: کام۔

۳۔ پہلوئے در: دروازہ کا بازو، بدر: باہر۔

۴۔ خلا جا: پاخانہ کا دریچہ، غارت: چون کہ پاکی کے بجائے ناپاکی حاصل ہوگی۔

۵۔ جامہ را: یعنی کپڑے کو پہنے پہنے نہ سیو۔

۶۔ دامن: پلو، پاک: صاف، روزیت: یعنی رزق میں بہت کمی آجائے گی۔

۷۔ دیر: یعنی بازار کم جا اور جلد واپس آجا، رفتن: یعنی بازار جانا، سود: فائدہ۔

۸۔ نیک نبود: اچھا نہ ہو، دم: پھونک، رہ: یعنی پھونک مار کر چراغ بجھانے سے دماغ میں دھواں گھسے گا۔

۹۔ کم زن: یعنی دوسروں کا کنگھانہ کرو، شانہ: کنگھا، خاص تو: یعنی تیرا مخصوص کنگھا۔

۱۰۔ گدایان: گدا کی جمع بھکاری، مخر: نہ خرید۔

۱۱۔ تار عنکبوت: مکڑی کا جالا، قوت: روزی۔

خرج^۱ را بیروں ز اندازہ مکن خشک ریش خویش را تازہ مکن
دسترس^۲ گر باشد تنگی مکن چونکہ رہواری برہ لنگی مکن

در بیان فوائد صبر

تا شوی در روزگار از صابراں غم مکن از دیدن سختی گراں
گر^۳ ترش سازی تو رُو اندر بلا خویش را از صابراں مشمر ہلا
در بلا وقتے کہ صابر نیستی نزد اہل صدق^۴ شاکر نیستی
بے شکایت^۵ صبر تو باشد جمیل با کسے کم کن شکایت اے خلیل
گر نباشد^۶ فخر از درویشیت کے باہل فقر باشد خویشیت
گر ہمہ جنبش^۷ بفرمان باشد حرمت از حد فراواں باشد
بندہ^۸ از خدمت بعقبے می رسد لیکن از حرمت بھولی می رسد
حرمت^۹ در خدمت آرام دلست ہر کہ خدمت کرد مرد مقبل ست

۱۔ خرج: یعنی اندازہ سے زیادہ خرچ نہ کرو نہ ایسی تکلیف ہوگی جیسا کہ خشک زخم کو ہرا کر لینے میں ہوتی ہے، ریش: زخم۔
۲۔ دسترس: قدرت، تنگی: یعنی خرچ میں، رہوار: تیز رو گھوڑا، لنگی: لنگڑاپن۔

۳۔ فوائد: فائدہ کی جمع، روزگار: زمانہ، سختی گراں: بھاری۔

۴۔ گر: اگر تو مصیبت میں منہ بنائے گا، صابراں: صابر کی جمع صبر کرنے والا۔ ہلا: ہرگز۔

۵۔ اہل صدق: یعنی جو خدا سے دوستی میں پتے ہیں، شاکر: شکر کرنے والا۔

۶۔ بے شکایت: یعنی خدا کے شکوے کے بدون، جمیل: اچھا، خلیل: خدا۔

۷۔ گر نباشد: یعنی اگر فقیر کو اپنے فقر پر فخر نہ ہو، اہل فقر: فقرا، خویشیت: اپنائیت۔

۸۔ جنبش: یعنی عمل، فرمان: یعنی خدائی حکم، حرمت: یعنی اللہ کے نزدیک حد سے زیادہ عزت ہوگی۔

۹۔ بندہ: یعنی اللہ کا غلام، حرمت: یعنی اللہ کے احکام کے مطابق حرکات و سکنات کرنا۔

۱۰۔ حرمت: یعنی خدمت میں حرمت کا لحاظ رکھنا سکون قلبی کا سبب ہے۔

گر نگر دی ۱ اے پسر گرد خلاف آنگہ زبید ترا در صبر لاف
گر ہی ۲ داری فرح را انتظار در بلا جز صبر نبود ہیج کار

در بیان تجرید و تفرید

گر صفا ۳ می بایت تجرید شو در خبر داری ز اہل دید شو
ترک دعویٰ ۴ ہست تجرید اے پسر فہم کن معنی تفرید اے پسر
اصل تجریدت وداع ۵ شہوت است بلکہ کلی انقطاع شہوت است
گر دہی یکبار شہوت را طلاق ۶ آں زماں گردی تو در تفرید طاق
گر تو برداری ۷ ز غیرش اعتمد آنگہ از تجرید گردی با امید
اعتمادت چوں ہمہ بر حق بود آں دمت ۸ تفرید جاں مطلق بود
ترک ۹ دنیا کن برائے آخرت وز بدن برکش لباسِ فاخرت

۱۔ گر نگر دی: اگر اختلاف کا راستہ انسان ترک کر دے تو صابر کہلا سکتا ہے۔

۲۔ گر ہی داری: یعنی اگر تو کشادگی کا منتظر رہنا چاہتا ہے تو مصیبت میں صبر سے کام لے۔

۳۔ تجرید: یعنی خدا کے سوا سے اپنے کو خالی کرنا، تفرید: اپنے آپ کو دنیاوی آلائشوں سے تنہا کر لینا ان دونوں کی اصطلاحی تعریفیں آئندہ اشعار میں مذکور ہیں۔

۴۔ صفا: یعنی باطنی صفائی، اہل دید: وہ لوگ جن کو حق کا مشاہدہ حاصل ہے۔

۵۔ ترک دعویٰ: یعنی آپ کو ہیچ سمجھتا، فہم کن: سمجھ۔

۶۔ وداع: چھوڑنا، کلی: بالکل، انقطاع: جدائی، شہوت: خواہش۔

۷۔ طلاق دادن: جدا کر دینا، طاق: بے مثال۔

۸۔ برداری: تو اٹھا لے، غیرش: یعنی غیر اللہ، اعتماد: امید یعنی پھر وہ تجرید کام کی ہوگی۔

۹۔ دم: وقت، مطلق: بالکل۔

۱۰۔ ترک: چھوڑنا، برکش: اتار دے، لباس فاخرت: فخر کا لباس۔

گر بیابی از سعادت^۱ ایں مقام
 گر ز دنیا دست شوی بہر حق
 رو مجرد^۲ باش دائم مرد باش
 گرد کبر^۳ و عجب و خودرائی مگرد
 ہر کہ گرد کورہ^۴ انکشت گشت
 وانکہ با عطار^۵ میگردد قریب
 ہمنشیں صالحاں^۶ باش اے پسر
 جانب ظالم مکن میل^۷ اے عزیز
 رو ز اہل ظلم بگریز اے فقیر
 صحبت ظالم بسان^۸ آتش است
 از حضور^۹ صالحاں صالح شوی
 صاحب تجرید باشی والسلام
 وانکہ از تفرید گویندت سبق
 تا بہر فرقہ نشینی گرد باش
 قدر خود بشناس و ہرجائی مگرد
 جامہ از دودش سیاہ و زشت گشت
 او ہی یابد ز بوی خوش نصیب
 دور باش از رند و قلاش اے پسر
 ورکنی گردی از اں خیل اے عزیز
 تا نسوزی ز آتش تیز^۹ اے فقیر
 زانکہ خلق آزار تند و سرکش است
 ور نشینی با بدان طالح شوی

۱۔ سعادت: نیک بختی، مقام: مرتبہ۔

۲۔ گرد دنیا: یعنی اگر دنیا سے اللہ کے لیے دست بردار ہو جائے گا، وانکہ: یعنی پھر تجھے تفرید کا سبق حاصل ہوگا۔

۳۔ مجرد: یعنی وہ شخص جس کو تجرید حاصل ہو جائے، گرد باش: یعنی بے حقیقت۔

۴۔ کبر: تکبر، عجب: غرور، خوداری: بے کہنا، ہرجائی: یعنی جو خدا کے در کو چھوڑ کر مارا مارا پھرے۔

۵۔ کورہ: بھٹی، کوڑی، انکشت: کونکہ، دودش: دھواں، زشت: برا۔

۶۔ عطار: عطر فروش، نصیب: حصہ۔

۷۔ صالحاں: صالح کی جمع نیک، رند: منکر شریعت، قلاش: بے خبر۔

۸۔ میل: میل ملاپ، خیل: جماعت۔

۹۔ آتش تیز: یعنی جو ظالموں کے لیے دہکائی گئی ہے۔

۱۰۔ سان: مانند، خلق آزار: مخلوق کو ستانے والا، تند: بد مزاج

۱۱۔ حضور: موجودگی، طالح: بدکار۔

ہر کہ او با صالحاں ہمہ لے شود
اے پسر مگذارے راہ شرع را
از شریعت گر نہی بیروں قدم
ہر کہ در راہ ضلالت می رود
حق طلب وز کس کار باطل دور باش
ہر کہ نگزیند صراط مستقیم لے
در رہ شیطان منہ کے گام اے انہی
ہر کہ در راہ حقیقت سالک لے است
بر خلاف نفس کن کار اے پسر
در حریم خاص حق محرم شود
اصل یابی گر گیری فرع را
در ضلالت افتی و رنج و الم
از جہالت با بطلت لے می رود
در سخا و مردمی مشہور باش
در عذاب آخرت ماند مقیم
تا گردی خوار و بدنام اے انہی
روز و شب خائف ز قہر مالک است
تا نیفتی زار در نار سقر

در بیان کرامت الہی

چار چیز است از کرامتہائے حق
مقبل ست آنکس کہ گیرد ایں سبق
اوّل آں باشد کہ باشد راست گوئے
با سخاوت باشد وہم تازہ روئے

۱۔ ہمہ: ساتھی، حریم: دربار، محرم: درباری۔ ۲۔ مگذار: نہ چھوڑ، اصل: یعنی حقیقت، فرع: یعنی شریعت۔

۳۔ نہی: تو رکھے، ضلالت: گمراہی، الم: تکلیف۔ ۴۔ بطلت: گمراہی۔

۵۔ وز: واز، کار، کام، مردمی: انسانیت۔ ۶۔ صراط مستقیم: سیدھا راستہ، مقیم: رہنے والا۔

۷۔ منہ: مت رکھ، گام: قدم، اے انہی: اے میرے بھائی، خوار: ذلیل۔

۸۔ سالک: چلنے والا، خائف: ڈرنے والا، مالک: یعنی اللہ۔

۹۔ نفس: یعنی امارہ، زار: ذلیل، نار: آگ، سقر: دوزخ۔

۱۰۔ کرامات: بخششیں، مقبل: نیک بخت، گیرد سبق: یعنی یاد کر لے۔

۱۱۔ راست گو: سچا، سخاوت: بخشش، تازہ روی: خوش خلق۔

بعد ازاں حفظ امانت^۱ باشدش ہم نظر پاک از خیانت باشدش
ہر کرا حق دادہ باشد ایں چہار^۲ باشد آں کس مومن و پرہیزگار

در بیان آنکہ دوستی را نشاید

دوست بد^۳ باشد زیاں کار اے پسر تو طمع زان دوست بردار اے پسر
ہر کہ می گوید بدیہائے^۴ تو فاش دوست مشمارش بدو ہمدم مباش
دوستی ہرگز مکن با بادہ خوار^۵ از چنان کس خوشتن را دور دار
منعم^۶ گر می کند ترک زکوٰۃ دور از وے باش تا داری حیوٰۃ
دور شو زان کس کہ خواہد از تو سود^۷ گر سر خود بر قدمہائے تو سود
اے پسر از سود خواراں^۸ کن حذر خصم ایشاں شد خدائے داد گر
آنکہ از مردم ہی گیرد ربا^۹ زمینہار او را گلوئی مرحبا

در بیان غم خواری^{۱۰} مردم

بر سر بالین بیماراں گذر زانکہ ہست ایں سنت خیر البشر

۱۔ حفظ امانت: امانت کی نگہداشت، خیانت: امانت کے خلاف کرنا۔

۲۔ ایں چہار: یعنی وہ چار باتیں جو او پر مذکور ہیں۔

۳۔ بد: برا، زیاں کار: بر باد کرنے والا، طمع: امید۔

۴۔ بدی: برائی، فاش: کھلم کھلا، ہمدم: ساتھی۔

۵۔ بادہ خوار: چھوڑنا، تا داری حیات: یعنی تمام عمر کے لیے۔

۶۔ منعم: مال دار، ترک: چھوڑنا، سود لینے والا، حذر: بچاؤ، خصم: دشمن، داوگر: منصف۔

۷۔ سود: بیاج، سود: وہ گھسے۔

۸۔ سود خوار: سود، مرحبا: شاباش۔

۹۔ ربا: سود، مرحبا: شاباش۔

۱۰۔ غم خواری: ہمدردی، بالین: سر ہانا، سنت: طریقہ، خیر البشر: تمام انسانوں میں بہتر یعنی آنحضور ﷺ۔

تا توانی تشنہ ۱ را سیراب کن در مجالس خدمت اصحاب کن
 خاطر ۲ ایام را دریاب نیز تا ترا پیوستہ حق دارد عزیز
 چوں شود گریاں ۳ یتیم ناگہاں عرش حق در جنبش آید آں زماں
 چوں یتیم را کسے گریاں کند ۴ مالک اندر دوزخش بریاں کند
 آنکہ خندان یتیم خستہ ۵ را باز یابد جنت در بستہ را
 ہر کہ اسرار ۶ کند فاش اے پسر از چناں کس دور می باش اے پسر
 در جوانی دار پیراں ۷ را عزیز تا عزیز دیگران باشی تو نیز
 بر ضعیفاں گر بہ بخشائی ۸ رواست کیس ز سیرت ہائے خوب اولیاست
 بر سر سیری ۹ مخور ہرگز طعام تا نہ میرد در بدن قلب اے غلام
 علت ۱۰ مردم ز پر خواری بود خوردن پُر ختم بیماری بود
 راحت نبود حسود ۱۱ شوم را کاذب بد بخت را نبود وفا

۱ تشنہ: پیاسا، مجالس: مجلس کی جمع محفل، یزم، اصحاب: صاحب کی جمع ساتھی۔

۲ خاطر: مزاج، ایام: یتیم کی جمع، عزیز: پیارا۔

۳ گریاں: رونے والا، ناگہاں: اچانک، جنبش: حرکت۔

۴ گریاں کند: رُلانے، مالک: جہنم کے داروغہ کا نام ہے، بریاں: بھنا ہوا۔

۵ خستہ: یعنی دل ٹوٹا، باز یابد: کھولے، در بستہ: بند دروازہ۔

۶ اسرار: سر کی جمع راز، فاش: ظاہر۔

۷ پیران: پیر کی جمع بوڑھا، عزیز: باعزت۔

۸ بہ بخشائی: تو بخشنے، روا: درست، سیرتہا: سیرت کی جمع عادت، اولیا: ولی کی جمع۔

۹ سیری: پیٹ بھرا پن، قلب: زیادہ کھانے سے دل مردہ ہو جاتا ہے۔

۱۰ علت: بیماری، پر خواری: زیادہ کھانا، ختم: بچ۔

۱۱ حسود: حسد کرنے والا، شوم: بد بخت، کاذب: جھوٹا۔

ہر منافق ۱ را تو دشمن دار باش از وے و از فعل وے بیزار باش
توبہ بد خوئے کجا محکم شود مر بخیلاں را مرؤت کم شود
تا شود دین تو صافی ۲ چوں زلال باش دائم طالب قوت حلال
آنکہ باشد در پے ۳ قوت حرام در تن او دل ہی میرد مدام

در بیان صلہ رحم

رو پرسیدن بر خویشان ۴ خویش تا کہ گردد مدت عمر تو بیش
ہر کہ گرداند ۵ ز خویشاوند رو بے گماں نقصان پذیرد عمر او
ہر کہ او ترک اقارب ۶ می کند جسم خود قوت عقارب می کند
گرچہ خویشان تو باشند از بدان ۷ بدتر از قطع رحم چیزے مداں
ہر کہ او از خویش خود بیگانہ ۸ شد نامش از روئے بدی افسانہ شد

در بیان فتوت ۹

چست مردی اے پسر نیکو بدان اولاً ترسیدن از حق در نہاں

۱ منافق: دوغلا، دشمن دار: مخالف، فعل: کام، بیزار: ناراض۔

۲ بد خو: بد عادت، محکم: مضبوط، مرؤت: انسانیت

۳ صافی: صاف، زلال: نیر پانی، دائم: ہمیشہ، قوت: روزی۔ پے: پیچھے، تمام: بالکل۔

۴ خویشان: رشتہ دار، بیش: زیادہ صلہ رحمی عمر کو بڑھاتی ہے۔ ۵ رو گردانیدن: منہ موڑنا، نقصان: گھٹاؤ۔

۶ اقارب: اقرب کی جمع رشتہ دار، عقارب: عقرب کی جمع بچھو۔

۷ بدان: بد لوگ، قطع رحم: رشتہ داروں سے قطع تعلق کرنا، مداں: نہ جان۔

۸ بیگانہ: بے تعلق۔

۹ فتوت: جوان مردی، نیکو بدان: خوب جان لے، در نہاں: یعنی تنہائی میں بھی خدا سے ڈرے۔

عذر خواہد مرد پیش^۱ از معصیت
آنکہ کار^۲ نیک مرداں می کند
ہر کہ او باشد ز مردان خدا^۳
اے پسر در صحبت مرداں در آئے^۴
ہر کہ از مردان حق دارد نشاں^۵
خود نخواہد مرد خصماں^۶ را ہلاک
می نجوید مرد^۷ انصاف از کسے
ہر کہ پا اندر رہ مرداں نہاد
اے پسر ترک^۸ مراد خویش گیر
باشدش طاعات بیش از معصیت
با ضعیفان لطف و احسان می کند
باشد اندر تنگ دستی با سخا
تا نظرها یابی از فضل خدا^۹
نگذراند عیب دشمن بر زباں
از غم ایشاں شود اندوہ ناک
گر رسد ظلم و جفاہا او بے
کے رود ہرگز بدبناں^{۱۰} مراد
وانگہے راہ سلامت پیش گیر

در بیان فقر

فقر^۱ میدانی چہ باشد اے پسر
گرچہ باشد بینوا^۲ در زیر دلق
گرسنہ^۳ باشد ز سیری دم زند
با تو گویم گر نداری زان خبر
خویش را منعم نماید پیش خلق
دوستی با دشمنان خود کند

۱۔ پیش: پہلے، معصیت: گناہ، طاعات: عبادتیں، بیش: زیادہ۔ ۲۔ کار: کام، لطف: مہربانی۔

۳۔ مردان خدا: خدا کے نیک بندے، سخا: سخاوت۔

۴۔ در آئے: آتا، یعنی تاکہ تیرے اوپر فضل خداوندی کی نظریں پڑیں۔ ۵۔ نشان: علامت، نگذراند: نہ گذارے۔

۶۔ خصمان: مخالفین، از غم: یعنی مرد خدا کو دشمنوں کی تکلیف سے بھی تکلیف ہوتی ہے۔

۷۔ مرد: یعنی اللہ کا نیک بندہ، بے بہت۔ ۸۔ بدبناں: پچھاؤ یعنی مردان خدا اپنی خواہشوں کے پیچھے نہیں لگتے۔

۹۔ ترک: چھوڑنا، پیش گیر، مد نظر رکھ۔ ۱۰۔ فقر: یعنی میں تجھے فقر کی حقیقت بتاتا ہوں۔

۱۱۔ بینوا: بے ساز و سامان، دلق: گدڑی، منعم: مال دار، خلق: مخلوق۔ ۱۲۔ گرسنہ: بھوکا، سیری: پیٹ بھرا پن۔

گرچہ^۱ باشد لاغر و خوار و ضعیف وقت طاعت کم نباشد از حریف
خونِ دل^۲ پر دارد و دست تہی می نماید در نزاری فرہی
اے پسر خود را بدرویشاں سپار^۳ تا نگہدار ترا پروردگار
با فقیراں ہر کہ ہمد^۴ می شود در سرائے خلد محرم می شود

در بیان انتباہ از غفلت

در بلا یاری مخواه از ہیج کس زانکہ نبود جز خدا فریادرس
از خدائے خویشتن غافل مباش^۱ غافلانہ در رہ باطل مباش
جائے گریہ است ایں جہاں دروے خندک چشمِ عبرت بر کشاؤ لب بہ بند
ہیچو مور^۲ از حرص ہر سوئے مرو پند ناصح را بگوش جاں شنو
اے پسر کودک^۳ نہ بازی مکن کار با شیطان بانبازی مکن
نفس بد را در گنہ یاری^۴ مدہ عمر برباد از تہ کاری مدہ

۱۔ گرچہ: یعنی بدن کی کمزوری عبادات میں رونمائیں ہوتی۔

۲۔ خونِ دل: یعنی قلب میں کوئی کمزوری نہیں ہوتی، تہی: خالی، نزاری: لاغری، فرہی: موٹاپا۔

۳۔ سپار: سپرد کر، پروردگار: پانے والا یعنی اللہ۔

۴۔ ہمد: ساتھی، سرائے خلد: ہیچگی کا مکان یعنی جنت، محرم: آشنا۔

۵۔ انتباہ: بیدار ہونا، یاری: مدد، جز: سوائے، فریادرس: فریاد کو پہنچنے والا۔

۶۔ مباش: نہ رہ، رہ: راستہ۔

۷۔ خندک: نہ ہنس، عبرت: دوسرے کو دیکھ کر نصیحت حاصل کرنا، لب بہ بند: خاموش رہ۔

۸۔ مور: چیونٹی، حرص: لالچ، پند: نصیحت، گوش: کان۔

۹۔ کودک: بچہ، نہ: تو نہیں ہے، بازی: کھیل کود، انبازی: شرکت۔

۱۰۔ یاری: مدد، مدہ: نہ دے۔

ہر کجا تہمت بود آنجا مرو
دشمنے داری از او ایمن مباش
در رہ فسق و ہواے مرکب متاز
چوں سفر در پیش داری زادے گیر
اے پسر اندیشہ از اغلال ۵ کن
تا نسوزی ۶ سازگاری پیشہ کن
جملہ ۷ را چوں ہست بر دوزخ گذر
آتھے در پیش داری اے فقیر
عقبہ ۸ در راہست و بارت بس گراں
داری اندر ۹ پیش روز رستخیز
اے پسر راہ ۱۰ شریعت پیش گیر
اے برادر باش در فرمان حق

۱۔ ہر کجا: یعنی تہمت کی جگہ نہ جا، ناپینا: اندھا۔

۲۔ دشمن: یعنی شیطان، سقف بے ستون: بدوں ستون کی چھت یعنی آسمان۔

۳۔ ہوا: خواہش نفسانی، مرکب: سواری، سخرہ: مسخر۔ ۴۔ زاد: توشہ، گیر: سمجھ۔

۵۔ اغلال: غل کی جمع طوق جو جہنمیوں کے گلے میں ڈالا جائے گا، لکد: دلتی۔

۶۔ نسوزی: یعنی جہنم کی آگ میں، سازگاری: موافقت، اندیشہ کن: ڈر۔

۷۔ جملہ: یعنی تمام انسان خواہ مومن خواہ کافر۔ گذر: چوں کہ پل صراط دوزخ پر ہوگی، خطر: خطرہ۔

۸۔ عقبہ: آگ، سعیر: دوزخ۔ ۹۔ گھائی، بار: بوجھ، سعی: کوشش۔

۱۰۔ اندر: زیادہ ہے، رستخیز: دارو گیر، گریز: بچاؤ۔

۱۱۔ راہ: راستہ، پیش گیر: اختیار کر، زود: جلد، ترک: چھوڑنا، ہوا: خواہش نفسانی۔

۱۲۔ رضوان: جنت کے داروغہ کا نام ہے۔

گردن از حکم خدایت بر متاب^۱ تا نمائی روز محشر در عذاب
تا بیابی در بہشت عدن^۲ جائے شفقتے بنمائے با خلق خدائے
تا دہنت جائے در دارالسلام^۳ با فقیراں روز و شب می دہ طعام
شاد اگر داری درون^۴ خستہ را باز یابی جنت در بستہ را
ہر کہ^۵ آرد ایں نصیحت را بجائے در دو عالم رحتش بخشد خدائے
یا الہی رحم کن بر ما ہمہ^۶ عفو کن جملہ گناہ ما ہمہ
عاجزیم و جرمہا^۷ کردہ بے نیست ما را غیر تو دیگر کسے
گر بخوانی^۸ در برانی بندہ ایم ہرچہ حکم تست زان خرسندہ ایم
رحمت حق باد بر جان کسے کیس نصاحت^۹ را بخواند او بے

خاتمہ

رحمتے ماند^{۱۰} بے از ذوالجلال بر روان پاک آں صاحب کمال
کیس ہمہ درہا بنظم آورده است غوطہا در^{۱۱} بحر معنی خوردہ است
یادگارے^{۱۲} در جہاں بگذاشتہ ہیچ پندے را فرونگذاشتہ

۱۔ متاب: نہ موڑ۔ ۲۔ عدن: جنت کے آٹھ طبقوں میں سے ایک طبقہ کا نام ہے، شفقت: پیار

۳۔ دارالسلام: سلامتی کا گھر یعنی جنت، طعام: کھانا۔ ۴۔ درون: باطن، خستہ: ٹوٹا ہوا، باز: کھلا ہوا،

۵۔ ہر کہ: یعنی جو اس نصیحت پر عمل کرے گا۔ ۶۔ ماہمہ: ہم سب، عفو کن: معاف کر۔

۷۔ جرمہا: جرم کی جمع خطا، بے: بہت، کسے: کوئی۔

۸۔ بخوانی: یعنی خواہ تو مجھے دھتکارے یا بلائے میں تو تیرا ہی بندہ ہوں، خرسندہ: خوش۔

۹۔ نصاحت: نصیحت کی جمع، بے: بہت۔ ۱۰۔ ماند: رہے، رواں: روح، آں: یعنی شیخ فرید الدین۔

۱۱۔ یادگارے: موتی، بحر: سمندر۔ ۱۲۔ یادگارے: یعنی پندنامہ۔

اہل ۱ دین را ایں قدر کافی بود
 ہر کہ ۲ اینہا را بدانند عاقل است
 در جوار ۳ انبیا دارالسلام
 یارب آل ساعت ۴ کہ جاں بر لب رسد
 شربت ۵ شہد شہادت نوشیم
 چوں ندارم در دو عالم جز ۶ تو کس

اہل ۱ دنیا را ہمیں وافی بود
 وانکہ اینہا کار بند کامل است
 ہمنشین ۲ اولیا باشد مدام
 جسم ۳ پڑمردہ بتاب و تب رسد
 خلعت ۴ راہ سعادت پوشیم
 ہم تو می باشی مرا فریادرس

۱۔ اہل: یعنی یہ نصیحتیں دین و دنیا کے لیے کافی ہیں۔

۲۔ ہر کہ: یعنی جو انہیں سمجھ لے وہ عقل مند اور جوان پر عمل کرے وہ کامل بن جائے۔

۳۔ جوار: پڑوس: دارالسلام: جنت، مدام: ہمیشہ۔

۴۔ ساعت: گھڑی، جاں بر لب رسد: یعنی نزع کے وقت، تاب و تب: پیچیدگی گرفتار۔

۵۔ جز: تو کس تیرے سوا کوئی، فریادرس: مددگار۔

صد پند

لقمان حکیم بصاحب زادہ ذوالاحترام والتکریم

(۱) اول آنکہ اے جان پدر خدائے عز و جل را بشناس، (۲) و ہر چہ از پند و نصیحت گوئی نخست براں کار کن، (۳) سخن باندازہ خویش گوئی، (۴) قدر مردم بدار، (۵) حق ہمہ کس را بشناس، (۶) را از خود را نگہدار، (۷) یار را وقت سختی بیازمائی، (۸) دوست را بسود و زیان امتحان کن، (۹) از مردم ابلہ و نادان بگریز، (۱۰) دوست زیرک و دانا گزیر، (۱۱) در کار خیر جد و جہد نمائی، (۱۲) بر زناں اعتماد مکن، (۱۳) تدبیر با مردم مصلح و دانا کن، (۱۴) سخن نکتہ گوئی (۱۵) جوانی را غنیمت داں، (۱۶) بہنگام جوانی کار دو جہانی راست کن، (۱۷) یاران و دوستان را عزیز دار، (۱۸) با دوست و دشمن ابر و کشادہ دار، (۱۹) مادر و پدر را غنیمت داں، (۲۰) استاد را بہترین پدر شمر، (۲۱) خرچ را باندازہ دخل کن، (۲۲) در ہمہ کار میانہ رو باش، (۲۳) جواں مردی پیشہ کن (۲۴) خدمت مہماں بواجبی ادا کن، (۲۵) در خانہ کسیکہ درائی چشم و زباں را نگاہ دار، (۲۶) جامہ و تن را پاک دار (۲۷) با جماعت یار باش، (۲۸) فرزند را علم و ادب بیاموز، و اگر ممکن باشد، تیر انداختن و سواری بیاموز۔ (۲۹) کفش و موزہ کہ پوشی

نخست: پہلے یعنی پہلے خود کو پھر دوسروں کو نصیحت کر، قدر مردم: یعنی لوگوں کا مرتبہ پہچان، سود: فائدہ، زیاں: نقصان، ابلہ: بیوقوف، زیرک: سمجھ دار، گزیر: چن، جد و جہد: محنت و مشقت، تدبیر با: مشورے، عجب: غرور، جوانی: یعنی جو اچھے کام بڑھاپے میں نہ ہو سکیں گے جوانی میں کر لے۔

ہنگام: وقت، ابر و کشادہ دار: یعنی ترش روئی نہ کر، غنیمت داں: کیوں کہ ان کو لا محالہ مرجاتا ہے، بہترین: یعنی اپنے لیے سب سے زیادہ مفید، دخل: آمدنی، جواں مردی: شرافت، بواجبی: یعنی جس قدر ضروری ہے، نگہدار: یعنی نہ بے موقع نگاہ ڈال نہ بے موقع بات کر، باجماعت: یعنی دوستوں کا دوست بن، تیر انداختن: تاکہ سپاہیانہ زندگی کی عادت پڑے۔

ابتدا از پائے راست کن و بدر آوردن از چپ گیر، (۳۰) با هر کس کار باندازه او کن، (۳۱) بشب چوں سخن گوئی آهسته و نرم گوئی و بروز چوں گوئی هر سو نگاه بکن، (۳۲) کم خوردن و خفتن و گفتن عادت انداز، (۳۳) هر چه به خود نه پسندی بدیگراں مپسند، (۳۴) کار بادانش و تدبیر کن، (۳۵) نا آموخته استاذی مکن، (۳۶) بازن و کودک راز مگو، (۳۷) بر چیز کساں دل منہ، (۳۸) از بد اصلاں چشم و فامدار، (۳۹) بے اندیشه در کار مشو، (۴۰) نا کرده را کرده مشمر، (۴۱) کار امروز بفردا میفکن (۴۲) با بزرگ تر از خود مزاح مکن، (۴۳) با مردم بزرگ سخن در از مگو، (۴۴) عوام الناس را گستاخ مساز، (۴۵) حاجت مندر را نومید مکن، (۴۶) خیر کساں بخیر خود میامیز، (۴۷) مال خود را بدوست و دشمن منمائی، (۴۸) خویشاوندی از خویشاں مبر (۴۹) کساں را که نیک باشند به غیبت یاد مکن، (۵۰) بخود منکر، (۵۱) جماعتی که ایستاده باشند تو نیز موافقت همه کن، (۵۲) انگشتاں بهمہ مگذاراں، (۵۳) در پیش مردم خلال دندان مکن، (۵۴) آب دهن و بینی باواز بلند مینداز، (۵۵) در فائزہ دست بردہن بنہ، (۵۶) بروی مردم کاہلی مکش، (۵۷) انگشت در بینی مکن، (۵۸) سخن ہزل آمیختہ مگو، (۵۹) مردم را پیش مردم نجمل مکن، (۶۰) سخن گفتہ دیگر بار مخواہ، (۶۱) از سخنی کہ خندہ آید حذر کن، (۶۲) ثنائے خود و اہل خود پیش کس مگو، (۶۳) خود را چوں زناں میارای، (۶۴) ہرگز بمراد از فرزنداں مباش، (۶۵) زباں را نگاہ دار، (۶۶) وقت سخن دست نجباں، (۶۷) حرمت ہمہ کس را پاس دار،

راست: داہنا، چپ: باایاں، شب: چونکہ رات کے وقت آواز دور تک جاتی ہے، روز: چونکہ چاروں طرف آدمی ہونگے، بہ خود: اپنے لیے، نا آموختہ: بدون سیکھے، کودک: بچہ، کساں: یعنی دوسرے لوگ، بد اصلاں: کمینے، بے اندیشہ: بے سوچے، نا کردہ: نہ کیے ہوئے کام کو کیا ہوا نہ سمجھ، مزاح: مذاق، سخن دراز: لمبی بات، خیر کساں: یعنی دوسروں کی بھلائی کو نہ اپنا، خویشاوندی: یعنی اپنوں سے نہ توڑ، بخود منکر: خود بین نہ بن، انگشتاں: یعنی لوگوں پر انگشت تمائی نہ کر۔ مینداز: یعنی ناک اور بلغم صاف کرنے کی آواز نہ پیدا ہونی چاہیے، فائزہ: جمائی، کاہلی: انگریزی، نجمل: شرمندہ، سخن گفتہ: یعنی ایک بار میں بات سمجھ لو، ثناء: تعریف، ہرگز: یعنی اولاد کے سہارے نہ جیو، دست نجباں: ہاتھ نہ چلا، پاس دار: نگاہ رکھ۔

(۶۸) بہ بد آمد کساں ہمدستان مشو، (۶۹) مردہ را بہ بدی یاد مکن کہ سود ندارد، (۷۰) تا توانی جنگ و خصومت مساز، (۷۱) قوت آزمائے مباحث، (۷۲) آزمودہ کس را بصلاح گماں مبر، (۷۳) نان خود را بر سفرہ دیگران مخور، (۷۴) در کار بد تعجیل مکن، (۷۵) برائے دنیا خود را در رنج میفکن، (۷۶) ہر کہ خود را بشناسد اورا بشناس، (۷۷) در حالت غضب سخن فہمیدہ گوئی، (۷۸) باستیں آب بینی پاک مکن، (۷۹) بوقت بر آمدن آفتاب خسپ، (۸۰) پیش مردم مخور، (۸۱) از بزرگاں براہ پیش مرو، (۸۲) در میان سخن مردم میا، (۸۳) پیش مردم سر بزانومنہ، (۸۴) چپ و راست منکر بلکہ نظر بسوئے زمیں بدار، (۸۵) اگر توانی برستور برہنہ سوار مشو، (۸۶) پیش مہماں کبے خشم مکن، (۸۷) مہمان را کار مفرمائے، (۸۸) بادیوانہ و مست سخن مگوئے، (۸۹) با قلاشاں و اوباشاں بر سر محلہا منشیں، (۹۰) بہر سود و زیاں آبروئے خود مریز، (۹۱) فضول و متکبر مباحث، (۹۲) خصومت مردم بخولیش مگیر، (۹۳) از جنگ وقتنہ بر کراں باش، (۹۴) بے کار دو انگشتی و درم مباحث (۹۵) مراعات کن، چنداں کہ خوار نسازی (۹۶) فروتن باش، زندگانی کن بخدائے تعالیٰ بصدق، بنفس بقہر، باخلق با نصاب، بہ بزرگاں بخد مت، بخرداں بشفقت، بدرویشاں بسخاوت، بدوستان و یاران بہ نصیحت، بدشمنان حکم، بجاہلاں بخاموشی، بعالمناں بتواضع، (۹۷) بایں طریق بسر بر،

بہ بد آمد: یعنی لوگوں کے ساتھ برائی کرنے میں تو شریک نہ ہو، سود: یعنی مردہ کی برائی کرنے میں کیا فائدہ ہے، آزمودہ کس: جس شخص کے بارے میں ایک بار (خراب) تجربہ ہو چکا ہے اس کو بھلا نہ سمجھ، مخور: اس لیے کہ توروٹی اپنی کھائے گا اور سمجھا جائے گا کہ دوسروں کی کھار ہا ہے۔

بشناس: یعنی جو اپنی قدر کرتا ہے تو بھی اس کی قدر کر، بر آمدن آفتاب: سورج نکلنے وقت، راہ پیش: آگے آگے، سر بزانومنہ: گھٹنے پر سر نہ رکھ، ستور: سواری، خشم مکن: غصہ نہ کر، مہمان: یعنی مہمان سے خدمت نہ لے، قلاش: مفلس، اوباش: آوارہ، بر سر محلہا: جلی کوچوں کے کٹڑ پر، سود: فائدہ، زیاں: نقصان۔

خصومت: یعنی دوسروں کی بلا اپنے سر نہ لے، کار: چھری، مراعات: یعنی دوسروں کی خاطر اپنے کو ذلیل نہ کر، زندگانی کن: یعنی اس طریقہ پر زندگی گزارنی چاہیے، بسر بر: گزار،

برمال کے طمع مکن و چوں پیش آید منع مکن، لیکن چوں بیش آید جمع مکن، (۹۸) و گفت سہ ہزاراں کلمہ در نصیحت نوشتہ ام سہ کلمہ از اں برگزیدہ ام، دو کلمہ از اں یاد دار و یک را فراموش گرداں، یعنی خدائے تعالیٰ و مرگ را یاد دار و نیکی کردہ را فراموش کن، (۹۰) و نیز فرمودہ اند کہ خاموشی ہفت خاصیت دارد، زینت ست بے پیرایہ، ہیبت بے سلطنت، عبادت بے محنت، حصار بے دیوار، بے نیازی بے حذر، فراغ از کراما کاتین، پوشیدن عیبہا۔

بیت

بطبعم ہیچ مضمون بہ زلب بستن نمی آید خموشی معنی دارد کہ در گفتن نمی آید
فرد

سینہارا خامشی گنجینہ گوہر کند یاد دارم از صدف ایں نکتہ سر بستہ را
(۱۰۰) نقل است کہ از دہر رسیدند از معنی بلوغ چسیت، فرمود دو معنی دار دیکہ آں کہ از مردمنی بیروں آید دوم آں کہ مرد از منی بیروں آید۔ فقط

پیش آید: خود کوئی دے، بیش آید: ضرورت سے زیادہ مل جائے، فراموش گرداں: بھلا دے، پیرایہ: زیب و زینت کی چیزیں، حصار: شہر پناہ، کراما کاتین: نیکی بدی لکھنے والے فرشتے، لب بستن: خاموش رہنا، گنجینہ: خزانہ، صدف: سیپ، یعنی صدف لب بند کر لیتا ہے تو قطرہ گوہر بن جاتا ہے، مرد از منی: یعنی انسان کے سر سے خودی نکل جائے۔

مكتبة البشائر

المطبوع

تعريب علم الصيغه (مجلد)
نور الإيضاح (مجلد)

ملونة مجلدة

ملونة كرتون مقوي

السراجي	شرح عقود رسم المفتي
الفوز الكبير	متن العقيدة الطحاوية
تلخيص المفتاح	هداية النحو (الخلاصة والتمارين)
دروس البلاغة	زاد الطالبين
الكافية	عوامل النحو (النحو)
تعليم المتعلم	هداية النحو
مبادئ الأصول	إيساغوجي
المركات	شرح مائة عامل
	متن الكافي مع مختصر الشافي
	خير الأصول في حديث الرسول

ستطبع قريباً بعون الله تعالى

ملونة مجلدة / كرتون مقوي

الجامع للترمذي	الموطأ للإمام مالك
ديوان المتنبي	ديوان الحماسة
المعلقات السبع	التوضيح والتلويع
المقامات الحريية	شرح الجامي

(٧ مجلدات)	الصحيح لمسلم
(مجلدين)	الموطأ للإمام محمد
(٨ مجلدات)	الهداية
(٤ مجلدات)	مشكاة المصابيح
(مجلد)	التيبان في علوم القرآن
(مجلد)	تفسير البضاوي
(مجلد)	شرح العقائد
(مجلد)	تيسير مصطلح الحديث
(٣ مجلدات)	تفسير الجلالين
(مجلد)	المسند للإمام الأعظم
(مجلدين)	مختصر المعاني
(مجلد)	الحسامي
(مجلد)	الهدية السعيدية
(مجلدين)	نور الأنوار (مجلدين)
(مجلد)	القطبي
(٣ مجلدات)	كنز الدقائق (٣ مجلدات)
(مجلد)	أصول الشاشي
(مجلد)	نفحة العرب
(مجلد)	شرح التهذيب
(مجلد)	مختصر القدوري

Book in English

Tafsir-e-Uthmani (Vol. 1, 2, 3)
Lisaan-ul-Quran (Vol. 1, 2, 3)
Key Lisaan-ul-Quran (Vol. 1, 2, 3)
Al-Hizbul Azam (Large) (H. Binding)
Al-Hizbul Azam (Small) (Card Cover)
Secret of Salah

Other Languages

Riyad Us Saliheen (Spanish) (H. Binding)
Fazail-e-Aamal (German)

To be published Shortly Insha Allah
Al-Hizbul Azam (French) (Coloured)

مکتبہ اہل بیت

طبع شدہ

رنگین مجلد		رنگین مجلد	
تفسیر عثمانی	(۲ جلد)	علم الصرف (اولین، آخرین)	علم النحو
خطبات الاحکام لمجمعات العام	(جلد)	عربی صفوة المصادر	جمال القرآن
حصن حصین	(جلد)	جوامع الکلم مع چهل ادعیہ مسنونہ	تسہیل المبتدی
الحزب الاعظم (مینی کی ترتیب پر مکمل)	(جلد)	عربی کا معلم (اول، دوم، سوم)	تعلیم العقائد
الحزب الاعظم (نفع کی ترتیب پر مکمل)	(جلد)	نام حق	سیر الصحابیات
لسان القرآن (اول، دوم، سوم)	(جلد)	کریمیا	چند نامہ
خصائل نبوی شرح شمائل ترمذی	(جلد)	فضائل اعمال	مجلد/کارڈ کور
تعلیم الاسلام (مکمل)	(جلد)	مفتاح لسان القرآن (اول، دوم، سوم)	مفتی احادیث
بہشتی زیور (تین حصہ)	(جلد)		اکرام مسلم
رنگین کارڈ کور		زیر طبع	
حیات المسلمین	آداب المعاشرت	عربی کا معلم (چہارم)	معلم الحجاج
تعلیم الدین	زاد السعید	صرف میر	نحو میر
جزاء الاعمال	روضۃ الادب	تیسیر الابواب	
الحجامة (بچنا لگانا) (جدید ایڈیشن)	فضائل حج		
الحزب الاعظم (مینی کی ترتیب پر)	معین الفلسفة		
الحزب الاعظم (مینی کی ترتیب پر)	مبادئ الفلسفة		
مفتاح لسان القرآن (اول، دوم، سوم)	معین الأصول		
عربی زبان کا آسان قاعدہ	تیسیر المنطق		
فارسی زبان کا آسان قاعدہ	فوائد مکیہ		
تاریخ اسلام	بہشتی گوہر		